STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 02312

FAR DZSHABS, ZIKHERKEYT, DEMOKRATYE UN FRIDN

Earl Browder

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol
of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from
a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights
in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain
or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.
If you hold an active copyright to this work – or if you know who does –
please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

אוירל בראודער

פאר דזשאבס, זיכערקייט, דעמאָקראַטיע און פרידן

באריכט צו דער צענטער נאציאָנאלער קאָנווענשאָן פון דער
קאָמוניסטישער פארטיי פון די פאראייניקטע שטאטן
פאר דעם צענטראל קאָמיטעט

ISBN:0-657-02312-4
Old Call No.,97-684 v.

פארלאג אידביוראָ

ניו יארק, 1938

פרייז 10 סענט

204

אינהאַלט

זייט

אריינפיר

1. די אַפּענסיווע פון רעאַקציע און דער אויפבוי פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט — — — — — — — — — — — — 6

2. אָרגאַניזירן דעם זיג פאַר פּראָגרעס אין די וואַלן פון 1938 — — — — — — — — — — — — — — 35

3. געווינען אמעריקע פאַר א פּאָזיטיווער פרידן־פּאָליטיק — 47

4. מיר שטרעקען אויס די האַנט פון ברידערלעכער קאָאָפּעראַציע צו די קאַטאָליקן — — — — — — — — — — 51

5. בויען די קאָמוניסטישע מאַסן־פּאַרטיי — — — — — — — — 58

6. די אַמעריקאַנער טראַדיציע און סאָציאַליזם — — — — — — 87

שלום — — — — — — — — — — — — — — — 94

אַרײַנפֿיר

דאָס אַמעריקאַנער פֿאָלק, און באַזונדער די אַרבעטער און פֿאַרמער, זײַנען אומרואיק און אַלאַרמירט וועגן דער לאַגע פֿון אונזער לאַנד און פֿון דער וועלט. אַן עקאָנאָמישער קריזיס מאַכט ווידער אָן אַ חורבן אין לאַנד, נאָך איידער עס האָט זיך דערהאָלט פֿון דעם לעצטן קריזיס. דער מאַנדאַט פֿון די וואַלן פֿון יאָר 1936 פֿאַר אַ פּראָגראַם פֿון דעמאָקראַטיע און פֿרידן האָט זיך אָנגעשטויסן אויף אָבסטרוקציעס און סאַבאָטאַזש אין דעם קאָנגרעס, וואָס איז דערוויילט געוואָרן מיט אַ גרויסער מערהייט גראָד אויף דער דאָזיקער פּראָגראַם. די כמאַרעס פֿון מלחמה, וואָס רעגענען שוין מיט באַרבאַרישער פֿאַרניכטונג אויף דער באַפֿעלקערונג פֿון שפּאַניע און כינע, ווערן שוואַרצער איבער דער גאַנצער וועלט. בייזע סמנים פֿון פֿאַשיזם, אַ בלוט־ברודער פֿון היטלער און מוסאָליני, באַווײַזן זיך אין די גרעניצן פֿון אונזער אייגן לאַנד. אויסלענדישער פֿאַשיזם דרינגט אַרײַן אין די לענדער פֿון לאַטײַנישער אַמעריקע. רעאַקציע, וואָס שטעלט זיך אַנטקעגן דעם ווילן פֿון פֿאָלק, געווינט, קאָנטיק, איין פּאָזיציע נאָך אַ צווייטער און פֿאַרמעסט זיך צו באַהערשן די וועלט.

עס איז דאָ גענוג גרונט צו זײַן אומרואיק און אַלאַרמירט. רעאַקציאָנערע כחות, וואָס גייען אין דער ריכטונג פֿון פֿאַשיזם, ווילן אין אונזער אייגענעם לאַנד ניט אָנערקענען די מפּלה, וואָס זיי האָבן געליטן אין די לעצטע וואַלן. זיי אָנערקענען ניט דאָס רעכט פֿון דער מערהייט פֿון 27 מיליאָן אַמעריקאַנער, וואָס האָבן זיי נידערגעשטימט אין 1936, צו באַשטימען די צוקונפֿט פֿון אַמעריקע. באַנוצענדיק זיך מיט זייער ריזיגער מאַכט, ווי די אייגנטימער פֿון דער אַמעריקאַנער ווירטשאַפֿט, האָבן זיי זיך פֿאַרמאָסטן דורכצופֿאַלן די רעפֿאָרמען, וואָס פּרעזידענט רוזוועלט האָט פֿאָרגעשלאָגן, צו סאַבאָטאַזשירן די רעפֿאָרמען, וואָס זײַנען שוין פֿאַרוואַנדלט געוואָרן אין געזעץ, אָפּצושפּאַלטן דעם רעכטן פֿליגל פֿון דעם פּרעזידענט׳ס פּאַרטיי און פֿאַראייניקן אים אין אַ רעאַקציאָנערער קאָאַליציע מיט די רעפּובליקאַנער, כדי צו באַקעמפֿן און צעטיילן די שטײַגענדיקע אַרבעטער באַוועגונג, צו שנײַדן וועידזשעס און אַרונטערדריקן די לעבנס־סטאַנדאַרדס, און כדי צו צעברעכן די וואַקסנדיקע אייניגקייט פֿון די פֿאָלקס־מאַסן אין זייער שטרעבונג צו דזשאָבס, זיכערקייט, דעמאָקראַטיע און פֿרידן.

אין וועלט־פּאָליטיק האָט זיך די רעאַקציאָנערן פֿון אונזער אייגן לאַנד אײַנגעגעבן ניט צו דערלאָזן, אַז די גרויסע פּאָטענציעלע מאַכט פֿון אַמעריקע זאָל אַרײַנגעוואָרפֿן ווערן אין דער וואָג־שאָל אויף דער זײַט

פון דער פאליסי, וואס פרעזידענט רוזוועלט האט פראקלאמירט אין שי־קאגא לעצטן אקטאבער וועגן געמיינזאמער אקציע צו שאפן א קאראנטין געגן די קריגערישע מלוכות. זיי שטויסן אמעריקע, אז זי זאל זיך נאכ־שלעפן נאך דער טארי־רעגירונג פון טשעמבערלען אין ענגלאנד, וואס גייט אריין אין דעם לאגער פון די מלחמה־מאכער און פארראט די דעמא־קראטיע. זיי ברענגען דעם שוידער פון א נייער וועלט־שחיטה, וואס האט זיך שוין אנגעהויבן אין די איבערפאלן אויף שפאניע און כינע, מיט יעדן טאג אלץ נענטער צו די ברעגן פון אמעריקע.

ווירקלעך, אונזער לאנד, צוזאמען מיט דער גאנצער וועלט, איז אויסגעשטעלט צו דער געפאר פון כאאס און קאטאסטראפע, וואס דאס קאן פירן צו דער פארניכטונג פון דער בעסטער ירושה פון אונזער פאר־גאנגענהייט, צו דער פארניכטונג פון דער גאנצער ציוויליזאציע.

די רעאקציאנערן, די פאשיסטן, די מלחמה־מאכער האבן ריזיקע מיטלען אויף זייער זייט. זיי קאנטראלירן די גרויסע טראסטיפיצירטע אינדוסטריען — דאס הארץ פון דער נאציאנאלער ווירטשאפט — אין יעדער קאפיטאליסטישער מלוכה. זיי זיינען די עקאנאמישע ראיאליסטן, די „זעכציג פאמיליעס“. זיי קאנטראלירן די בלוטיגע דיקטאטורן פון דייטשלאנד, איטאליע און יאפאן, וועלכע רעגימענטירן גאנצע פעלקער און שפאנען זיי איין אין זייער מיליטערישער מאשין. אויף דעם אינ־טערנאציאנאלן געביט ארבעטן זיי צוזאמען, ניט געקוקט אויף די שארפע קאמפן צווישן זיך, לויט א וועלט־פלאן צו פארכאפן און איינשלינגען די וועלט, שטיק נאך שטיק, און ברענגען זי צו א צושטאנד פון אנארכיע. זיי ארבעטן לויט דעם באקאנטן פרינציפ פון אונטערדריקער פון אלע צייטן, „צעטייל און באהערש“.

דעמאקראטיע און פארטשריט, דער לאגער פון דעם פשוט'ן פאלק, פון די הארעפאשנע מאסן, האט דעם נומערישן פארצוג, — די גרויסע מערהייט פון פאלק. צו אט־דעם לאגער געהערט די צוקונפט. די דא־זיגע מערהייט איז — מאכט, אבער בלויז אין דער מאס ווי זי איז פאר־איייניגט און ווייסט וועגן אירע שונאים און וועגן די מיטלען זיי צו באזיגן. אין אונזער אייגן לאנד האט די דאזיגע מערהייט דערגרייכט אן עלעמענטארע אבער ניט־ארגאניזירטע אייניגקייט דורך פארזאמלען זיך, אין דעם קאמף געגן דער רעאקציאנערער אפענסיווע, ארום די לא־זונגען און דער פערזענלעכקייט פון פרעזידענט רוזוועלט; זי האט פאר־שטארקט די דאזיגע אייניגקייט דורך דעם אויפשטייג פון נייע און מעכ־טיגע יוניאנס און דורך אן אנהויב פון זעלבסטשטענדיגער פאליטישער ארגאניזאציע.

אין פראנקרייך האט די מערהייט פון פאלק, דורך דעם „פראנט פאפולער" (פאלקס־פראנט) צוריקגעשטויסן דעם פארזוך פון פאשיזם צו פארכאפן די מאכט און אויפגעבויט א מעכטיגע פאלקס־באוועגונג. אין שפאניע האט די דאזיגע מערהייט פאראייניגט די מאסן פאר דער באַוואפנטער פארטיידיקונג פון דער רעפובליק און האט צוריקגעשטויסן די איינדרינגענדע הארדן פון היטלער און מוסאליני. אין כינע האט זי אויסגעשמידט דעם נאציאנאלן רעטונגס־פראנט, וועלכער שטעלט אפ די יאפאנעזישע ארמייען נאך א ריי גרויסע קרבנות.

אין אמעריקע, ווי אומעטום, באשטייט די שוואכקייט פון דעם לאַגער פון דעמאקראטיע און פארטשריט אין צעטיילונג און אומאייניגקייט. דער כח פון דעם דאזיגן לאגער ווערט געמאסטן אינגאנצן דורך דער שטופע פון אייניגקייט, וואס ער קאן דערגרייכן.

דער וועג צו זיג איבער פאשיזם און מלחמה איז דער וועג פון אייניגקייט — אייניגקייט פון ארבעטער קלאס, אייניגקייט פון די דעַמאקראטישע פאלקס־מאסן, אייניגקייט פון פאלק געגן זיינע עקספלואַטאטארס און אונטערדריקער.

אט דערפאר קומט פאר די צענטע נאציאנאלע קאנווענשאן פון דער קאמוניסטישער פארטיי פון די פאראייניקטע שטאטן אונטער דעם לאַזונג פון אייניגקייט פון אלע דעמאקראטישע כחות — דעם אויפבוי פון דעם דעמאקראטישן פראנט — אין דעם קאמף פאר דזשאבס, זיכערקייט, דעמאקראטיע און פרידן.

1. די אַפּענסיווע פון רעאַקציע און דער אויפבוי פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט

אויף אונזער ניינטער נאַציאָנאַלער קאָנווענשאָן, צוריק מיט צוויי יאָר, האָבן מיר געגעבן אַן אַלאַרעם־סיגנאַל וועגן דער געפאַר פון די רעאַקציאָנערע כחות, וואָס גייען אין דער ריכטונג פון פאַשיזם און מאַכן אַ פאַרזוך צו פאַרכאַפּן דעם קאָנטראָל איבער אונזער לאַנד. מיר האָבן אַרויסגערוקט דעם הויפּט־לאָזונג: „פאַרשריט געגן רעאַקציע, דעמאָקראַטיע געגן פאַשיזם". מיר האָבן אָנגעוויזן אויף דעם הויפּט־שונא, וואָס איז געווען פאַרזאַמלט אַרום דער פאָן פון דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי; מיר האָבן געוואָרענט די מאַסן, וואָס האָבן זיך פאַרזאַמעלט אַרום פּרעזידענט רוזוועלט, אַז דער באַנער פון זיין פּאַרטיי, פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי, האָט געשיצט אַ סך בייזע כחות, וואָס זיינען געשטאַנען נאָענט צו די עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן פון דער ליבערטי ליג, וועלכע האָבן מאַניפּולירט מיט דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי, און אַז זיי זיינען אין אַ גלייכער מאָס — שונאים פון דעמאָקראַטיע און פון פאָלק. מיר האָבן גערופן די מאַסן אויסצונוצן אין דער פולסטער מאָס די וואַלן פון 1936 אויף צו באַזיגן די רעאַקציאָנערן און בויען דעם פאַראייניקטן פראָנט פון פאָלק פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן.

זינט דאַמאָלט זיינען פאַריבער צוויי יאָר, רייך מיט דערפאַרונג. דאָס פאָלק האָט אַ סך געלערנט דורך געווינסן און ריקשטויסן, דורך זיגן און נידערלאַגעס. פון די דאָזיגע דערפאַרונגען קומען מיר אַרויס געשטאַרקט דורך אַ טיפערער פאַרשטענדעניש פון אונזערע אויפגאַבן, דורך אַ ברייטערער אָרגאַניזאַציע פון אונזערע כחות און מיר פאַרנעמען שטאַרקערע פּאָזיציעס, פון וועלכע מיר דאַרפן גיין פאָרויס. אונזערע שוועריגקייטן זיינען געוואָרן גרעסער, אָבער גרעסער איז אויך געוואָרן אונזער פיאיגקייט זיי בייצוקומען. לאָמיר געבן אַ קורצן איבערבליק איבער די הויפּט־פּונקטן אין אונזער פּאָליטישן פּנקס פון די לעצטע צוויי יאָר אויף בײדע זייטן זיינע — געווינסן און ריקשטויסן, זיגן און נידערלאַגעס.

אין 1936 האָט דאָס פאָלק אָפּגעהאַלטן אַ גלענצענדן זיג איבער דעם רעאַקציאָנערן לאַגער מיט דעם ריזיקן דערפאָלג אין די וואַלן, וואָס רוזוועלט און דער „נייער דיל" האָבן געהאַט. אָבער דער רעאַקציאָנערער לאַגער האָט אַריינגעשמוגלט אין קאָנגרעס — אונטער דעם אָנשטעל פון פאָרמעלער פאַרבינדונג מיט רוזוועלט'ן — אַ גענוג־גרויסע מינאָריטעט, וואָס איז געווען בכח, צוזאַמען מיט די רעפּובליקאַנער, צו סאַבאָטאַזשירן און באַזיגן די הויפּט־פּראָגראַם, פאַר וועלכער דאָס פאָלק האָט געשטימט אין די וואַלן.

אין 1936 און שפּעטער האָבן די אַרבעטער דורכגעבראָכן די קאַפּיטאַליסטישע פעסטונגען פון דעם „אָפּן שאַפּ“, די טראָסטיפיצירטע אינדוסטריען, האָבן געשאַפן אַ שטאַרקע אינדוסטריעלע יוניאָן־באַוועגונג, האָבן מער ווי פאַרדאָפּלט די נומערישע קראַפט פון די טרעיד יוניאָנס און האָבן אָנגעהויבן בויען זעלבשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס. אָבער די רעאַקציאָנערע כחות האָבן באַוויזן צו צעשפּאַלטן די אַרבעטער באַוועגונג אויף צוויי קאָנקורירענדיקע צענטערס, וואָס פירן אַ ברודער־קאַמף.

די אַרבעטער, די פאַרמער און די מיטל־קלאַסן האָבן דעראָבערט נייע שוץ־מיטלען פאַר זייער איינקונפט, זייערע לעבנס־סטאַנדאַרדס און אַזוי אַרום זיך באַשיצט אין אַ געוויסער מאָס פון די ליידן פון אַ נייעם עקאָנאָמישן צוזאַמענברוך. אָבער די עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן האָבן נאָך אַלץ געהאַט אַזאַ מאַכט, און די רוזוועלט־אַדמיניסטראַציע האָט געהאַנדעלט אַזוי וואַקעלדיק, אַז אַ „זיץ־סטרייק פון קאַפּיטאַל“ מיט דעם לאָזונג „מאַנגל אין צוטרוי“ צו דעמאָקראַטיע, האָט באַוויזן אַריינצושלײַדערן אונזער לאַנד אין אַ נייעם עקאָנאָמישן קריזיס, וואָס האָט זיך אַנטוויקלט מיט אַ רעקאָרד שנעלקייט.

דער לאַגער פון דעמאָקראַטיע האָט פאָרויסגעפירט זיינע פּאָזיציעס דורך זיין אַטאַקע אויף דער פעסטונג פון רעאַקציע אין דעם סופּרים קאָרט און האָט געצוואונגען צו שאַפן אַ געוויסע ליבעראַליזירונג אין זיין פּערסאָנאַל און זיינע פּאָליסים; דורך זיין קאַמף פאַר דעם אַנטי־לינטשינג ביל; דורך זיינע אויפדעקונגען און קאַמף געגן לאָקאַלע רעאַקציאָנערע מאַשינס, ווי די קעלי־נעש מאַשין אין שיקאַגאָ, וואָס איז פאַראַנטוואָרטליך פאַר דער מעמאָריאַל־דעי שחיטה (אין שיקאַגאָ, דעם 30טן מאַי, 1937), און געגן דעם שענדלעכן העיג־רעזשים אין דזשוירזי סיטי. דער לאַגער פון רעאַקציע האָט אָבער באַוויזן צו באַזייטיגן די סופּרים־קאָורט רעפאָרם, צו דערמאָרדן דעם אַנטי־לינטשינג ביל דורך אַ פילבוסטער פון אַ מינאָריטעט און אָפּצולייגן די צעשמעטערונג פון די ערגסטע לאָקאַלע רעאַקציאָנערע מאַשינס, אָדער פאַרבייטן זיי מיט אַנדערע, וואָס זיינען פונקט אַזוי רעאַקציאָנער.

די פּראָגרעסיווע באַוועגונג האָט באַוויזן אויף אַ גלענצענדן אופן אַריינצודרינגען אין דער טעריטאָריע פון דער אַלטער „סאָלידער סאוט“, צו צעברעכן איר סאָליד־ריאַקציאָנערן כאַראַקטער, אויפהויבן אַ דעמאָקראַטישע מאַסן־באַוועגונג און שאַפן דעם צוזאָג פון אַ „נייער סאוט“. אָבער דער רעאַקציאָנערער לאַגער קאָנטראָלירט נאָך אַלץ מערסטע הויפּט־פּאָזיציעס אין דער סאוט, וואָס ער פאַראייניקן מיט דער נאָרט־רעאַקציע פון דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי.

צולעצט — דער לאַגער פון פּאַרטשריט און דעמאָקראַטיע איז וואָך געוואָרן וועגן דער ווירקלעכקייט פון דער ארומיגער וועלט, האָט זיך אויפגעכאַפּט פון זיינע חלומות וועגן „איזאָלאַציע“ אין אַ וועלט, וואָס שטייט אין געפאַר פון פאשיזם און מלחמה, און האָט געפונען אַן אויס־דרוק פאַר זיין אויפגעוואַכטן געוויסן אין רוזוועלט׳ס רוף צו שאַפן „אַ קאַראַנטין געגן די מלחמה־מאַכער“. אָבער די טאָג־טעגלעכע פּראַקטישע פּאָליטיק פון וואשינגטאָן ווערט געפירט אויף דער רעאַקציאָנערער ליניע, וואָס איז אַ הילף פאַר די באַנדיטישע רעגירונגען אין זייערע אַגרעסיעס און פאַר טשעמבערלען׳ס רעגירונג — אין איר פּאָליסי פון קאַפּיטולירן פאַר די באַנדיטישע רעגירונגען און זיי ארויסהעלפן.

מיר קאָנען סומירן די וויכטיגסטע רעזולטאַטן פון די לעצטע צוויי יאָר אויף אַזאַ אופן: דער לאַגער פון פאָלק, פון פּאַרטשריט און דע־מאָקראַטיע, האָט געוואונען אַ צאָל וויכטיקע שלאַכטן און פּאָזיציעס, איז געוואָרן באוואוסטזיניק וועגן זיין אייגענער עקזיסטענץ, זיינע שונאים, זיין אייגענער פּאָטענציעלער מאַכט און וועגן דער הויפּט־ריכטונג פון דער פּראָגראַם, וואָס בלויז זי אליין קאָן דורכפירן די אַלע אויפגאַבן און ברענגען אַ זיג דעם פאָלק. דער פאָלקס־לאַגער האָט אָנגעהויבן מאַכן זיי־נע ערשטע שריט אין דער ריכטונג פון אָרגאַניזירן זיינע כחות.

דער לאַגער פון רעאַקציע, פון די עקאָנאָמישע ראַיאַליסטן, האָט גע־ליטן אַ צאָל ערנסטע מפּלות; ער מאָביליזירט פיבערדיק זיינע רעזערוון צו דער שלאַכט, פאַראייניקט זיינע פאַרשיידענע אַרמייען אונטער איין קאָמאַנדע און גרייט־צו אַ פאַרצווייפעלטע גענעראַל־אַטאַקע איבער דער גאַנצער ליניע, געגן די לעבנס־סטאַנדאַרדס און די דעמאָקראַטישע רעכט פון פאָלק. ער פאָלגט די סטראַטעגישע ליניע פון צעטיילן דעם דעמאָ־קראַטישן לאַגער און צו באַזיגן די באַזונדערע טיילן זיינע, פּונקט נאָך פּונקט, דורך אַ קאָנצענטראַציע פון די פאַראייניקטע כחות פון רעאַק־ציע קעגן אַ צעטיילטער דעמאָקראַטיע.

די רעאַקציאָנערע סטראַטעגיע — „צעטייל און באַהערש“

די רעאַקציאָנערן האָבן אויסגעפונען, אַז ווען זיי קומען צום פאָלק מיט זייער אייגענער פּראָגראַם, אָפנערהייט, — ווען זיי ווייזן זייער אמת׳ן פּרצוף, שטעלט זיך אוועק די גרויסע מאַסע פון פאָלק אַנטשיידן געגן זיי. דער גורל פון דער „ליבערטי ליג“ מיט איר „ביליאָן־דאָלאַרדיגן באַנקעט“, וואָס איז געפּראַוועט געוואָרן פאַר אַל סמיט׳ן אין 1936, האָט זיי געגעבן אַ לעקציע: די „ליבערטי ליג“ איז איבער אַ נאַכט געוואָרן דער סימבאָל פון דער שוואַרצסטער רעאַקציע, די פאָן פון די פאָלק־

שונאים, וואס אלע האבן זי דערקענט ווי אזעלכע. דער גורל פון לענדאנען און דער רעפובליקאנער פארטיי אין די וואלן פון 1936 האט נאך מער אונטערשטראכן די דאזיע לעקציע. דייטלעכע „אישום“ און א דייטלעכע צעטיילונג פון לאגערן היינט־צו־טאג איז א גאראנטיע פאר א סאלידן פראנט פון דעם פאלק געגן רעאקציע. די רעאקציאנערן האבן דעריבער איין הויפט־טאקטיק און סטראטעגישע ליניע היינט־צו־טאג: צו פארטומלען די „אישום“ אום יעדן פרייז, צו באנוצן זיך מיט דעמאגאגיע, צוברעכן די איינִיקייט פון דעם דעמאקראטישן פראנט, צו צעטיילן דאס פאלק, כדי דאס צו באזיגן.

דאס איז אויך געווען די פונדאמענטאלע סטראטעגיע פון דער „ליבערטי ליג“, אבער היינט צו טאג ווערט זי אנגעווענדט א סך פלינקער. דאס איז די סטראטעגיע, וואס היטלער האט אנגעווענדט. „פרייהייט“ ווערט אידענטיפיצירט מיט רעאקציע; אלץ וואס איז פראגרעסיוו און דעמאקראטיש ווערט באצייכנט ווי „רויט“, קאמוניסטיש“, און „ארדערס פון מאסקווע“. אבער בעת אין 1936 איז די דאזיקע סטראטעגיע אנגעווענדט געווארן אפן פאר דער גאנצער וועלט דורך די דו־פאנטס, הוירסט, אל סמיט און לענדאן, ווערט זי איצט ארויסגערוקט צום פאדערגרונד דורך די ווילערס, די אלטע שלעפ־פערד פון דער דעמאקראטישער פארטיי־מאשין און די שוואך־מוטיקע און שוואכזיניקע „פראגרעסיסטן“, וואס לאזן זיך אריין־מאנעווירן אין דעם רעאקציאנערן לאגער דורך אלערליי דעמאגאגישע טריקס און דורך ערגערע מיטלען. זיי שפילן אף דעם פראווינציאליזם און אף די אמביציעס פון די לאפאלעטס, האפנדיק דורך דעם צו פארקירעווען די שטרעבונגען פון די מאסן צו אן אייגענער פארטיי אף דעם רעאקציאנערן וועג. זיי פירן אן א גרויסע „פאבליסיטי“־קאמפאניע אויפצושפילן ווייס־פרעזידענט גארנערן ווי דעם „פריינט פון פאלק“ און שטעלן אים אנטקעגן פרעזידענט רוזוועלטן. זיי פירן אן א קאמפאניע פון האס קעגן דעם פרעזידענט, וואס האט צו זיך קיין גלייכן ניט זינט לינקאלנ׳ס צייטן און קירעווען די קאמפאניע אין דער ריכטונג פון שאפן א מאדערנע אויפלאגע פון דזשאן ווילקס בוט (מערדער פון אייברעהעם לינקאלן) — א קאמפאניע, וואס האט שוין געשאפן קאנדידאטן צווישן פארשוינען פון דעם „משוגעים־זוים“ און אין דער אונטערוועלט פון רעאקציע, וואס אייניגע פון זיי זיינען שוין אונטער ארעסט, — א קאמפאניע, וואס האט געפונען א פחדנ׳ישן אפקלאנג אין דעם ברייט־פארשפרייטן קאלום פון דעם רעספעקטאבעלן מארק סאליוואן. זיי שאפן און פארשטארקן דעם עקאנאמישן קריזיס און דערנאך פרואוון זיי ווארפן די שולד אף דער ארבעטער באוועגונג און אף דעם „נייעם דיל“. זיי רייצן אויף א ברודער־קאמף אין דער ארבעטער באוועגונג און פרואוון

פאראייביקן די שפאלטונג, וואס עס האבן אנגעהויבן די האטשינסאנס,
וואָרטאנס און גרינס פון דעם עקזעקוטיוו קאונסיל פון דער א. פ. או ל.
זיי רייצן אויף די פארמער קעגן די ארבעטער און די ארבעטער קעגן די
פארמער, און די מיטלקלאסן קעגן ביידע, שפילנדיק אויף אלע קליינע
געגנזאצן און מיספארשטענדענישן. זיי באנוצן אפילו אף אן ארגאניזירטן
אופן די טראצקיסטישע און לאוועסטאניסטישע גרופקעלעך, אפשאצנדיק
גלייך זייער רעאקציאנערן כאראקטער אלס ספעציאליסטן פון אינטריגע,
צעשטערונג און פראוואקאציע. זיי נוצן אויס אפילו די בארעכטיגטע
טענות און קריוודעס פון פאלק, ספעציעל פון די ארבעטלאזע און די פאר-
מער, קעגן דער רוזוועלט אדמיניסטראציע, וועלכע נעמען זיך הויפטזעכ-
לעך פון די קאנצעסיעס, וואס די אדמיניסטראציע האט געמאכט צו די
רעאקציאנערן, און רייצן אויף בונטארישע שטימונגען און באוועגונגען,
וואס זיי פרואוון דערנאך אויסנוצן אויף צו צעשמעטערן די פראגראם
פון קאנצעסיעס צום פאלק. זיי זוכן צו שאפן אן אטמאספערע פון ביר-
גערלעכע צוזאמענשטויסן, פון גוואלד-מאכט, וואס גרעניצט זיך מיט ביר-
גער-קריג און צעשטערן די ארדענונגס-מעסיקע פראצעסן אין אלע סא-
ציאלע פארהעטלענישן, באזונדער אין די ארבעטער קאמפן און אין די
פראגן פון בירגער רעכט. די אויסגעשפראכענסטע ביישפילן דערפון זיי-
נען די שחיטות אויף די שטאל סטרייקער און העיג׳ס פאשיזם אין ניו
דזשוירזי. הינטער אט דעם ארגאניזירטן שווינדל און צעטומלעניש
צווישן די פאלקס-מאסן, מיטן צוועק זיי צו צעמישן און ברעכן זייער סא-
לידן פראנט, שטייט די נייע פאליטישע קאאליציע פון אלע רעאקציאנערע
כוחות, וואס איר הויפט קערפערשאפט איז דער רעאקציאנערער יאדער
פון דער רעפובליקאנער פארטיי, צו וועלכער עס זיינען צוגעבונדן די קא-
רופטע לאקאלע מאשינען פון דער דעמאקראטישער פארטיי (לויט דעם
מוסטער פון טעמעני האל) און די בורבאנען-„דעמאקראטיע“ פון דער
דרום.

אין צענטער פון אט דער פאליטישער אפענסיווע פון דעם רעאק-
ציאנערן לאגער איז דער פאראייניקטער פארזוך פון דעם מאנאפאליס-
טישן קאפיטאל צו צעברעכן די סטאנדארדס פון לוין און ארבעט-באדינ-
גונגען, אויסצונוצן דעם עקאנאמישן קריזיס, כדי צו צעשמעטערן די
שטייגנדיקע טרעיד-יוניאן באוועגונג, אנצוהאלטן די הויכע שטופע פון
מאנאפאליסטישע פראפיטן דורך ארונטערדריקן די לעבנס סטאנדארדס
פון די פאלקס מאסן, פארוואנדלענדיק „דעם אמעריקאנעם לעבנס סטאנ-
דארד“ אין א וויץ. דאס איז דער ענד-ציל פון דעם רעאקציאנערן לאגער
און צוליב דעם רייסן זיך די רעאקציאנערן אזוי פארצווייפלט צו פאר-
כאפן די רעגירונגס מאכט, צוליב דעם זיינען זיי גרייט צו צעברעכן און

אַיועקוואַרפן די אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע, צוליב דעם זוכן זיי מיט זייער גאַנצער מאַכט צו פאַרצאַמען דעם וועג פאַר דעם וואַקסנדיקן דעמאָקראַטישן פאָלקס פראָנט און אים צעברעכן. און אָט דעם הויפּט־ציל זייערן זוכן זיי צו באַהאַלטן אום יעדן פּרייז, ווייל זייער איינציקע האָפענונג אויף דערפאָלג איז — צעטיילן און צעטומלען די מאַסן. זיי קאָנען זיגן נאָר דעמאָלט, ווען זיי וועט זיך איינגעבן צו צעברעכן די איינינגקייט פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט.

דער דעמאָקראַטישער פראָנט — ווי אַזוי ער קאָן געבויט ווערן — ווי אַזוי ער קאָן געווינען

די אַטאַקעס פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל קעגן די לעבנס־סטאַנדאַרם פון די מאַסן האָבן געצוואונגען דאָס פאָלק צו אָרגאַניזירן זיך אַלץ מער און מער צוליב זעלבסט־שוץ און אויסצוהאַמערן נייע מיטלען פאַר דעם דאָזיקן צוועק. אַזוי אַרום האַלטן די כחות פון דעמאָקראַטיע אין אָרגאַניזירן זיך אַלץ מער מיט אַ טענדענץ צו פאַראייניגן זיך אין אַ געמיינשאַפטלעכן פראָנט. אין דעם משך פון עטלעכע יאָר האָבן מיר געזען ווי אַזוי דער דאָזיקער קאַמף האָט דורכגעשניטן אַלע אַלטע פּאָליטישע פאַרבינדונגען פון די מאַסן, האָט צעשמעטערט די אַלטע פּאָליטישע פאַרטיי־סטרוקטור, וואָס האָט געהערשט אין אַמעריקע זינט דעם בירגער־קריג, און ווי דער דאָזיקער קאַמף פורעמט איצט איבער דאָס אַמעריקאַנער פּאָליטיש לעבן אין אַ נייעם פורעם פון צוויי גאַנץ נייע פּאָליטישע לאַגערן. מיר דערנענטערן זיך איצט צום קלימאַקס פון אָט־דער נאַציאָנאַלער פּאָליטישער איבערגרופּירונג.

פון צענטראַלער וויכטיגקייט איז דער אַלץ טיפערער קאַמף פון די פּראָגרעסיווע געגן די רעאַקציאָנערע עלעמענטן אין דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי. מיר האָבן דאָס שוין פאָראויסגעזען און האָבן צוגעפּאַסט אונזער פּאָליסי דאָס צו פאַרלייכטערן אויף אונזער 9טער קאָנווענשאָן צוריק מיט צוויי יאָר. נאָך די וואַלן האָבן מיר אויסגעדריקט אונזער דורכגעטראַכטן אורטייל, אַז „קלאַסן גרופּירונגען זיינען אַרויסגעטראָטן פאָראויס ווי אַן אַנטשיידנדיקער פּאַקטאָר אין די וואַלן פון 1936, אומוואַרפנדיק און פאַרשלינגענדיק די אַלטע לאָקאַלע טראַדיציעס און אינטערעסן“... „די דאָזיקע ענדערונג איז ניט צופעליק אָדער צייטווייליק, נאָר איז אַ פּערמאַנענטע נייע ריכטונג פון דעם אַמעריקאַנישן לעבן“. מיר האָבן געוואָרנט, אַז „די באַזיגטע רעאַקציאָנערן האָפן צוריקצוגעווינען זייערע פאַרלוסטן מיט דער הילף פון דעם דעמאָקראַטישן רעכטן פליגל, דורך באַאיינפלוסן רוזוועלטן, דורך צעשפּאַלטן די דעמאָקראַטישע פּאַרטיי און דורך דעם סופרים קאָורט“. אונזער אורטייל איז פול-

שטענדיק באשטעטיגט געוואָרן דורך דעם גאַנג פון געשעעניש. די קלאַסן־גרופּירונג, וואָס האָט זיך באַוויזן אין די וואַלן פון 1936, האָט געצוואונגען די פּראָגרעסיווע צו פירן זייער קאַמף אין נייע ריכטונגען — דער קאַמף צו צוימען דעם סופרים קאָורט און צו צוימען די מאַכט פון די מאָנאָפּאָליעס דורך באַשטייערונג און רעגולירונג — און האָט אויסקריסטאַליזירט אין די פאָרמעלע ראַמען פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי צוויי אין־עצם־באַזונדערע פּאַרטייען, וואָס דער רעכטער פליגל האָט געשאַפן אַ קאָאַליציע מיט די רעפּובליקאַנער. דער פּראָגרע־סיווער פליגל האָט אָפּגעהאַלטן אַ היסטאָרישן זיג, ווען ער האָט אָפּגע־שאַפט דעם טראַדיציאָנעלן צוויי־דריטל רעגלאַמענט צו נאָמינירן אַ פּרע־זידענט־קאַנדידאַט אויף דער דעמאָקראַטישער קאָנווענשאָן, — וואָס דאָס האָט דער אַלטער סאָוט שטענדיק געגעבן אַ וועטאָ־מאַכט איבער דער נאָרט און דער וועסט און איז געווען דער באַזיס פון דער מאַכט פון די בורבאָנען אין דער סאָוט. די סאָוט גופא איז זינט 1936 פאַרענדערט געוואָרן אַזוי, אַז די בורבאָנישע אַלטע גוואַרדיע איז שוין אויף דער דעפענסיווע און איז שוין אַרויסגעשטויסן געוואָרן פון אַ סך ערטער. היינט צו טאָג, ווען די „אישום“ זיינען געוואָרן אַ סך שאַרפער, האָט דער „ניו דיל“־פליגל פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי אַ שטאַרקערע פּאָזיציע ווי צוריק מיט 2 יאָר. דער רעכטער פליגל פאַרהאַנדלט שוין וועגן אַ פאָרמעלער קאָאַליציע מיט די רעפּובליקאַנער צו שאַפן אַ נייע פּאַרטיי נאָך פאַר דעם יאָר 1940, בעת די רעפּובליקאַנער וואָרט־פירער האָבן שוין איינגעשטימט, אַז די נייע רעאַקציאָנערע פּאַרטיי זאָל אויך האָבן אַ נייעם נאָמען.

דער „ניו דיל“ פליגל פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי, געשאַפן אונטער דער פירערשאַפט פון פּרעזידענט רוזוועלט, ווערט געשטיצט פון אַ גרויסער נאָכפאָלגערשאַפט, דאָס רוב ניט אָרגאַניזירט, פון אַרבעטער, פאַרמער און שטאָטישע מיטלקלאַסן. מיט עטלעכע אויסנאַמען איז דער דאָזיקער פליגל אונטער דער פירערשאַפט און קאָנטראָל פון אַ פּאַרטיי־אַפּאַראַט, וואָס איז צוזאַמענגעשטעלט פון פּראָפעסיאָנעלע פּאָליטישענס, וועלכע שטאַמען פון די מיטלקלאַסן און פאַרטרעטן הויפּזעכלעך די מיטל־קלאַס־אינטערעסן און שטרעבונגען. דער דאָזיקער פליגל רופט זיך אָפּ אויף די אינטערעסן און פאַרלאַנגען פון די אַרבעטער און פאַרמער אין דער מאָס, ערשטנס, ווי ער געפינט דאָס פאַר נויטיק, כדי צו געווינען די שטיצע פון די ניט־אָרגאַניזירטע מאַסן, און, צווייטנס — אין דער מאָס ווי די אַרבעטער און פאַרמער זיינען זעלבסטשטענדיק אָרגאַניזירט, קאָ־גען קומען צום אויסדרוק און זיינען קלאָר אין זייערע פאָדערונגען. מיט אַלע זיינע שוואַכקייטן און קנאַפּקייטן, מיט אַלע זיינע וואַקלונגען און

צעטומלעניש ן איז דער דאָזיקער „ניו דיל״־פליגל אונטער רוזוועלט׳ס פירערשאַפט אַ וועזנטלעכער טייל פון דעם וואַקסנדיקן דעמאָקראַטישן פראָנט קעגן מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל. זיין ראָל איז ניט פאַרענדיקט דורך דעם, וואָס דער רעכטער פליגל פון די דעמאָקראַטן שפּאַלט זיך אַוועק, כדי זיך פאַרשמעלצן מיט די רעפּובליקאַנער. פאַרקערט, ערשט נאָך אָט דער אָפּשפּאַלטונג טרעט אַריין דער „ניו דיל״־פליגל אין דער שטו־פע פון איר פולער אַנטוויקלונג. דער דאָזיקער פליגל שאַפט היינט צו טאָג די ברייטסטע ראַם — אַפילו ווען זי איז אומשטאַנדהאַפטיק און ניט פאַרנעדיקט — פאַר דער צונויפזאַמלונג פון אַלע כחות פון דעם דעמאָ־קראַטישן פראָנט, פון דער מערהייט פון פאָלק, אין די וואַלן פון 1938.

אויך די רעפּובליקאַנער פּאַרטיי באַשטייט ניט פון איין רעאַקציאָנע־רער מאַסע, ווי עס קאָן זיך טראַכטן, ווען מען אורטיילט זיך בלויז לויט איר פאַרטרעטערשאַפט אין קאָנגרעס. אין אַ סך ערטער זיינען אירע קלענערע פירער, וועלכע שטייען נעענטער צו די מאַסן, געוואָרן און ווערן אַלץ מער אומרואיק אונטער דעם קאָנטראָל פון זייערע רעאַקציאָנערע נאַציאָנאַלע גדולים, און זייער רעוואָלט ווערט ווייטער סטימולירט דורך זייער דורשט נאָך רעגירונגס־שטעלעס און איינקונפט, וואָס לאָזן זיך קריגן בלויז דורך מאַסן־שטיצע, וועלכע עס ווערט אַלץ שווערער צו באַ־קומען דורך אַנדערע מיטלען ווי אַ פּראָגרעסיווע פּלאַטפאָרם. אַן אָנגע־זעענער ביישפּיל פון אַזאַ דערשיינונג איז די שטאָט ניו יאָרק, וואו אַ טייל פון די רעפּובליקאַנער און די קאָמוניסטן זיינען געווען פאַראייניקט אין דער אַמעריקאַן לעיבאָר פּאַרטיי מיטן צוועק ווידער צו דערוויילן לאַ גוואַרדיאַ׳ן.

אָט די ברייטסטע און אין אַ גרויסער מאָס ניט־אָרגאַניזירטע פּראָ־גרעסיווע מאַסן ווערן סטימולירט און אַריינגעצויגן אין ענגערער קאָאָפּע־ראַציע דורך די וואַקסנדיקע זעלבסטשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס פון די מאַסן — די אַרבעטער, פאַרמער, מיטלקלאַסן, נעגערן און אַז. וו. דורך וועלכע דאָס פאָלק באַטרעט די פּאָליטישע בינע ווי אַ באַוואוסטזי־ניקע אָרגאַניזירטע מאַכט. די דאָזיקע זעלבסטשטענדיקע אָרגאַניזאַציעס זיינען הויפּטזעכלעך, אויך אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב — לעיבאָר׳ס נאָן־פּאַרטיזאַן ליג, וואָס איז באַזירט אויף די טרעיד־יוניאָנס און שפּיגלט אָפּ זייער וואוקס סיי פון דער א. פ. ל. און סיי פון דער סי. אי. אָ. (מען דאַרף באַמערקן די פּאַרזוכן, וואָס גרין האָט לעצטנס געמאַכט אַרויסצו־ציען די א. פ. ל. יוניאָן פון דער ליג); אויף אַ סטעיט מאַסשטאַב — די אַמעריקאַן לעיבאָר פּאַרטיי פון ניו יאָרק, די פאַרמער־לעיבאָר פּאַרטיי פון מינעסאָטאַ, די פּראָגרעסיווע פּאַרטיי פון וויסקאָנסין, די קאָמאָנוועלט

פעדערייִשאָנס פון וואַשינגטאָן און אָרעגאָן, און אַז. ױ. ; און די רע־פּרעזענטאַטיווע ספּעציעלע גרופּן אויף אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב, — דער נאַציאָנאַלער נעגער־קאָנגרעס, דער אַמעריקאַנער יוגנט־קאָנגרעס, די אַמע־ריקאַנער ליג פאַר פרידן און דעמאָקראַטיע און ענלעכע אָרגאַניזאַציעס. די דאָזיקע זעלבסשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס פון פאָלק זיינען די דינאַמישסטע, די פּראָגרעסיווסטע און די פאַראייניגטסטע און זיכער־סטע טיילן פון דעם וואַקסנדיקן דעמאָקראַטישן פראָנט.

דער אויפבוי און קרעפטיגונג פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט פאָר־דערט, פאַר דעם צוועק צו באַזיגן די כחות פון רעאַקציע, פאַשיזם און מלחמה, דעם גלייכצייטיקן אויפבוי און די זעלבשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציע פון די אַרבעטער און די פאַראייניקונג פון די פאַרמער און מיטלקלאַסן מיט די דאָזיקע אָרגאַניזאַציעס ווי אַ מיטל אָנהאַלטן די איי־ניגקייט פון דער מערהייט פון פאָלק, וואָס איז אַרויסגעטראָטן קעגן מאָ־נאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל און רעאַקציע אין די וואַלן פון 1936, און ווי אַ מיטל צו קרעפטיקן די דאָזיקע מערהייט, כדי צו מאַכן זיכער, אַז די רע־אַקציאָנערע כחות וועלן באַזיגט ווערן אום יעדן פּרייז.

דאָס, אין קורצן, איז דער ענטפער אויף דער פראַגע ווי אַזוי דער דעמאָקראַטישער פראָנט קאָן געבויט ווערן און ווי אַזוי ער קאָן געווינען. דאָס איז דער זיכערסטער און שנעלסטער וועג צו בויען די נייע פּאַרטיי פון פאָלק, פאַר וועלכער אַלע אמת־פּראָגרעסיווע מענטשן און דעמאָקראַטן אַרבעטן, שטרעבן און קעמפן.

אַן אַנדער ענטפער אויף די אַלע קאָמפּליצירטע און שווערע פּראָב־לעמען איז לעצטנס פאָרגעשלאָגן דורך דער האַנדלונג פון פיל לאַפּאָלעט, גאָווערנאָר פון וויסקאָנסין, וועלכער האָט פּראָקלאַמירט די גרינדונג פון אַ נייער פּאַרטיי, אַ פּאַרטיק־אויפגעניטע, אונטערן נאָמען „נאַציאָנאַלע פּראָגרעסיסטן פון אַמעריקע". אונזער צענטראַל קאָמיטעט האָט שוין פאַרעפנטלעכט אַ דעטאַליזירטן אַנאַליז און מיינונג וועגן דער דאָזיקער פּאָליטישער אוואַנטוריע, וואָס איך רעקאָמענדיר אייך אים גרינטלעך דורכצושטודירן (איר זייט בארעכטיקט צו וויסן, אַז דעם אַנאַליז האָט געשריבן חבר ביטעלמאַן אויף דעם באַזיס פון אַן אַלגעמיינער דיסקוסיע פון אונזער פּאָליטישער ביוראָ). איך דאַרף דאָ ניט ווידערהאָלן די דע־טאַליזירטע אונטערזוכונג, וואָס מיר האָבן געגעבן אין יענעם וויכטיקן דאָקומענט. דערלויבט מיר אָבער צוצוגעבן נאָך עטלעכע באַמערקונגען און אונטערציען אַ סך הכל איבער דער דאָזיקער פראַגע.

פיל לאַפּאָלעט עקספּלואַטירט, ווי זיין הויפּט־קאַפּיטאַל, די טראַדי־ציע פון זיין גרויסן פאָטער און די דערפאָלגרייכע פּראָגרעסיווע פּאַרטיי,

וואס איז אין מאכט אין וויסקאנסין סטעיט. ער האט אבער געמאכט ציווי שארפע אפקערן סיי פון זיין פאטער'ס טראדיציע און סיי פון דער פראגרעסיווער פארטיי. ער האט אפגעווארפן די פלאטפארם פון דער וויסקאנסינער פארטיי און האט אנשטאט דעם אנגעבאטן עפעס אן אומ־קלארע, א צווייידייטיקע זאך, וואס איז אויסגערעכנט אזוי, אז די מאסע בירגער זאלן דאס פארשטיין אף איין אופן און די עקספלואטירנדיקע קלאסן, זייערע שונאים — אויף פונקט א פארקערטן אופן; פיל לאפא־לעט'ס פלאטפארם איז עפעס אזוינס, וואס זיין פאטער, דער פראסט־ריידנדיקער „קעמפערישער באב", וואלט זיך דערפון איבערגעקערט אין זיין קבר. פיל לאפאלעט האט אויך אפגעווארפן דעם מעטאד, די סטרא־טעגיע און די טאקטיק דורך וועלכע די וויסקאנסינער פארטיי איז ארגא־ניזירט געווארן. דער דאזיקער מעטאד איז באשטאנען אין דעם, וואס די אנהענגער פון דער נייער פארטיי זיינען ארויס פון די אלטע פאר־טייען און האבן אנגעהויבן א זעלבסטשטענדיק לעבן אין אזא מאמענט און איבער אזוינע אישום, וואס זאלן זיכערן די אייניקייט פון דער פראג־רעסיווער מערהייט הינטער דער נייער פארטיי גלייך פון אנהויב און זאלן אזוי ארום אויסמיידן די געפאר פון צעשפליטערן די פראגרעסיווע כחות און שאפן א ביליקן זיג פאר די רעאקציאנערן. אט די ביידע נייע מיט־לען, — אן אומקלארע פלאטפארם, וואס גייט אוועק פון דער דערפארונג פון די לעבעדיקע פראגרעסיווע און דעמאקראטישע ארגאניזאציעס און מאסן באוועגונגען, און דער נייער מעטאד, וואס צערודערט די אייניקייט פון דעם דעמאקראטישן פראנט, — דאס איז א געפאר פאר דעם פאלק.

פיל לאפאלעט האט פאר דער פראקלאמירונג פון זיין פארטיק־אויפ־געבייטער פארטיי געהאלטן עטלעכע ראדיא רעדעס, וועלכע ער האט קרי־טיקירט דעם רעקארד פון פרעזידענט רוזוועלט'ס אדמיניסטראציע. זיכער איז פאראן מער ווי גענוג צו קריטיקירן אין יענעם רעקארד, און עס וואלט ווירקלעך ניט געווען שיין מצד די קאמוניסטן, וועלכע זיינען די גאנצע צייט געווען און בלייבן די אויסגעהאלטענסטע און דורכדרינגענ־דיגסטע קריטיקער פון רוזוועלט'ן אויסצוזעצן אין אלגעמיין געגן דער שטרענגסטער קריטיק אין אזא ריכטונג. די פראגע איז אבער ניט וועגן קריטיק בכלל, נאר וועגן דעם מין קריטיק, וועגן דער ריכטונג פון דער קריטיק. די פראגרעסיווע מאסן קריטיקירן רוזוועלט'ן דערפאר, וואס ער לייגט אפ די אויפגאבע פון אויסברייטערן רעליף און געזעלשאפטלעכע ארבעטן; לאפאלעט ווארפט אפ די גאנצע אידייע פון רעליף און געזעל־שאפטלעכע ארבעטן — אונטער די אפלאדיסמענטן פון דעם „דזשורנאל אוו קאמערס", הוירסט, וואלטער ליפמאן, די „ניו יארק טריביון" און דעם גאנצן כאר פון דעם רעאקציאנערן לאגער. די פראגרעסיווע מאסן

קריטיקירן דעם פרעזידענט פאר דער קנאפקייט פון זיינע פארשלאגן צו באפרידיקן די דרינגענדיקסטע באדערפענישן פון די 4 מיליאן ארבעטלאזע; לאפאלעט, צוזאמען מיט הואווער׳ן וואלט אפגעשאפט אפילו די קנאפע מיטלען. אזוי ארום האט לאפאלעט׳ס קריטיק די ווירקונג, אויב זי האט בכלל וועלכע עס איז ווירקונג אויף דעם קאנגרעס און אף דער אדמיניסטראציע, ניט צו פארריכטן די שוואכקייטן און קנאפקייטן פון רוזוועלט׳ס אדמיניסטראציע, נאר זיי צו פארשטארקן און אריינצוברענגען א צעמישעניש אין דעם דעמאקראטישן פראנט.

לאפאלעט׳ס נייע אוואנטיורע אין דעם געביט פון נאציאנאלער פאליטיק איז אויפגענומען געווארן מיט אומרואיקייט און פארדאכט מצד דער גרויסער מערהייט פארטרעטער פון די ארבעטער, די דעמאקראטישע און פראגרעסיווע עלעמענטן; זי איז אויפגענומען געווארן מיט כמעט לירישן ענטוזיאזם דורך די פארטרעטער פון דעם רעאקציאנערן לאגער. דאס איז דער פונדאמענטאלער אורטייל פון אונזער ברייטער דעמאקראטיע בנוגע לאפאלעט׳ס „נאציאנאלע פראגרעסיסטן". די אומרואיקייט און פארדאכט פון דעם ארבעטער און פראגרעסיוון לאגער איז ניט געווען די שאפונג פון קאמוניסטן. אזוי זיכער זיינען מיר פון דער קאמוניסטישער פארטיי געווען וועגן דער אומפארמיידלעכקייט פון דעם אורטייל, אז מיר האבן אבזיכטלעך זיך צוריקגעהאלטן פון פארעפנטלעכן אונזער מיינונג אויף עטלעכע טעג נאך די דראמאטישע פראקלאמירונגען אין מעדיסאן, כדי אט־די מאסן־מיינונג זאל שוין זיין אויסדריקלעך־רעגיסטרירט, איידער מיר האבן גענומען דאס ווארט, און כדי אונזער דעטאליזירטער אנאליז זאל שוין האבן די שטיצע פון דעם אורטייל פון דעם ברייטן דעמאקראטישן פראנט.

א צאל פון לאפאלעט׳ס פריינט האבן זיך שוין באקלאגט, אז די אומגינסטיקע מיינונגען וועגן זיין אוואנטורע, וואס זיינען אזוי פארשפרייט צווישן די פראגרעסיווע עלעמענטן, נעמען זיך פון איבערזוכט בנוגע זיין איניציאטיווע און פון דער רעקלאמע וואס זי האט געקראגן אין די צייטונגען. אזא אויסזעצונג איז ווירקלעך נאריש! ווער קאן זיין איבערזיכטיק וועגן וועלכער עס איז איניציאטיווע, וואס העלפט ווירקלעך אונזער געמיינשאפטלעכער שטרעבונג צו איניקייט פון פאלק קעגן די מאנאפאליסטן און זייערע אגענטן? ווער וואלט זיך געוואקלט אויף א מאמענט צו שטיצן ענטוזיאסטיש יעדן פארזוך, וואס זאל ווייטער באפעסטיקן די ברייטסטע רייען אדער וועלכן עס איז טייל פון דעם דעמאקראטישן פראנט, אדער וואס זאל פארטיפן אונזער פארשטענדעניש פון אונזערע אויפגאבן? קיינער ניט. קיין ערנסטער פירער און זיכער ניט קיין מאסן־ ארגאניזאציעס! און ווינציקער פון אלע די קאמוניסטן, —

וואָס זייער פּאָזיציע פון אַ קליינער מינאָריטעט פּאַרטיי, וועלכע האָט ניט קיין באַלדיקע אויסזיכטן צו קריגן אַ מערהייט שטיצע פאַר איר ספּעציעלער און באַזונדערער פּראָגראַם פון סאָציאַליסטישער רעאָרגאַניזירונג פון אַמעריקע, מאַכט פאַר אונז נויטיק צו דערוואַרטן אַ לאַנגע צייט, אין דעם משך פון וועלכער מיר זיינען גרייט אָנצונעמען די דיסציפּלין פון אַ גרויסן ניט־קאָמוניסטישן דעמאָקראַטישן פראָנט, וואָס זיין דערפאָלג איז אונזער איינציקע גאַראַנטיע געגן פאַשיסטישער רעאַקציע, מלחמה און קאַטאַסטראָפע. ניין, ניט אייפערזוכט קעגן לאַפאָלעט׳ן פערזענלעך האָט געבראַכט די פאַרדאַמונג קעגן זיין אַוואַנטיורע, נאָר אייפער פאַר דער אייניקייט פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. אַזאַ מין אייפער, אָנגעהאַלטן מיט דער גרעסטער וואַכזאַמקייט, איז זייער אַ נויטיקע זאַך. אונז פרייט צו זען ווי ער איז אַזוי ברייט פאַרשפּרייט און קומט צום אויסדרוק. דאָס איז איינע פון די סמנים פון זיג פאַר דער דעמאָקראַטיע אין אַמעריקע.

פאַרשטייט זיך, אונזער געוועזענער פריינט, נאָרמאַן טאָמאָס, איז ניט איינשטימיק מיט אָט דעם אַלגעמיינעם אורטייל פון די פּראָגרעסיווע כחות אין אַמעריקע. ער זעט עטוואָס „האָפענונגספולס“, אין לאַפאָלעט׳ס אוואַנטיורע און זאָגט, אַז זי איז ניט בלויז „לינקס“ פון רוזוועלטן, נאָר אפילו „לינקס“ פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי. צוריקגערעדט אָבער, איז נאָרמאַן טאָמאָס אַזוי צעמישט בנוגע ריכטונגען, אַז ער האָט גערעכנט, אַז אפילו לענדאָן איז געווען „לינקס“ פון רוזוועלטן“. ער האָט פולשטענדיק פאַרגעסן די עלעמענטאַרע לעקציע, וואָס מען לערנט קינדער אין די עלעמענטאַרע סקולס: אַז ריכטונג איז רעלאַטיוו, ניט אַבסאָלוט; אַז אויב איר גייט גענוג ווייט צו מערב, קומט איר אָן אין ווייטן מזרח; און אַז אויב אין פּאָליטיק פאָלגט איר נאָך אַן „עקסטרעם לינקע“ ליניע, וועט איר זיך באַלד געפינען אין דעם לאַגער פון די „עקסטרעם רעכטע“. נאָרמאַן טאָמאָס איז אַ לאַנגע צייט געווען אין דעם דאָזיקן זין ווייט צו „לינק“ פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, און עס איז פאַר אונז געווען אוממעגלעך צו געפינען אַ געמיינשאַפטלעכן באָדן מיט אים אפילו איבער די איינפאַכסטע און באַלדיקסטע פּראָבלעמען.

די פּראָגרעסיווע פּאַרטיי פון וויסקאָנסין איז איינער פון די וויכטיקסטע און פאָרטגעשריטענסטע טיילן פון דעם נאַציאָנאַלן דעמאָקראַטישן פראָנט. זי וועט אָבער אָנהאַלטן די דאָזיקע פּאָזיציע בלויז דעמאָלט, ווען זי וועט בלייבן געטריי צו איר ווירקלעך פּראָגרעסיווער פּלאַטפאָרם, וועלכע איז שטאַרק ענלעך צו רוזוועלט׳ס „נייעם דיל“, און צו איר פאַרמער־לעיבאָר באַזע, און וועט די דאָזיקע פּראָגראַם און באַזע ניט פאַרלאָזן, אַזוי ווי דאָס פאָדערט פיל לאַפאָלעט׳ס נייע אַוואַנטיורע.

יעדער איינער, וואָס קען די באַוועגונג אין וויסקאָנסין, קאָן פאָראויס־זאָגן, אַז זי וועט זיך האַלטן פעסט אָן איר געזונטן פונדאַמענט, וועט אים ווייטער באַפעסטיקן און וועט זיך ניט יאָגן נאָך אַ האַלב־פאַשיס־טישן בלאָנדזשענדיקן פייערל.

מיר וואָלטן געגעבן די זעלביקע עצה צו יעדער אַנדערער סטעיט־באַוועגונג, וואָס אירע פירער זאָלן פלוצים אינספּירירט ווערן פון אַ משיח־איינרעדעניש. ווען די אַמעריקען לעיבאָר פּאַרטיי פון ניו יאָרק וואָלט, דורך איינעם פון אירע פירער, פלוצים פּראָקלאַמירט אַ „נאַציאָ־נאַלע לעיבאָר פּאַרטיי" מיט אַ פּלאַטפאָרם. וואָס איז אַרויסגעשלעפּט פון דער וועסטל־קעשענע און וואָס וואַרפט אָפּ אַלץ, וואָס איז אויפגעטאָן געוואָרן ביז איצט, וואָלטן מיר זיך אָנגעשלאָסן אין מאַכן אים נאָך אַ שאַרפערן אויסרייד ווי לאַפאָלעט'ן — ווייל מיר דערוואַרטן מער פון די פירער פון דער לעיבאָר פּאַרטיי. ווען די פאַרמער־לעיבאָר פּאַרטיי פון מינעסאָטאַ האָט אין 1936 געטראַכט וועגן אַ נאַציאָנאַלער פּאַרטיי, האָט זי צונויפגערופן אַ נאַציאָנאַלע קאָנפערענץ צו דיסקוטירן די פראַגע, און ווען זי האָט אויסגעפונען, אַז אירע נויטיגע פאַרבינדעטע זיינען ניט גע־ווען רייף פאַר אַזאַ שריט, האָט זי געהאַנדעלט גאַנץ ריכטיג, ווען זי האָט זיך צוריקגעהאַלטן פון אַ דאָן־קיכאָטישן און שעדלעכן אַרויסטריט, איינע אַליין. דאָס איז אַ באַשפּיל, וואָס לאַפאָלעט וואָלט געמעגט געווען נאָכ־פאָלגן און וואָס מיר פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי האָבן צו יענער צייט פולשטענדיג גוט־געהייסן.

דער אויפבוי פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט פון דער מערהייט פון פאָלק קאָן ניט דורכגעפירט ווערן לויט אַ פּאַרטייגן אָנגעצייכנטן פּלאַן — ווער עס זאָל ניט האָבן געצייכנט דעם פּלאַן. עס מוז געפונען ווערן פּלאַץ פאַר דער ברייטסטער פאַרשיידנאַרטיגקייט פון איניציאַטיווע און אָרגאַניזאַציע, אַזוי אַז אַלע זאָלן ביישטייערן צום געמיינשאַפטלעכן ציל. דער דעמאָקראַטישער „ניו דיל"־פליגל, די פּראָגרעסיווע רעפּובלי־קאַנער, די פאַרמער־לעיבאָר פּאַרטיי פון מינעסאָטאַ, די פּראָגרעסיווע פּאַרטיי פון וויסקאָנסין, די קאָמאָנוועלט פעדערייש אָן פון וואַשינגטאָן, די אַמעריקען לעיבאָר פּאַרטיי, לעיבאָר'ס נאָן־פּאַרטיזאַן ליג, די טרעיד יוניאָנס פון דער אַ. פ. אָוו ל. און פון דער סי. אַי. אָ., די אַמעריקאַנער ליג פאַר פרידן און דעמאָקראַטיע, דער נאַציאָנאַלער נעגער־קאָנגרעס, דער אַמעריקאַנער יוגנט־קאָנגרעס, פּראַטערנאַלע אָרגאַניזאַציעס, פאַר־מער־אָרגאַניזאַציעס, די קאָמוניסטישע פּאַרטיי, — אַלע, אַלע האָבן עפּעס וויכטיגס ביישטייערן צום אויפבוי פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און אַלע מוזן אויף איין אופן אָדער אַ צווייטן אַריינגעצויגן ווערן אין ווירקזאַמער קאָאָפּעראַציע. יאָ, אַפילו די סאָציאַליסטישע פּאַרטיי, ניט

געקוקט אויף איר קאַטאַסטראָפישן צוזאַמענברוך, — אויב זי קאָן זיך נאָר אויסהיילן פון איר טראָצקיסטישער קריינק, — קאָן עפּעס בייטראָגן צום גרויסן קרייץ־צוג צו ראַטעווען אַמעריקע פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן. אָבער די באַדינגונג פאַר אַלע בייטראָגן איז אַזאַ: מיר מוזן פאָלגן די פירענדיגע פּרינציפּן פון דעמאָקראַטיע און מער דעמאָקראַטיע אין אונזערע געמיינשאַפטלעכע פאַרזוכן און דעם פּרינציפּ פון איינינג־קייט און נאָך מער איינינגקייט אין דעם קאַמף פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן.

גראָד דערפאַר וואָס פיל לאַפאָלעט מיט זיין „נאַציאָנאַלע פּראָגרע־סיסטן“ איז אַוועקגעגאַנגען פון די דאָזיקע פּרינציפּן, האָט ער עס געפו־נען פאַר מעגלעך אָפּצוטאָן דעם אַמעריקאַנער פאָלק „אויף לעמקע'ש“; גראָד דערפאַר האָט ער געוואונען די אַפּלאָדיסמענטן פון דעם רעאַקציאָ־נערן לאַגער; גראָד דערפאַר איז ער צוזאַמען מיט זיין ברודער באַב דער־גאַנגען צו אַ פּאָליטישער בלינדער וואַנט; און גראָד דערפאַר איז לאַ־פאָלעט'ס בייטראָג צום דעמאָקראַטישן פראָנט, וואָס וואָלט געקאָנט גע־ווען זיין גרויס, אַזוי קאָמפּראָמעטירט געוואָרן. אין דער אַמעריקאַנער פּראָגרעסיווער באַוועגונג איז עס ניט מעגלעך צו שפּילן זיך מיט פאַ־שיסטישע אידייען, סימבאָלן און מעטאָדן. זיי זיינען פולשטענדיק פרעמד דער אַמעריקאַנער טראַדיציע, דעם אַמעריקאַנעם געדאַנק און די אַמערי־קאַנער טענדענצן און שטימונגען פון היינט צו טאָג.

די לאַפאָלעט־אַוואַנטיורע איז באַדויערנסווערט און אין אַ געוויסן זין — טראַגיש. לאָמיר אָבער אַרויסראַטעווען פון איר אַזוי פיל געווינס ווי מעגלעך דורך דעם, וואָס מיר וועלן זי פאַרוואַנדלען אין אַ וויכטיקן קאַפּיטל פון דער פּאָליטישער דערציאונג פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק.

ווי אַזוי צו פאַרשטיין דעם עקאָנאָמישן קריזיס

דער עקאָנאָמישער קריזיס, אין וועלכן אַמעריקע איז ווידער פאַר־שלונגען, איז נויטיגערווייז געוואָרן דער צענטער פון אַלע פּאָליטישע פּראָבלעמען. אַ ריכטיקע פאַרשטענדעניש בנוגע זיינע אורזאַכן און זיינע ווירקונגען איז אַ פאָר־באַדינגונג פאַר יעדער ווירקזאַמער פּראָגראַם אין די אינטערעסן פון פאָלק; אַ פאַלשע פאַרשטענדעניש און אָפּשאַצונג בנוגע די דאָזיקע פראַגן קאָן מען געפינען אין דעם גרונט פון פיל לאַ־פאָלעט'ס טעותן, ווי אויך אין די צאַפּלענישן פון נאָרמאַן טאָמאַס.

ווען דער עקאָנאָמישער קריזיס האָט זיך אומגעקערט צו אונז אין דעם זומער פון 1937, האָבן מיר פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי אַרויס־

גערוקט דעם לאָזונג: „ברעכן דעם זיץ־סטרייק פון קאַפּיטאַל“. דער דאָזיקער לאָזונג איז געווען אַ טיף־ריכטיקער ניט בלויז אין דעם שמאָלן זין, וואָס דער מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַל האָט אַבזיכטלעך געשאַפן דעם קריזיס און אים פאַרשטאַרקט אַזוי, ווי עס האָט נאָך קיין מאָל פריער ניט פּאַסירט, נאָר אויך אין דעם עכט־פונדאַמענטאַלן זין, וואָס דער קאַפּיטאַליסטישער קלאַס, און אין דער ערשטער ריי—מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַל איז פאַראַנטוואָרטלעך פאַר דעם דאָזיקן קריזיס און פאַר יעדן קריזיס פון דער קאַפּיטאַליסטישער סיסטעם, און באַזונדער פאַר די קאַטאַסטראָפישע ווירקונגען, וואָס די דאָזיקע קריזיסן האָבן אַף דער באַפעלקערונג. יעדער עקאָנאָמישער קריזיס איז דער רעזולטאַט פון די פּאָליסים פון דעם קאַפּיטאַליסטישן קלאַס, פאַר וועלכע די קאַפּיטאַליסטן דאַרפן געהאַלטן ווערן פאַראַנטוואָרטלעך. באַזונדערס איז דאָס ריכטיג אין דער עפּאָכע פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל. היינט־צו־טאָג האָבן די דאָזיקע פּאָליסים דערפירט צו דער אַנטשטייאונג פון דעם „זיץ־סטרייק פון קאַפּיטאַל“. און די פּראָבלעם פון אַרויסקריכן פון דעם איצטיקן קריזיס איז פאַר דעם פאָלק, פאַר די האָרעפּאַשנע מאַסן, אין דער ערשטער ריי — אַ פּראָבלעם פון ברעכן אָט דעם „זיץ־סטרייק“.

פּסעוודאָ־מאַרקסיסטן, ווי נאָרמאַן טאָמאַס, און פּראָפעסיאָנעלע שטערער, ווי לאָווסטאָן און די טראָצקיסטן, מאַכן יד־אחת מיט די אָפּעגע פאַרטיידיקער פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, ווי וואָלטער ליפּמאַן, און נעמען אַראָפּ יעדע פאַראַנטוואָרטלעכקייט פון די קאַפּיטאַליסטן פאַר דעם עקאָנאָמישן קריזיס. אויך פיל לאַפּאָלעט, גאַנץ מערקווירדיק, האָט געפונען פאַר נויטיק צו באַפרייען די קאַפּיטאַליסטן פון יעדער פאַראַנטוואָרטלעכקייט פאַר דעם קריזיס אין זיין מעדיסאָן־רעדע. און די אַלע, וואָס פאַרנעמען די דאָזיקע פּאָזיציע, — צו זיי פרײדיקן אַ צוריקקער צו דער „נאָרמאַליטעט“ פון אומגעצוימטער עקספּלואַטאַציע ווי דעם בעסטן אויסוועג, אַזוי ווי דאָס טוט וואָלטער ליפּמאַן; אָדער זיי דעקן צו די נאַקעטקייט פון דעם דאָזיקן פאָרשלאַג, אַזוי ווי דאָס טוט לאַפּאָלעט, דורך מיסטעריעזע אָנצוהערענישן וועגן עפּעס אַ „נייער“ פּראָגראַם, וואָס דאַרף ערשט שפּעטער אַנטפּלעקט ווערן; אָדער זיי זאָגן, ווי נאָרמאַן טאָמאַס, אַז קיין זאַך וועט ניט העלפן אַ חוץ דער באַלדיקער איינפירונג פון סאָציאַליזם, — פּראָקלאַמירט יעדער איינער פון זיי און אַלע צוזאַמען דעם געדאַנק, אַז עס זיינען נוצלאָז אָדער שעדלעך אַלע מיטלען צו באַשיצן דאָס פאָלק פון די רעזולטאַטן פון דעם קריזיס און אַלע פאַרזוכן צו צווינגען דעם מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל צו באַצאָלן דעם ביל פאַר דעם קריזיס. זייער געמיינשאַפטלעכע פּאָזיציע איז — צוריקווייזן דעם פּראָגרעסיוון און דעמאָקראַטישן קאַמף פון דעם פאָלק אויסצומיידן די ליידן

פון דעם קריזיס און צווינגען די קאפיטאליסטן אויסצושטיין זיינע קאסטן.

וואס פירט דערצו, אז פאבריקן זאלן זיך שליסן? דערפאר וואס זיי פראדוצירן מער ווי זיי קאנען פארקויפן, באקומט זיך אן „איבערפראדוקציע". עס ווערט, פארשטייט זיך, ניט געשאפן מער רייכטום, ווי דאס פאלק דארף און קאן פארנוצן; פארקערט, דער לעבנס-סטאנדארד, וואס איז קיין מאל ניט העכער פון דעם עקזיסטענץ מינימום פאר די מאסן, איז אין די לעצטע צען יאר געפאלן, ניט געשטיגן. עס איז אבער פאראן אן איבערפראדוקציע אין דעם זין פון דער מאס סחורה וואס דער מארק קאן באנוצן, אין דעם זין פון דער מאס, וואס די קויפער קאנען קויפן און באצאלן דערפאר.

און ווער זיינען די קויפער, וואס שטעלן צוזאמען דעם מארק? מען קאן זיי באקוועם איינטיילן אין צוויי הויפט גרופן: ערשטנס, די פאלקס מאסן, וואס קויפן געברויך ארטיקלען, די פונדאמענטאלע לעבנס-מיטלען — שפייז, קליידער, וואוינונגען און א געוויסע מאס באקוועמלעכקייטן פון מאדערנעם ציוויליזירטן לעבן; צווייטנס, די קאפיטאליסטן, וואס קופן סחורות פאר ווייטערדיקער פראדוקציע — מאשינעריע, בוי-מאטעריאלן, און רוי-שטאפן פאר אלערליי סחורות. וועלכע סאציאלע און רעגירונגס פאליסים, וואס זיינען אנגעווענדט צו סטימולירןביידע גרעסערע טיילן פון דער נאציאנאלער ווירטשאפט, וועלן וועזנטלעך אויפלעבן די ווירטשאפט? די ערשטע קאטעגאריע — געברויך סחורות — איז געפאלן, אבער פארהעלטנסמעסיק א סך ווייניגער ווי עס איז געפאלן די גאנצע ווירטשאפט; און עס איז קלאר, אז די דאזיגע גרופע קאן ניט פאלן קיין סך מער, סיידן עס זאל דערגיין צו מאסן-הונגער, ווייל די פאלקס מאסן לעבן שוין לויט א סטאנדארד, וואס איז נאענט צו דער מינימום-ליניע. קאטאסטראפיש געפאלן איז די צווייטע קאטעגאריע, די פראדוציר-סחורות, די קאפיטאלע סחורות, און זייער קאטאסטראפיש פאלן שלעפט מיט זיך ארונטער אויך די געברויך-סחורות. דא, אין דעם געביט פון קויפן פראדוציר-סחורות, אין דעם פעלד פון קאפיטאלע אינוועסטירונגען ליגט איינער פון די וויכטיקסטע שליסלען צו עקאנאמישער דערהאלונג.

אבער נייע קאפיטאלע אינוועסטירונגען מוזן אליין זיין אויסגערעכנט אויף ווייטערדיקער פראדוקציע, — אדער אויף פראדוקציע פון געברויך ארטיקלען אדער אויף פראדוקציע פון פראדוציר-מיטלען. מיר האבן שוין מער פארדוציר-מאשינעריע ווי דער מארק פאדערט. איידער עס קאן בארעכטיקט ווערן עקאנאמיש די ווייטערדיקע פראדוקציע פון פראדוציר-

מיטלען, מוזן מיר צוערשט איועקשטעלן צו דער ארבעט די פראָדוצירמיטלען, וואָס זיינען שוין פאראַן און שטייען ליידיק; וואָס פאַר א זין האָט עס צו בויען נייע פאבריקן, ווען די פאראַנענע פאבריקן שטייען ליידיק? די אויפלעבונג פון דער פראָדוקציע איז, הייסט עס, אָפּהענגיק אָן א שטאַרקער פאַרגרעסערונג פון דעם געברויך.

האַלט די צאָל קאָנסומערס אין פאַלן? אָדער האַלט זייער אַפּעטיט צו סחורות אין פאַלן? פאַרשטייט זיך, אַז ניין. אונזער באַפעלקערונג האַלט אין איין וואַקסן און איר אַפּעטיט צו סחורות וואַקסט כסדר, אירע פאַרלאַנגען שטייגן. אָבער די פייאיקייט פון די מאַסן צו פאָדערן די דאָזיגע סחורות אף דעם מאַרק איז באַגרעניצט דורך זייער איינקונפט. און זייער איינקונפט איז געפאַלן און האַלט אין פאַלן. דער איינציקער וועג אויסצושפּרייטן דעם מאַרק איז צו פאַרגרעסערן די איינקונפט פון דער מאַסע באַפעלקערונג, וואָס פאַרברויכט אַרטיקלען, — פאַרגרעסערן די איינקונפט סיי אַבסאָלוט און סיי אין דער שייכות צו דער טאָטאַלער פראָדוקציע פון דער גאַנצער ווירטשאַפט.

אָבער גראָד דאָס האָט דער מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַל אבזיכטלעך ניט דערלאָזט און גראָד דורך דעם האָט ער אבזיכטלעך פאַרשטאַרקט די באַדינגונגען פאַר דעם נייעם קריזיס. אנשטאָט צו דערלויבן א פאַרגרעסערונג פון דער איינקונפט פאַר די האָרעפּאַשנע מאַסן פון דער באַפעלקערונג, האָבן די קאַפּיטאַליסטן אַרונטערגעדריקט די דאָזיגע איינקונפט סיי אַבסאָלוט און סיי רעלאַטיוו. צו דער זעלביגער צייט איז די איינקונפט פון קאַפּיטאַל פאַרגרעסערט געוואָרן סיי אַבסאָלוט, סיי רעלאַטיוו. עטלעכע ציפערן, גענומען פון אָפיציעלער סטאַטיסטיק, וועלן דינען ווי א גענוגנדע אילוסטראַציע.

דער אינדעקס פאַר פאַבריק־„פעיראָלס“ פון דעם יאָר 1929 איז געווען 106.4, אָבער אין 1937 נאָך דער גאַנצער דערהאָלונג אונטער דעם „נייעם דיל“, האָט דער אינדעקס באַטראָפן בלויז 93.2, דאָס הייסט א פאַרקלענערונג פון 12 פראָצענט. אָבער דער אינדעקס פון קאָרפּאָריישאָן־דיווידענדס, ווען מען זאָל אָננעמען די ציפער 100 פאַר דעם יאָר 1929, איז געשטיגן ביז 111.1 אָדער כמעט דער זעלביקער פראָצענט פאַרגרעסערונג, ווי דער פראָצענט פאַרקלענערונג פון די פאַבריק־„פעיראָלס“. ווען די דאָזיקע 12 פראָצענט וואָלטן אָנגעקומען צו די „פעיראָלס“ אָנשטאַט די דיווידענדס, וואָלט די גאַנצע סומע אויסגעגעבן געוואָרן און מער פאַבריקן וואָלטן ווידער געאַרבעט; אין דער זעלביקער צייט וואָלטן די קאַפּיטאַליסטן נאָך אַלץ געווען אזוי גוט אָפּ ווי אין דעם העכסטן פראָספּעריטי יאָר. אָבער דערפאַר וואָס די סומע איז אַוועק

אויף דיווידענדס און די קאפיטאליסטן האבן געוואלט העכערע פראפיטן, איידער זיי זיינען געווען גרייט ווידער צו אינוועסטירן זייערע קאפיטאלן, זיינען די 12 פראצענט צוריקגעצויגן געווארן פון צירקולאציע און די פאבריקן זיינען געבליבן שטיין ליידיק. די ארבעטער האבן געקראגן ווייניקער ווי פריער, די קאפיטאליסטן מער ווי פריער סיי אבסאלוט און סיי רעלאטיוו, אין שייכות צו דער גאנצער נאציאנאלער איינקונפט. גראד דאס האט געשאפן די אוממיטלבארע פאר־באדינגונגען אין די געברויך אינדוסטריען פאר דעם באנייטן עקאנאמישן קריזיס.

און גראד אזוי האבן דאס די קאפיטאליסטן געפלאנט, דאס איז געווען זייער פראגראם, זיי האבן אפן דערקלערט, אז דאס איז די באדינגונג, וואס זיי שטעלן, איידער זיי וועלן דערלויבן די אינדוסטריען בכלל צו ארבעטן, — אז ווידזשעס דארפן פאלן און דיווידענדס דארפן שטייגן. די ציפערן באווייזן, אז זיי האבן געקראגן דאס, וואס זיי האבן פארלאנגט — און ווי א רעזולטאט דערפון, האבן מיר געקראגן דעם עקאנאמישן קריזיס.

צו דער זעלביקער צייט, בעת די איינקונפט פון די ארבעטער איז געפאלן אף 12 פראצענט, איז די פראדוקטיוויטעט פון ארבעט געשטיגן אף מער ווי 15 פראצענט. אזוי ארום האבן די ארבעטער בייגעטראגן צו דעם קאפיטאליסטישן פראספעריטי־פלאן ניט קיין 12 פראצענט, נאר 27 פראצענט מער ווי אין 1929. אבער דאס איז נאך אלץ ניט געווען גענוג פאר די קאפיטאליסטן. און וואס מער די ארבעטער טראגן צו צום קאפיטאליסטישן פלאן, אלץ ערגער איז דער קריזיס, וואס דער „פלאן“ ברענגט.

פארטרעטער פון מאנאפאליסטישן קאפיטאל, די גרויסע צייטונגען, די „נעשאנאל אסאסיאיישאן אוו מאנופעקטשורערס“, הואווער, גלעס, וואנדענבערג און אנדערע פרואוון באהאלטן אט־די איינפאכע און קלארע פאקטן און מאלן פונקט א פארקערט בילד. זיי זאגן, אז אין 1937 האט קאפיטאל אויפגעהערט ארבעטן ניט דערפאר, וואס ער האט געוואלט ארויס אין סטרייק, נאר דערפאר וואס העכערע ווידזשעס, ארויפגעצוואונגען אויף די קאפיטאליסטן דורך דער סי. אי. א., און העכערע שטייערן פון דער פעדעראלער רעגירונג האבן אוממעגליך געמאכט אנצוהאלטן די פראדוקציע מיט א פראפיט. זיי זאגן, אז מען דארף האבן קלענערע ווידזשעס (און דעריבער דארף מען, הייסט עס, צעשמעטערן די סי. אי. א. יוניאנס); אז מען דארף האבן קלענערע שטייערן (און דעריבער — גרעסערע שטייערן אויף די פאלקס־מאסן) איידער קאפיטאל קאן צוריקגיין צו דער ארבעט. זיי הויבן אויף א געשריי, אז הויכע ווידזשעס

און הויכע שטייערן האָבן אזוי פאַראָרימט די גרויס-קאַפּיטאַליסטן, אַז יענע זיינען נעבעך הילפלאָז, סיידן מען וועט פאַר זיי פאַרלייכטערן אָט-די שווערע לאַסט. זיי זאָגן, אַז ווען די מאַסע פון דער באַפעלקערונג וועט קריגן ווייניקער און די קאַפּיטאַליסטן וועלן קריגן מער, וועט דאָס שאַפן די נויטיקע באַדינגונגען, אַז פּראָספּעריטי זאָל צוריקקומען און די אינדוסטריען זאָלן ווידער אַרבעטן מיטן פולן גאַנג. זיי זאָגן אָבער ליגן, ווען זיי גיבן אָן אַזוינע טענות, און היינט צו טאָג וויסן מערסטע מענטשן, אַז די קאַפּיטאַליסטן זאָגן ליגן. דער קריזיס ווערט געשאַפן ניט דורך דעם, וואָס די קאַפּיטאַליסטן האָבן ניט געקראָגן אַ גענוג-גרויסן חלק פון דער נאַציאָנאַלער איינקונפט, נאָר דערפאַר ווייל זיי האָבן גע-קראָגן צו פיל, און אָט די אָנזאַמלונג פון זייערע ניט-פאַרדינטע רייכ-טימער, וואָס איז אָנגעהורבעט געוואָרן ניט-גענוצטערהייט איבערן גאַנצן לאַנד, פאַראורטיילט עס 130 מיליאָן מענטשן צו הונגער אין אַ לאַנד פון שפע.

ווען די גרויסע אינדוסטריאַליסטן, באַנקירן און מאָנאָפּאָליסטישע קאַפּיטאַליסטן וואָלטן אויסגעפירט, וואָלט די דאָזיגע לאַגע געוואָרן נאָך ערגער, אַנשטאַט צו ווערן בעסער. דער איינציגער מעגלעכער וועג צו פאַרבעסערן די לאַגע איז דער היפוך דערפון, וואָס די קאַפּיטאַליסטן ווילן: צו פאַרקלענערן דעם חלק פון די קאַפּיטאַליסטן אין דער נאַציאָ-נאַלער איינקונפט און געבן אַ גרעסערן חלק די פאָלקס-מאַסן.

אַזוי לאַנג ווי מיר בלייבן אין די ראַמען פון קאַפּיטאַליזם, וועט עס אָבער בלייבן אמת, אַז בלויז די פאַרגרעסערונג פון דעם חלק פון די מאַסן אין דער נאַציאָנאַלער איינקונפט וועט ניט זיין גענוג צוריקצו-ברענגען די פּראָדוקציע. וואָס דאָס פאָדערט מער דירעקטע סטימולירונג פאַר דער קאַפּיטאַלער אינוועסטירונג פון אָנגעזאַמעלטע פּראָפיטן — דער חלק פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, וואָס קאָן ניט אויף קיין אַנ-דער אופן צוריקגעבראַכט ווערן אין דער צירקולאַציע. אין פריערדיגע אָדער „נאָרמאַלע" קריזיסן איז די באַזע פון דערהאָלונג דערגרייכט גע-וואָרן הויפּטזעכלעך דורך דער דעפלאַציע פון „פאַרוואַסערטן" קאַפּיטאַל, דורך באַנקראָטן און דורך אויסשפּרייטן דאָס פעלד פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, וואָס האָט אַרויסגעשטופּט אַ גרויסע צאָל קלענערע קאַפּיטאַ-ליסטן און פאַרמיטלער. היינט צו טאָג קאָנען די דאָזיגע עלעמענטן ווירקן זייער ווייניג; דער „פאַרוואַסטערטער" קאַפּיטאַל איז אַזוי „פּיק-סירט", אַז מען קאָן פון אים ניט אַרויסקוועטשן די וואַסער אָן אַ קאַ-טאַסטראָפע פאַר דער גאַנצער קרעדיט-סטרוקטור, אַזוי אַז די רעגירונג גופא איז באַשעפטיקט מיט אויפהאַלטן דעם דאָזיקן קאַפּיטאַל דורך סוב-

סידעם; די מאָנאָפּאָליעם קאָנטראָלירן שוין אַזויפיל פון דער נאַציאָנאַלער ווירטשאַפט, אַז קליינע באַנקראָטן האָבן בלויז אַ קנאַפּע ווירקונג אויף דער גאַנצער סטרוקטור. אין 1933 האָט דער ערשטער „ניו דיל" זיך באַזירט אינגאַנצן אויף אַ נייעם מעטאָד פון קאַפּיטאַל־דעפּלאַציע, נעמלעך — די אַנטווערטונג פון דעם דאָלאַר, אָבער די ווירקונג פון דעם דאָזיקן שריט האָט זיך שוין לאַנג אויסגעוועפּט, און אַזאַ שריט קאָן ווידערהאָלט ווערן בלויז דורך דער ריזיקע פון אַן אינפלאַציע, וואָס לאָזט זיך ניט קאָנטראָלירן. אויסלענדישע אינוועסטירונגען זיינען אויסגעשלאָסן דורך דעם אינטערנאַציאָנאַלן כאַאָס. עס בלייבן דעריבער בלויז צוויי וועגן, דורך וועלכע קאַפּיטאַלע אינוועסטירונגען קאָנען אין אַ גרויסער מאָס סטימולירט ווערן היינט־צו־טאָג: דורך דער רעגירונג גופא, וואָס זאָל אונטערנעמען גרויסע בוי־פּראָיעקטן און געזעלשאַפטלעכע אַרבעטן, וואוינונגען און אז. וו., און מעגלעך, דורך גרויסע רעגירונגס־הלוואות צו כינע, צום ביישפּיל, וועלכע זאָלן אויסגעגעבן ווערן אין אַמעריקע אויף אינדוסטריעלע פּראָדוקטן. אָבער אין אַלע פאַלן זיינען פּריוואַטע אינדיווידועלע אינוועסטמענטס אומפּייאיק צוריקצוברענגען די טעטיגקייט פון די גרונט־אינדוסטריען, די פּראָדוקציע פון פּראָדוצירמיטלען. דערצו פאָדערט זיך די אַריינמישונג פון דער רעגירונג אויף אַ גרויסן מאַסשטאַב.

אַזויפיל — וועגן דער פונדאַמענטאַלער פּראָבלעם, וואָס איז פאַרוויקלט אין דעם ערשטן פאַרזוך צו געפינען אַ דעמאָקראַטישע פּראָגראַם אויף צו לייזן דעם קריזיס. די איינפאַכסטע אונטערזוכונג ווייזט, אַז דער קאַפּיטאַליסטישער קלאַס, און אין דער ערשטער ריי די מאָנאָפּאָליסטישע קאַפּיטאַליסטן, באַהערשן דאָס גאַנצע עקאָנאָמישע לעבן, זיינען דירעקט פאַראַנטוואָרטלעך פאַרן קריזיס און פאַר אַלע זיינע שלעכטע ווירקונגען אויף דער באַפעלקערונג. די קאַפּיטאַליסטן האָבן עס אַזוי געפּלאַנט. דאָס איז געוועזן אַ דירעקטער און אַן אומפאַרמיידלעכער רעזולטאַט פון זייער עפנטלעך דערקלערטער פּראָגראַם.

די קאַפּיטאַליסטן האָבן אַ פּלאַן, אָבער ניט קיין געפּלאַנטע ווירטשאַפט. זייער פּלאַנירן באַשטייט אין שניידן איינער דעם צווייטנס גאָרגל, אַנאַרכיע אין דער פּראָדוקציע, אַנאַרכיע אין דער נאַציאָנאַלער ווירטשאַפט און — עקספּלואַטירן דאָס פאָלק. זייערע פּלענער זיינען אומפּייאיק צוריקצוברענגען עקאָנאָמישע טעטיגקייט אין אַ פונדאַמענטאַלן זין, זיי זיינען אָבער פּייאיק צו טאָן זייער אַ סך שאָדן.

עס איז אָבער אמת אין אַ מער דירעקטן און אוממיטלבאַרן זין, אַז קאַפּיטאַל איז אַרויס אַף אַ זיץ־סטרייק. עס ווערן אַרויסגעבראַכט אַלץ

מער באַווייזן — דירעקט פון דעם מויל פון די קאַפּיטאַליסטן גופא און פון עקאָנאָמישער סטאַטיסטיק, אַז דער קריזיס וואָלט ניט געווען אויס־געבראָכן אין 1937 און וואָלט ניט פאַרטיפט געוואָרן אַזוי אין אַזאַ קורצער צייט, ווען ניט די אויסגערעכנטע און געפּלאַנטע אַקציע פון אַנטשיידנדיקע טיילן פון פינאַנץ קאַפּיטאַל, — אַן אַקציע, וואָס איז מאָטיווירט געוואָרן דורך פּאָליטישע און ניט דורך ריין עקאָנאָמישע חשבונות. דאָס ווערט סומירט אין דעם לאָזונג פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, אַז די נויטיקסטע זאַך איצט איז אַ „צוריקקער פון צוטרוי“. זיי האָבן דערקלערט זייער אומצוטרוי צו דער רוזוועלט אַדמיניסטראַציע, וועלכע וואַרפט אָפּ זייער אומיטלבאַרע און דירעקטע באַהערשונג פון אַלע דעטאַלן פון מלוכה׳שער פּאָליסי. זיי האָבן דערקלערט, אַז זיי וועלן ניט האָבן קיין צוטרוי צו קיין זאַך, אַ חוץ אַ נאַציאָנאַלן רעזשים, וואָס זאָל זיין דירעקט און פולשטענדיק אונטער זייער הערשאַפט, און אַז זיי וועלן ניט צוריקגיין צו דער אַרבעט ביז זיי וועלן ניט קריגן דאָס וואָס זיי פאָדערן. דער דאָזיקער לאָזונג פון „אומצוטרוי“ צו רוזוועלט׳ן (און מער ווי אַלץ — צו דער שטייגנדער מאַסן באַוועגונג פאַר דעמאָקראַטיע אין לאַנד) איז אַ פּאָליטישער לאָזונג. זיין עקאָנאָמישער רעזולטאַט, דער זיץ־סטרייק פון קאַפּיטאַל, איז אַ פּאָליטישער סטרייק. דער וואָס וויל קוקן די פאַקטן אין פנים אַריין און וואָס האָט ניט דעם וואונטש צו באַהאַלטן די פאַקטן אין די אינטערעסן פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, קאָן ניט ציען קיין אַנדער שלום.

דער קריזיס אין 1929 און אין 1938

פאַר די אַרבעטער, פאַרמער און שטאָטישע מיטלקלאַסן פון אַמעריקע שטייען שווערע פּראָבלעמען פון אַ שאַרפן קריזיס. כאָטש דער עקאָנאָמישער אינדעקס איז ניט געפאַלן צו דעם נידעריקן פּונקט פון אָנהויב 1933, דערגרייכט שוין די אַרבעטלאָזיקייט צום פריערדיקן העכסטן פּונקט מחמת דער שנעלער פאַרגרעסערונג אין דער פּראָדוקטיוויטעט פון אַרבעט, ספּעציעל אין די לעצטע עטלעכע יאָר.

ווען מען פאַרגלייכט די לאַגע אין די ערגסטע יאָרן פון דעם לעצטן קריזיס פון 1929 ביז 1932, מיט דעם נייעם קריזיס פון 1937-1938, איז נויטיק צו פאַרצייכענען אייניקע וויכטיקע ענדערונגען אין די כחות־פאַרהעלטענישן, ענדערונגען וואָס מאַכן מעגלעך אַ גאַנץ אַנדערן און אַ מער גינסטיקן אויסגאַנג פון דער איצטיקער סיטואַציע.

אין דער פּעריאָדע פון 1929-1932 זיינען די טרעיד יוניאָנס געווען אין אַ צושטאַנד פון סטאַגנאַציע און האָבן געהאַלטן אין צוריק־

טרעטן, בעת די גרונט־אינדוסטריען און די אינדוסטריען פון מאסן־פּראָדוקציע זיינען געווען אין דער גרעסטער מאָס ניט אָרגאַניזירט. אין 1938 האָבן די טרעיד יוניאָנס מער ווי פאַרטאָפּלט זייער מיטגלידער־שאַפט, האָבן דורכגעבראָכן די אַנטי־יוניאַן באַריקאַדן פון מאָנאָפּאָ־ליסטישן קאַפּיטאַל און זיינען אָנגעפילט מיט אַ קעמפערישן גייסט, מיט אַ באַוואוסטזיין פון מאַכט.

אין 1929 האָט די אַרבעטער־באַוועגונג ניט געהאַט דעם באַוואוסט־זיין וועגן דער באַדערפעניש און מעגלעכקייט צו אָרגאַניזירן די אַרבעט־לאָזע און זאָרגן פאַר זייערע באַדערפענישן. אין 1938 האָבן די אַר־בעטלאָזע אַן אייגענע וויכטיקע אָרגאַניזאַציע און באַוועגונג, די וואָר־קערס אַלאַיענס, וואָס אַרבעט צוזאַמען מיט די וויכטיקסטע טרעיד יו־ניאָנס, וועלכע זיינען שאַרף באַוואוסטזיניק בנוגע די באַדערפענישן פון די אַרבעטלאָזע און לערנען ווי אַזוי צו זאָרגן פאַר זיי.

אין 1929-1932 איז דער אַרבעטער־קלאַס געווען באַהערשט פון אַ פּירערשאַפט, וואָס האָט באַטראַכט דעם קאַטאַסטראָפישן צוזאַמענ־ברוך פון לעבנס סטאַנדאַרדס ווי אַן אומפאַרמיידלעכע זאַך אין די באַדינ־גונגען פון אַ קריזיס; אין 1938 איז דער אַרבעטער־קלאַס באַוואוסטזי־ניק וועגן דער מאַכט אָפּצושטעלן דעם צוזאַמענברוך פון זיינע לעבנס־סטאַנדאַרדס און איז אַנטשלאָסן דאָס צו טאָן.

אין 1929-1932 איז די פעדעראַלע רעגירונג און מערסטע סטעיט און לאָקאַלע רעגירונגען געווען דורכאויס אין די הענט פון מאָנאָפּאָ־ליסטישן קאַפּיטאַל און האָבן דורכגעפירט זיין פּאָליטיק פון אַרויפ־וואַרפן די לאַסט פון דעם קריזיס פולשטענדיק אויף די פּלייצעס פון די האָרעפּאַשנע מאַסן. אין 1938 איז די פעדעראַלע רעגירונג און אַלץ אַ גרעסערע צאָל סטעיט און לאָקאַלע רעגירונגען די אַרענע פון קאַמף קעגן דער פולשטענדיקער באַהערשונג מצד מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, און די רעגירונגען האָבן אויף זיך גענומען די פאַרפליכטונג צו גאַראַנטירן, אַז קיינער זאָל ניט הונגערן, האָבן איינגעפירט דעם פּרינציפּ פון אַר־בעטלאָזיקייט און עלטער זיכערונג, האָבן גאַראַנטירט די רעכט פון די אַרבעטער צו אָרגאַניזירן זיך אין טרעיד יוניאָנס און איינגעפירט דעם פּרינציפּ פון רעגירונגס הילף פאַר דער יוגנט אין פּרט פון באַשעפטי־קונג און בילדונג.

אין 1929-1932 האָבן די האָרעפּאַשנע מאַסן במעט אינגאַנצן ניט געהאַט קיין פּאָליטישע פּאַרטעטערשאַפט אָדער זעלבסטשטענדיקע פּאָ־ליטישע אָרגאַניזאַציע. אין 1938 האָבן די האָרעפּאַשנע מאַסן, אין זיי־ער גרויסער מערהייט, זיך אָפּגעריסן פון דער פּאָליטישער פירערשאַפט

פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, האָבן געבראַכט צום שטאַנד אַ פונ־דאַמענטאַלע פּאָליטישע איבערגרופּירונג, מיט דעם מאָנאָפּאָליסטישן קאַ־פּיטאַל, זיינע אַגענטן און די קרבנות פון זיינע איינרעדענישן אַף איין זייט און מיט די פּאָלקס־מאַסן אויף דער אַנדערער; און די פּאָלקס מאַסן בויען שוין שנעל זייערע זעלבסטשטענדיקע אָרגאַניזאַציעס און באַוועגן זיך אין דער ריכטונג פון אַ פאַראייניקטן דעמאָקראַטישן פראָנט.

אין 1929־1932 איז די הערשנדע פּאָליטישע טענדענץ פון לאַנד געווען פאַרקערפּערט אין דער געשטאַלט פון הערבערט הואווער. אין 1938 איז די הערשענדע טענדענץ סימבאָליזירט דורך דער פיגור פון פרענקלין ד. רוזוועלט.

די אַלע ענדערונגען שטעלן מיט זיך פאָר אַ קער אין די כחות־פאַרהעלטעניש, וואָס איז גינסטיק פאַר די אַרבעטער, פאַרמער און שטאָ־טישע מיטלקלאַסן קעגן זייערע עקספּלואַטאַטאָרס.

פון דער צווייטער זייט מוז פאַרצייכנט ווערן דער אומצווייפלהאַפ־טער פאַקט, אַז דער מאָנאָפּאָליסטישער קאַפּיטאַל האָט פאַרשטאַרקט זיין קאָנטראָל איבער דער ווירטשאַפט פון לאַנד, האָט אויסגעשפּרייט זיין טעריטאָריע דורך אַרויסשטופּן דעם גרעסטן טייל פון די געבליבענע „קליינע מענטשן", האָט פאַרגרעסערט זיין חלק פון דער נאַציאָנאַלער איינקונפט און באַוועגט זיך שנעל אין דער ריכטונג פון אַ קאָנצענ־טראַציע פון אַלע זיינע פּאָליטישע כחות מיט דער אַנטשלאָסנהייט צו־ריקצוגעווינען פולשטענדיקע און דירעקטע רעגירונגס מאַכט אום יעדן פּרייז, אַזוי ווי אונטער הואווער'ן, אַפילו ווען עס זאָל דורך דעם פאַר־ניכטעט ווערן אונזער טראַדיציאָנעלע דעמאָקראַטישע סיסטעם. אין דער זעלבער צייט איז דער דעמאָקראַטישער פראָנט נאָך ניט פולשטענדיק פאַראייניקט און סטאַביליזירט געוואָרן, זיין איינהייט ווערט באַדראָעט פון אַ סך זייטן און די זעלבסטשטענדיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציע פון די אַרבעטער און זייערע פאַרבינדעטע איז בלויז אין איר ערשטער שטופע.

אין סך־הכל באַקומט זיך אַ העכערע שטופע פון קאַמף, אין וועלכן די קאַמף ליניעס וועלן זיין מער פאַנאַנדערגעוואָרפן און די רעזולטאַטן פון די קאַמפן וועלן זיין מער אַנטשיידענדיק פאַר דער גאַנצער צוקונפט פון אונזער לאַנד און פון דער וועלט. די האָרעפּאַשנע מאַסן האָבן גע־וואונען וויכטיקע פּאָזיציעס און האָבן פאַראויסגעפירט זייערע ליניעס, זיי האַלטן אין זייערע הענט וויכטיקע הייבערס פון מאַכט. דער שונא מאָביליזירט אָבער אַלע זיינע רעזערוון, און מער פאַראייניקט און איז אָנגעפילט מיט אַ פאַרצווייפלטער אַנטשלאָסנהייט צו צעשמעטערן און

צעטרייבן דעם דעמאָקראַטישן לאַגער, איידער יענער האָט באַגריפן און באַנוצט זיין ריזיקע פּאָטענציעלע מאַכט.

דער פאַקט גופא וואָס די דעמאָקראַטישע מאַסן־באַוועגונג פון פאָלק האָט געמאַכט פאָרטשריט אפן חשבון פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, מאַכט שאַרפער די געפאַר, וואָס עס שטעלט מיט זיך פאַר דער רעאַק־ציאָנערער לאַגער מיט זיינע ריזיקע רעזערוון, וועלכער באַוועגט זיך אין דער ריכטונג פון פאַשיזם.

די געפאַר פון פאַשיזם, וואָס רוקט זיך אָן פון יענער זייט אַמערי־קאַנער גרעניצן, שטייט־אויף מיט גרויסער שאַרפקייט אויך אינעווייניק אין אונזער לאַנד.

אָט דערפאַר שטעלט אַוועק די רעזאָלוציע, וואָס איז פאַרגעבראַכט פאַר דער דאַזיקער קאָנווענשאַן, אין סאַמע צענטער דאָס פאָלגענדע:

„די הויפּט־אויפגאַבע, וואָס שטייט פאַר דעם אַרבעטער־קלאַס און ממילא אין דער ערשטער ריי — פאַר די קאָמוניסטן, איז צו באַזיגן די אָפּענסיווע פון פינאַנץ־קאַפּיטאַל און פאַרבלאָ־קירן דעם וועג פאַרן פאַשיזם אין די באַדינגונגען פון דעם זיך־אַנטוויקלענדיקן עקאָנאָמישן קריזיס. כדי צו דערגרייכן דעם דאָזיקן ציל, איז נויטיק צו פאַראייניקן און קאָנסאָלידירן אַלע אַרבעטער און פּראָגרעסיווע כחות אין איין דעמאָקראַטישן פראָנט. דאָס פאָדערט, אַז עס זאָלן פאַרשטאַרקט ווערן אַלע עקאָנאָ־מישע און פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס פון די אַרבעטער, עס זאָל געבויט ווערן די סי. אַי. אָ., עס זאָל אָרגאַניזירט ווערן געמיינ־שאַפטלעכע אַקציע צווישן די יוניאָנס פון דער א. פ. אָוו ל. און דער סי. אַי. אָ., אַזוי גוט ווי די אייזנבאַן בראָדערהודס, ספּע־ציעל אין די קומענדיקע וואַלן, וואָס זאָל פירן צו פולשטענדי־קער טרעיד־יוניאָן איינהייט; אַז די אַרבעטער זאָלן נעמען די איניציאַטיווע אין צונויפזאַמלען די פאַרמער, די מיטלקלאַסן און אַלע פּראָגרעסיווע עלעמענטן אין דעם אַלגעמיינעם דעמאָ־קראַטישן פראָנט, און אַז עס זאָלן באַזיגט ווערן אַלע פאַרזוכן צו צעשפּאַלטן דעם דאָזיקן פראָנט דורך רעאַקציאָנערע רע־פּובליקאַנער, וואָס אָפּערירן הינטער אַ פּראָגרעסיוון צודעק“.

די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט

די דעמאָקראַטישע מאַסן באַוועגונג וואָס הויבט זיך אויף אין אַמע־ריקע, מוז ניט בלויז זיין אָרגאַניזירט, נאָר זי מוז אויך וויסן גאַנץ באַ־שטימט וואוהין זי גייט. זי מוז האָבן אַ פּראָגראַם. אַ מאַסן באַווע־גונג אָן אַ פּראָגראַם וואָלט זייער שנעל צעטיילט און צעשמעטערט גע־

ווארן דורך די כחות פון רעאקציע, וואס באנוצן זיך מיט דעמאגאגיע, טעראר, און „רעד בעיטינג", און וואלט געבראכט געווארן אונטער דעם קאנטראל פון די פאשיסטישע עלעמענטן. די פראגראם פון דעם דע־מאקראטישן פראנט איז לעבנס־וויכטיק.

אזא פראגראם, וואס דער דעמאקראטישער פראנט באדארף האבן, קאן ניט זיין בלויז א צופעליגע צונויפזאמלונג פון די פאדערונגען פון די באזונדערע גרופן, נאר זי מוז אויסגעהאמערט ווערן ווי אן אויסגע־האלטענע סומע פאדערונגען, וועלכע זאלן זיין צוגעפאסט איינע צו דער אנדערער און זאלן אנטשפרעכן דער נאציאנאלער לאגע ווי א גאנצע. צו דער זעלביקער צייט מוז די פראגראם זיין באזירט אויף די טיף־גע־פילטע באדערפענישן און פאדערונגען פון די פארשידענע שיכטן פון דער באפעלקערונג, — די ארבעטער, פארמער און שטאטישע מיטלקלאסן.

די פראגראם מוז זיין אזא, וואס די מערהייט פון פאלק פארשטייט זי שווין און שטיצט זי, זי מוז זיין פייאיק צו מאביליזירן די מערהייט פון פאלק שוין א י צ ט. דאס הייסט, אז זי קאן ניט זיין די פונ־דאמענטאלע פראגראם פון דער סאציאליסטישער רעארגאניזאציע פון דער אמעריקאנער געזעלשאפט, פאר וועלכער עס איז נאך דערוויל ניט געוואונען געווארן אפילו קיין באדייטנדע מינדערהייט פון די מאסן, שוין אפגערעדט פון דער מערהייט. די סאציאליסטישע רעארגאניזאציע פון אונזער לאנד איז נאך ניט אויף דער טאג־ארדענונג ווי א פראקטישע פאליטישע פראבלעם פאר דער מערהייט פון פאלק. וואס עס פאדערט זיך דעריבער איז א סיסטעמאטישע ריי מיטלען פון א פראגרעסיוון און דעמאקראטישן כאראקטער, וואס קאנען פארמולירט ווערן אין די ראמען פון דער איצטיקער קאפיטאליסטישער געזעלשאפט.

עטלעכע פונקטן פון אזא פראגראם האבן געפונען אויסדרוק אין די רעדעס פון פרעזידענט רוזוועלט און א צאל זיינען פארמולירט געווארן מער אדער ווייניקער ווי געהעריק אין געזעצן, וואס דער קאנגרעס האט אנגענומען אדער האלט אין באטראכטן; כאטש עס מוז באטאנט ווערן, אז רוזוועלט'ס אדמיניסטראציע איז ווייט פון רעאליזירן אן אויסגעהאל־טענע פראגראם און אז זי איז אפילו וואקלדיק און פעלערהאפט איבער א סך פונקטן פון אירע דעקלאראציעס. די פלאטפארם פון געזעצגע־בונג, וואס די סי. אי. א. האט אנגענומען, און וואס ווערט גוטגעהייסן אינגאנצן אדער טיילווייז דורך דעם גרעסטן טייל פון דער א. פ. אוו ל., פאלט צוזאמען און פאסט זיך אריין אין דעם באגריף פון אזא אויסגע־האלטענער פראגראם, ווי די, וואס מיר זוכן. די פלאטפארמען פון די פארשיידענע זעלבסטשטענדיקע פאליטישע ארגאניזאציעס פון דער בריי־

טער דעמאָקראַטישער באַוועגונג גיבן אונז נאָך מאַטעריאַל פאַר אַזאַ פאָראייניגנדער פּראָגראַם פאַר דעם גאַנצן דעמאָקראַטישן פראָנט.

אין דער רעזאָלוציע, וואָס איז פאָרגעבראַכט פאַר דער דאָזיקער קאָנווענשאָן, האָבן מיר געפּרואווט צוזאַמענברענגען אַלע וועזנטלעכע שטריכן פון אַט די פאַרשיידענע אויסדרוקן פון דער דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג אין אַ סיסטעמאַטישער סקעלעט־פּראָגראַם, וואָס זאָל זיין פּייאיק שוין איצט צו פאַרזאַמלען אַרום זיך די מערהייט פון פאָלק. מיר האָבן צונויפגעזאַמלט די הויפּט־פאָדערונגען, פון וועלכע אַזאַ פּראָגראַם וואָלט באַדאַרפט באַשטיין, אונטער פיר הויפּט רובריקן, וואָס איך וויל דאָ אין קורצן דיסקוטירן.

אונטער דער ערשטער רובריק געפינען זיך די פאָדערונגען אויף צו באַשיצן און פאַרבעסערן די וויידזשעס, שטונדן און די אַרבעט־באַדינגונגען פון די אינדוסטריעלע אַרבעטער און אַלע לוין אַרבעטער. דאָס איז דער נויטיגער אויסגאַנג־פּונקט פאַר יעדער אויסגעהאַלטענער פּראָגרעסיווער און דעמאָקראַטישער פּראָגראַם. אין די וועזנטלעכע שטריכן איז דאָס שוין עטאַבלירט ווי אַ נאַציאָנאַלע פּאָליסי, וואָס האָט די שטיצע פון דער גרויסער מערהייט, כאָטש די פאַרווירקלעכונג דערפון האָט זיך ערשט אָנגעהויבן. דערצו פאָדערט זיך די זעלבסט־אָרגאַניזאַציע פון די אַרבעטער אין טרעיד־יוניאָנס פון זייער אייגענעם אויסוואַל, וואָס דאָס רעכט דערויף מוז אויף אַ מער ווירקזאַמען אופן באַשיצט ווערן דורך געזעץ. די נעשאָנאַל לעיבאָר רילעישאָנס באָארד מוז געשטיצט און פאַרשטאַרקט ווערן און איר מאַכט דאַרף קלאָר פעסטגעשטעלט ווערן, כדי ניט צו דערלאָזן, אַז זי זאָל באַשניטן ווערן דורך רעאַקציאָנערע ריכטער און געריכטן. די פּרינציפּן פון דעם וועידזשעס־און־שטונדן ביל, וואָס געפינט זיך איצט פאַרן קאָנגרעס און האָט די שטיצע פון דער גאַנצער אַרבעטער און פּראָגרעסיווער באַוועגונג, מוז פאַרוואַנדעלט ווערן אין געזעץ און דער „פלאָר אונטער וועידזשעס" מוז סיסטעמאַטיש אויפגעהויבן ווערן העכער, בעת דער „דאַך איבער אַרבעט־שעה'ן" מוז סיסטעמאַטיש אַראָפּגעלאָזט ווערן נידעריקער אין איינקלאַנג מיט דער שטייגענדיקער פּראָדוקטיוויקייט און דער נויטיקייט צוריקצוקערן די אַרבעטלאָזע צו דער אַרבעט. אַזעלכע מיטלען האָבן שוין די שטיצע, אין זייער ריכטונג און הויפּט־שטריכן, פון דער מערהייט אַמעריקאַנער.

אונטער דער צווייטער רובריק זיינען אָנגעגעבן פאָדערונגען, וואָס האָבן צו טאָן מיט אויסנוצן דאָס גרויסע אָנגעזאַמעלטע רייכטום פון

לאנד, וואָס איז איצט אומבאַשעפטיגט, כדי צו שאַפן אַרבעט אָדער רע־ליף פאַר די אַרבעטלאָזע, צו פאַרבעסערן און אויסברייטערן די געזעצן וועגן סאָציאַלער זיכערונג, פאַרם־רעליף און די אַנטוויקלונג פון סאָציאַלע פאַרבעסערונגען, ווי אָפּראַמען די סלאַמס, באַשיצן די היים־אייגנטימער, בויען שפּיל־פּלעצער פאַר קינדער, סקולס, האָספּיטאַלס, קאָמיוניטי צענטערס, געזעלשאַפטלעכע בויאונגען, פּאַרקס, וואוינונגען מיט נידעריגער רענט, אַנשטאַלטן פאַר געזעלשאַפטלעכער געזונט־באַדינונג, א. אז. וו. דער פאַרנעם און מאַסשטאַב פון אזא פּראָגראַם פון „געזעלשאַפטלעכע אויסגאַבן" דאַרף באַשרענקט ווערן בלויז דורך דער צאָל אומבאַשעפטיגטע הענט, וואָס נויטיגן זיך אין אַרבעט און פון דער מאָס אומבאַשעפטיגטן רייכטום, וואָס דערשטיקט איצט אונזער עקאָנאָמיש לעבן און וואָס מוז געבראַכט ווערן אין צירקולאַציע, כדי צו שאַפן מער רייכטום פאַר דעם פאָלק. אַזוינע מיטלען, באַטראַכט אין דעם זין פון אויסנוצן אַלע אומבאַשעפטיגטע רעסורסן פון לאַנד, מוזן אויך אַנטהאַלטן א פינאַנציעלע פּראָגראַם, וואָס זאָל ווירקלעך אויפזוכן דאָס אומבאַשעפטיגטע רייכטום; עס פאָדערט זיך די פולע אָנווענדונג פון דעם פּרינציפּ פון באַשטייערונג באַזירט אויף דער פעיאיקייט צו צאָלן, וואָס דאָס מיינט, אז שטייערן דאַרפן אָראָפּגענומען ווערן פון די מאַסן קאָנסומערס און אַרויפגעלייגט ווערן אויף קאַפּיטאַל און איינקונפט, ספּעציעל אויף אומבאַשעפטיקטן קאַפּיטאַל און איינקונפט אין די העכערע ציפערן. שוין האָבן אַזוינע מיטלען, אין זייערע הויפּט־שטריכן און ריכטונג, די שטיצע פון דער גרויסער מעהרהייט אַמעריקאַנער.

אונטער דער דריטער רובריק געפינען זיך מיטלען און פאָדערונגען צו פאַרטיידיגן און אויסצושפּרייטן די דעמאָקראַטישע רעכט פון דעם פאָלק, צו מאַכן זיי מער ווירקזאַם, צו אַנטוויקלען די דעמאָקראַטיע ווייטער דורך אַנטוויקלען די נאַציאָנאַלע פּאַראייניקונג און די קרעפטיקונג פון דער מאַכט פון א נאַציאָנאַלער דעמאָקראַטישער רעגירונג, און צוריק צו ברענגען פאַר דער דעמאָקראַטיע אַן עקאָנאָמישן פונדאַמענט דורך באַשרענקען די מאַכט פון גרויס־קאַפּיטאַל אין דער רעגירונג און אין דער ווירטשאַפט פון לאַנד, דורך אויסברייטערן דעם דעמאָקראַטישן קאָנטראָל איבער דער ווירטשאַפט. אַזוינע מיטלען וואָלטן געקאָנט פאַרווירקלעכט ווערן דורך צוימען די אויטאָקראַטישע מאַכט פון דעם סופּרים קאָורט און די ריכטערלעכע אינסטיטוציעס בכלל; דורך געזעצגעבונג צו קאָנטראָלירן די טראָסטס און מאָנאָפּאָליעס; דורך א קאָנטראָל איבער דער סטאַק־בירזשע; דורך נאַציאָנאַליזירן די באַנקען, אייזנבאַנען און געווער־אינדוסטריען; דורך א מאָראַטאָריום אויף די חורבות פון פאַרמער און קליינע אייגנטימער, וואָס זיינען אין געפאַר עקספּראָפּריאירט

צו ווערן, ביז עס וועלן געפונען ווערן אנדערע מיטלען זיי צו העלפן; דורך פרייז־רעגולירונג אונטער דעמאקראטישן קאנטראל; דורך געזעלשאפטלעכע באקוועמלעכקייטן פאר קאאפעראטיווע קויף־און־פארקויף אפעראציעס; דורך פארבעסערן און דעמאקראטיזירן די געזעצן בנוגע אגריקולטור, פארמעריי און קאנסערוואציע פון באדן, א. אז. וו. אונטער דער דאזיגער רובריק קומט אויך דער אנטי־לינטשינג ביל, די אפשאפונג פון שטימרעכט־שטייערן און אנדערע פארמען פון באשרענקען און אוועקנעמען שטימרעכט, און די איינפירונג פון נאציאנאלע סטאנדארדס פון וואלן און אפשטימונג. אזעלכע פאדערונגען האבן שוין, אין זייערע הויפט־שטריכן און ריכטונג, די שטיצע פון דער גרויסער מערהייט אמעריקאנער.

אונטער דער פערטער רובריק זיינען מיטלען און פאדערונגען, דורך וועלכע אמעריקע זאל נעמען אויף זיך איר טייל פאראנטווארטלעכקייט פאר וועלט־פירערשאפט אויף דעם געביט פון ארגאניזירן דעם וועלט־פרידן. דורך אויסנוצן אונזער איצטיגע פריווילעגירטע פאזיציע פון ניט זיין אויסגעשטעלט צו קיין געפאר פון א באלדיגער אטאקע, דורך פארבלאקירן דעם וועג פארן פאשזם אין אונזער אייגן לאנד מיט דער הילף פון די מיטלען, וואס זיינען אנגעצייכנט געווארן אונטער די ערשטע דריי רובריקן, דורך אריינווארפן אויף דער וואג־שאל פון וועלט־פראגן די אומפארגלייכלעכע עקאנאמישע רעסורסן פון אונזער לאנד, וואס באטרעפן אומגעפער אזוי פיל, ווי די רעסורסן פון אלע אנדערע לענדער פון דער וועלט צוזאמענגענומען, — דורך אזוינע מיטלען קאן אונזער לאנד בארעכטיגן זיין שטאלצע פרעטענזיע אויף פירערשאפט אין אלוועלטלעכן פארטשריט, קאן צום בעסטן באשיצן זיין אייגענע דעמאקראטיע און פרידן און קאן פארמיידן די דראענדיגע אלוועלטלעכע קאטאסטראפע. די ערשטע שריט אין אזא פאזיטיווער פרידן־פראגראם, וועלכע זיינען גענוג אויף צו פארבעסערן אנטשיידענדיג די גאנצע געפערלעכע וועלט־לאגע, זיינען גוט אויסגעדריקט אין דעם א'קאנעל פרידנס־אקט, וואס געפינט זיך איצט פארן קאנגרעס. דער אקט פאדערט, גאנץ איינפאך, די קרעפטיקונג און קאנקרעטיזירונג פון דעם קעלאג פרידנס־פאקט, וואס אלע רעגירונגען פון דער וועלט האבן פייערלעך זיך פארפליכטעט אים אפצוהיטן, דורך פארבאטן די איבערטרעטער פון דעם פאקט יעדן צוטריט צו די עקאנאמישע רעסורסן פון אמעריקע און צו האלטן אין דער זעלביגער צייט אפן די אמעריקאנער מערק פאר אלע מלוכות, וואס קומען נאך זייערע פארפליכטונגען אונטער דעם קעלאג פאקט. אזא פאליסי האט געקראגן א היסטארישן אויסדרוק אין דער בארימטער רעדע, וואס פרעזידענט רוזוועלט האט געהאלטן אין שיקאגא דעם 5טן אק־

טאָבער פון לעצטן יאָר, אין וועלכער ער האָט געפאָדערט אַ „קאַראַנטין געגן די מלחמה־מאַכענדיגע רעגירונגען“, וואָס שטעלן אין געפאַר דעם פרידן פון דער גאַנצער וועלט; כאָטש די פּראַקטישע פּאָליטיק, וואָס וואַשינגטאָן פאַרפאָלגט, גייט נאָך אַלץ אויף דער באַנקראָטירטער און דיסקרעדיטירטער ליניע פון איזאָלאַציע און פון אַ פאַלשער נייטראַליטעט. עס זיינען פאַראַן אַ סך סימנים, אַז אַזאַ פּאָזיטיווע פרידנס־פּאָליסי האַלט אין געווינען די שטיצע פון אַ גרויסער מערהייט אַמעריקאַנער; צווישן אַט־די סמנים איז די אויספאָרשונג פון דעם גאַלופּ־אינסטיטוט וועגן דער שטעלונג פון דער עפנטלעכער מיינונג צו יאַפּאַנ׳ס איבערפאַל אויף כינע, וואָס ווייזט, אַז די מערהייט פון דער אַמעריקאַנער באַפעלקערונג איז אויף דער זייט פון כינע און אַז 75 פּראָצענט שטיצן די לאָיאַליסטן אין שפּאַניע; די ברייטע אויסשפּרייטונג פון דער באָיקאָט־באַוועגונג געגן יאַפּאַנעזער סחורות, די ריזיגע כוואַליע פון דער מאַסן־פאָדערונג אַראָפּצונעמען די עמבאַרגאָ פון לאָיאַליסטישער שפּאַניע, די אויספאָרשונג פון דער „נעישאָן“, די סטעיטמענטס און רעזאָלוציעס פון די א. פ. אָוו ל. פירער און די יוניאָנס פון דער סי. אַי. אָ., רעזאָלוציעס פון דער מערהייט קירך־אָרגאַניזאַציעס, מיט דער אויסנאַם פון דער קאַטוילישער קירך, א. אז. וו. אין דעם משך פון לעצטן יאָר איז פאָרגעקומען אַ ריזיגער שוואונג־אַוועק פון די אַלטע איזאָלאַציע־שטימונגען צווישן די מאַסן; צווישן דער מערהייט פון פאָלק ווערט איצט דייטלעך דער באַגריף, אַז דער איינציקער זיכערער וועג צו באַשיצן אַמעריקע פון מלחמה איז דורך אַרויסווייזן אַמעריקאַנער פירערשאַפט אויף דעם געביט פון אָרגאַניזירן דעם וועלט־פרידן. אַזאַ פרידנס־פּראָגראַם איז אַ נויטיגער און אומפאַרמיידלעכער אויספיר פון דער אַלגעמיינער פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט.

אַזאַ באַלאַנסירטע פּראָגראַם אַנטהאַלט אַלע עלעמענטן, וואָס זיינען באַלד נויטיג אויף צו באַגעגענען די פּראָבלעמען פון פאָלק, דורך אָנהאַלטן און פאַרבעסערן די לעבנס־סטאַנדאַרדס פון דער גאַנצער באַפעלקערונג, דורך פאַרטיידיגן און אויסברייטערן זייערע דעמאָקראַטישע רעכט, דורך פאַרטיידיגן און אָרגאַניזירן דעם וועלט־פרידן. עס איז פאַראַן אַ וועזענטלעכע האַרמאָניע צווישן די אַלע טיילן פון דער פּראָגראַם, וואָס ווידערשפּרעכן ניט און באַזיגן ניט איינער דעם צווייטן, נאָר פאַרקערט — יעדער טייל ווערט מער פּראַקטיש און פּרוכטבאַר, ווען ער ווערט דערגאַנצט דורך די אַנדערע טיילן. און וויכטיגער פון אַלץ איז דאָס, וואָס אַזאַ פּראָגראַם האָט דעם גרויסן פאָרצוג, וואָס זי האָט שוין אויף איר זייט די סימפּאַטיע און שטיצע פון דער גרויסער מערהייט פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק.

פעלן פעלט נאָך די עקזיסטענץ פון ברייטע מאַסן־אָרגאַניזאַציעס פון אַלע אַרבעטער, פאַרמער און שטאָטישע מיטל־קלאַסן, וואָס שטעלן צו־זאַמען די פּראָגרעסיווע און דעמאָקראַטישע מערהייט פון פאָלק, וועלכע זאָלן אויסדריקן אַזאַ פּראָגראַם און קעמפן פאַר איר. דאָס פאָלק האָט אַ רעכט צו פאָדערן און עס פאָדערט אַזאַ פּראָגראַם. אָבער דאָס איז ניט גענוג. דאָס פאָלק האָט אויך דאָס רעכט און די פליכט צו קעמפן אַנט־שלאָסן פאַר אַזאַ פּראָגראַם.

אונטער די באַדינגונגען, וואָס הערשן אין אונזער לאַנד, וואו די ברייטסטע מאַסן זיינען נאָך אַלץ ניט אָרגאַניזירט פּאָליטיש, וואו די אָרגאַניזירטע איינִיגקייט פון דער דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג אַרום איר נאַטירלעכער און אומפאַרמיידלעכער פּראָגראַם דאַרף ערשט דער־גרייכט ווערן, געפינט זיך דער אָנהויב פון דער אַנטוויקלונג פון אַן אמת׳ן פאָלקס־פראָנט געגן רעאַקציע, פאַשיזם און מלחמה אויף דעם וועג פון קאַמף פאַר יעדן פונקט פון אַזאַ פּראָגראַם, אויפ׳ן וועג פון געווינען די מאַסן און זייערע אָרגאַניזאַציעס פאַר אַ באַוואוסטזיניגער פאַרבינדונג מיט דער פּראָגראַם ווי אַ גאַנצע, פון אַנטוויקלען די ברייט־סטע קאָאָפּעראַציע און געמיינשאַפטלעכע אַקציע געגן אַ געמיינשאַפט־לעכן שונא, און פון זיכער מאַכן, אַז אין די קומענדיגע קאָנגרעס־וואַלן זאָלן אַלע פּראָגרעסיווע און דעמאָקראַטישע כחות זיין פאַראייניגט אויף צו שטיצן איין קאַנדידאַט פאַר יעדן אַמט, כדי צו גאַראַנטירן די נידער־לאַגע פון די קאַנדידאַטן פון רעאַקציע און מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל. די דאָזיקע עלעמענטאַרע און פונדאַמענטאַלע פאַראייניקונג פון דער דע־מאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג פון פאָלק אַרום אַזאַ עלעמענטאַרער און פונדאַמענטאַלער פּראָגראַם, ווי מיר האָבן אָנגעצייכנט, איז די אויפגאַב, וואָס מיר רופן: בויען דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. דאָס איז דער זי־כערער יועג צו דער נעקסטער שטופּע, אין וועלכער מיר וועלן פאַרוויר־קלעכן דעם פעסט־אָרגאַניזירטן פאָלקס־פראָנט פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן.

2. אָרגאַניזירן דעם זיג פאַר פאָרטשריט אין די וואַלן פון 1938

די קאָנגרעס־וואַלן, אין וועלכע עס דאַרף דערוויילט ווערן דאָס גאַנצע רעפּרעזענטאַנטן־הויז און מער ווי אַ דריטל פון סענאַט, ווי אויך אַ סך סטעיט־אַדמיניסטראַציעס, וועלן פאָרקומען אין נאָוועמבער פון היינטיקן יאָר. די פּראַימערי־וואַלן אין די גרעסערע פּאַרטייען זיינען שוין פאַריבער אין אַ צאָל סטעיטס און וועלן אָנגיין אין דעם משך פון

די קומענדיקע חדשים, ביז מיטן סעפּטעמבער. די דאָזיגע וואַלן וועלן זיין אין אַ גרויסער מאָס אַ קראַפט־פּראָבע צווישן די צוויי פּאָליטישע הויפּט־לאַגערן אין לאַנד, דעם לאַגער פון רעאַקציע, וואָס גייט אין דער ריכטונג פון פאַשיזם, אויף איין זייט, און דעם לאַגער פון פּראָגרעס און דעמאָקראַטיע אויף דער אַנדערער. די צוויי וויכטיקע פּאָליטישע לאַגערן שניידן איבער די אַלטע פּאַרטיי־ליניעס, און דעריבער ווערט דער קאַמף אין די פּאַרטיי־פּראַימערים פּונקט אַזוי וויכטיק ווי די ענד־גילטיקע וואַלן. שוין אין 1936 האָט די הויפּט־מאַסע פון דער דעמאָ־קראַטישער מאַסן־באַוועגונג זיך אַ לאָז געטאָן צו שטיצן די דעמאָקראַ־טישע פּאַרטיי אין מערסטע ערטער און אויף אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב, בעת דער הויפּט־לאַגער פון די רעאַקציאָנערע כחות האָט זיך פּאָרמירט אַרום דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי. עס איז נאָך אָבער אַלץ פאַראַן אַ צאָל פּראָגרעסיווע גרופּירונגען אונטער דער רעפּובליקאַנער פאָן דאָ און דאָרט; בעת אונטער דער דעמאָקראַטישער פאָן איז פאַראַן אַ גאַנצער אָרגאַניזירטער פליגל, וואָס איז פאַרבונדן מיט דער רעאַקציע און קעמפט פאַרן אָפיציעלן קאָנטראָל פון דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי. מען דאַרף אין זינען האָבן די ביידע שטריכן, ווען מען אונטערזוכט די דעטאַלי־זירטע פּראָבלעמען פון פאַרוואַנדלען די וואַלן פון 1938 אין אַ זיג פאַר פּראָגרעס און דעמאָקראַטיע.

די רעזולטאַטן פון די וואַלן פון 1938 וועלן באַשטימען די באַלדיקע ריכטונג פון דער פּאָליטיק פון די פאַראייניקטע שטאַטן איבער אינערלע־כע און אויסלענדישע פּאָליסים אין די באַדינגונגען פון אַ נאַציאָנאַלן וועלט־קריזיס. עס איז קלאָר, אַז זיי וועלן באַאיינפלוסן אין אַ גרויסער מאָס די גרופּירונג פון כחות פאַר די פּרעזידענט־וואַלן פון 1940 און דורכדעם — די גאַנצע צוקונפט פון אַמעריקע און פון דער וועלט.

די רעאַקציאָנערע כחות, און באַזונדער זייער גענעראַל שטאַב אין וואָל סטריט, באַגרייפן פולשטענדיק די וויכטיקייט פון די וואַלן. זיי מאָ־ביליזירן אַלע זייערע רעזערוון, אַלע זייערע מיטלען צו צעשפּאַלטן די מאַסן אין דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און — דורך אַ מאַקסימום איינקייט פון דעם רעאַקציאָנערן לאַגער — צו דערשלאָגן זיך צו קאָנטראָל איבער דער נאַציאָנאַלער רעגירונג.

כדי דער לאַגער פון רעאַקציע זאָל געשלאָגן ווערן, כדי דאָס פאָלק זאָל אָפּהאַלטן אַ זיג, מוז דער דעמאָקראַטישער לאַגער זיין פּונקט אַזוי פאַראייניקט און מאָביליזירט. צו זיכערן דעם דאָזיקן רעזולטאַט איז די גרעסטע היסטאָרישע אויפגאַבע פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק אין דעם איצטיקן מאָמענט. דאָס איז די גרעסטע אויפגאַב, וואָס דער אַרבעטער

קלאַס האָט פאַר זיך. ס'איז דעריבער די צענטראַלע אויפגאַב פון דער קאָמוניסטישער פאַרטיי, וועלכע האָט ניט קיינע אינטערעסן, וואָס ווידערשפּרעכן די אינטערעסן פון דעם אַמעריקאַנער פאָלק, קיינע אינטערעסן וואָס זיינען אָפּגעזונדערט פון די קלאַסן־אינטערעסן פון די אַרבעטער.

אַרבעטער־איינִיגקייט אין דעם דעמאָקראַטישן פראָנט

אונזער רעזאָלוציע דערקלערט:

„דער הויפּט־ציל פון די אַרבעטער מוז זיין צו זיכערן פאַר יעדן פּרייז די נידערלאַגע פון די קאַנדידאַטן פון רעאַקציע און פאַשיזם. פאַר דעם דאָזיקן צוועק מוזן די אַרבעטער שטרעבן מיט אַלע מיטלען צו דער פאַראייניגונג פון אַלע דעמאָקראַטישע כחות הינטער אַן איינציקנעם פּראָגרעסיוון קאַנדידאַט פאַר יעדן אמט“.

ווען מען באַטראַכט די נאָך־אַלץ־פּרימיטיווע שטופע פון אָרגאַניזאַציע פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, דעם קאַמף, וואָס ער פירט נאָך אַלץ אינווייניק אין דער דעמאָקראַטישער פאַרטיי קעגן דעם רעכטן פליגל, וועלכער זוכט צו קאָנטראָלירן די פאַרטיי, די אָנוועזנהייט פון פּראָגרעסיווע זובענישן דאָ און דאָרט אין דער רעפּובליקאַנער פאַרטיי, די ניט־פאַרענדיגקטקייט פון די זעלבשטענדיקע אָרגאַניזאַציעס פון די אַרבעטער גופא, א. אַז. וו. — פאָדערט די דאָזיקע אויפגאַב די גרעסטע מאָס בויגזאַמקייט אין דעם פּראָצעס פון פאַרזאַמלען אַלע פאָרמען פון דער דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג אַרום אַזוינע קאַנדידאַטן, וואָס וועלן צום זיכערסטן צוזאַמענשמעלצן די מערהייט און צום פולסטן פאַרויסטראָגן איר געמיינשאַפטלעכע פּראָגראַם.

אַזוי, צום ביישפּיל, וועט אין דעם דעמאָקראַטישן לאַגער, וועלכער געפינט זיך בלויז אין דעם פּראָצעס פון געשאַפן און אָרגאַניזירט ווערן, שפּילן אַן אַנטשיידענדיקע ראָל דער אַרבעטער קלאַס און זיינע זעלבשטענדיקע אָרגאַניזאַציעס. כדי דער דעמאָקראַטישער פראָנט זאָל דערפאָלגרייך אויפגעבויט ווערן, מוז דער אַרבעטער קלאַס אַליין אַרויסווייזן אַ מאַקסימום אָרגאַניזאַציע, אַקטיוויטעט און מאַסן־אייפלוס. דאָס איז די בעסטע גאַראַנטיע פאַר דער צוזאַמענשמעלצונג פון דער איינִיקייט פון דעם דעמאָקראַטישן בלאָק פון אַרבעטער, פאַרמער און מיטל־קלאַסן מיט אַלע זייערע פאַרשיידענע אָרגאַניזאַציעס.

אין דעם מאָס, ווי די אַרבעטער גייען פאָרויס פאַראייניקט ווי אַ מעכטיקע קראַפט, אין דער זעלביקער מאָס וועט די איינהייט פון די

ברייטסטע מאסן פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט קאָנסאָלידירט און פאַרזיגלט ווערן געגן אַלע צעשטערענדיקע כחות, וואָס אַרבעטן פאַר'ן רעאַקציאָנערן לאַגער.

די אייניקייט פון די אַרבעטער אין די וואַלן פון 1938 איז אַבסאָלוט נויטיק פאַר דער אייניקייט פון די פאָלקס־מאַסן צו באַזיגן וואָל סטריט, די עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן, די רעאַקציאָנערן, וואָס האָבן זיך פאַרמאָסטן צו פאַרניכטן אונזער דעמאָקראַטיע און פרידן.

אַרבעטער־אייניקייט אין די וואַלן איז אויך דער בעסטער וועג אין דעם איצטיקן מאָמענט צוצוגרייטן די מער פונדאַמענטאַלע אייניקייט פון אַלע טרעיד יוניאָנס, ווי איין פאַראייניקטע מעכטיקע אַמעריקאַנער אַרבעטער באַוועגונג. דאָס איז אַ נויטווענדיקייט, וואָס דריקט אויס דעם טיפן וואונש פון אַלע אַרבעטער פון דער א. פ. אָוו ל., דער סי. אי. אָ., אַזוי גוט ווי פון די אייזנבאַן־בראָדערהודס און אַלע זייערע פאַרשיידענע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציעס.

וואָס אַרבעטער־אייניקייט קאָן דערגרייכן אין די וואַלן און ווי נויטיק אַזאַ אייניקייט איז, איז זייער גוט אילוסטרירט געוואָרן אין קאָנגרעס דורך דעם וועג, וואָס דער וועידזשעס־און־שטונדן ביל האָט דורכגעמאַכט. ווען די אַרבעטער־כחות האָבן זיך געריסן צווישן זיך וועגן דער פאָרם פון דעם ביל, האָט זיך די רעאַקציאָנערן איינגעגעבן צו צעטיילן די שטיצע פאַר די פרינציפּן פון דעם ביל, וואָס אַלע פּראָגרעסיסטן זיינען געווען איינשטימיק וועגן זיי. אָבער אַזוי שנעל ווי די אַרבעטער האָבן זיך פאַראייניקט, אַפילו הינטער אַן אומפּאָלקאָמענעם ביל, זיינען אַ סך גרעסער געוואָרן די שאַנסן, אַז דער ביל זאָל אָנגענומען ווערן אין דער איצטיקער קאָנגרעס־סעסיע. די זעלביקע לאַגע וועט גילטן אין הונדערטער וואַל־דיסטריקטן אין די קאָנגרעס־וואַלן. ווען די אַרבעטער זיינען צעשפּאָלטן, וועט דער גאַנצער דעמאָקראַטישער לאַגער דעמאָראַליזירט ווערן און די רעאַקציע וועט דורכמאַרשירן איבער אונז צו אַ ביליגן און גרינגן זיג. ווען די אַרבעטער וועלן זיין פאַראייניקט, וועט דער גאַנצער דעמאָקראַטישער לאַגער צונויפזאַמלען אַלע זיינע כחות, און דער זיג וועט זיין אויף דער זייט פון פאָלק.

אַט דערפאַר באַטאָנט אונזער רעזאָלוציע, אַז

„עס איז דעריבער די דרינגענדיקסטע געמיינשאַפטלעכע
אויפגאַבע און פליכט פון דער סי. אי. אָ., א. פ. אָוו ל.,
לעיבאָר'ס נאָן־פּאַרטיזאַן ליג, און די אייזנבאַן־יוניאָנס צו
מאַכן זיכער, אַז די אַרבעטער וועלן אַרויסטרעטן פאַראיי־

ניגט אין אַט־די קריטישע וואַלן. אַזוי אַרום וועט געזי־
כערט ווערן די געמיינשאַפטלעכע אַקציע פון דעם דעמאָ־
קראַטישן לאַגער ווי אַ גאַנצן פאַר דער נידערלאַגע פון
רעאַקציע און פאַשיזם".

די אַנטוויקלונג פון דער קאָנגרעס־פּלאַטפאָרם

מיר האָבן שוין פריער באַטראַכט די פונדאַמענטאַלע פּראָגראַם, וואָס וואַקסט אַרויס פון דער דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג און וואָס דאַרף פאַרשמאָלצן ווערן אין אַ באַלאַנסירטער גאַנצקייט, וואָס זאָל אַין אַלגעמיין אָנגענומען ווערן פון אַלע טיילן פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. ביים אונטערזוכן די ספּעציפישע פּראָבלעמען פון די וואַלן פון 1938 וועט נויטיק זיין צו ברענגען אין באַוועגונג אַלע מעגלעכע כחות, כדי אויסצוקריסטאַליזירן יענע פּראָגראַם, ווי ווייט עס לאָזט זיך, אין אַ קאָנ־קרעטער קאָנגרעס־פּלאַטפאָרם אין יעדן וואַל־דיסטריקט און סטעיט. עס וועט זיין נויטיק אויסצודריקן יענע פּלאַטפאָרם אין לאָזונגען, וואָס קאָ־נען דערגרייכן די ברייטסטע מאַסן און קריגן זייער שטיצע, ווי אַן אמת'ער אויסדרוק פון זייערע אייגענע פאָדערונגען און באַגריפן. עס וועט זיין נויטיק צו פאַרבינדן די דאָזיקע לאָזונגען ווי ווייט עס לאָזט זיך, מיט ספּעציפישע בילס און געזעץ־פּראָיעקטן, וואָס פאַרמעסטן זיך אָנצו־ווענדן די לאָזונגען אין איין פאָרם אָדער אַ צווייטער.

דער לאָזונג, „פאַר דזשאָבס, זיכערקייט, דעמאָקראַטיע און פרידן" איז דער אַלגעמיינער לאָזונג, וואָס סומירט די גאַנצע פּלאַטפאָרם, וועל־כע מיר שלאָגן פאָר פאַר דעם דעמאָקראַטישן פראָנט אין די וואַלן. אַ גאַנצע ריי מער ספּעציפישע לאָזונגען איז נויטיק אויף אויסצודריקן די דאָזיקע פּראָגראַם אין אירע פאַרשיידענע אַנבליקן ,צו ברענגען זי נעענ־טער צו די טאָג־טעגלעכע לעבנס־באַדערפעניש̈ן פון דעם פאָלק. אונזער רעזאָלוציע רעכנט אויס 17 אַזעלכע קאָנקרעטע לאָזונגען, און עס איז קיין ספק ניט, אַז די טויזנט דעלעגאַטן צו דער דאָזיקער קאָנווענשאָן קאָנען פון זייער רייכער און פאַרשיידנאַרטיקער דערפאַרונג צוגעבן נאָך הונ־דערט לאָזונגען צום דעם צעטל, וואָס זאָלן זיין נאָך מער דעטאַליזירט און אַלזייטיק. די לאָזונגען, וואָס מיר האָבן פאָרגעשלאָגן, דאַרפן באַ־טראַכט ווערן בלויז ווי ביישפּילן פון די סאַמע צענטראַלע און אַלגעמיינע אַנבליקן פון דער דעמאָקראַטישער פּלאַטפאָרם, וואָס איז אויסגעדריקט אין דער פאָרם פון לאָזונגען פאַר די ברייטע מאַסן.

לאָזונגען, וואָס דריקן אויס אין אַ פּאָפּולערער אָבער קאָנקרעטער פאָרם דעם עצם פון אַ פּאָליטישער פּראָגראַם, זיינען די סאַמע לעבנס־זאַפט פון אַ דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג. זיי זיינען דער שאַרף

פון דעם געװער פון פּאָליטישער אָרגאַניזאַציע און קאַמף. זײ זײנען די גאַראַנטיע, אַז די באַװעגונג, איר אָרגאַניזאַציע און אירע פירער זײנען אונטער מאַסן־קאָנטראָל. זײ זײנען די קאַמפּס־רופן, װאָס װעקן די מאַסן פון זײער אַפּאַטיע און פילן זײ אָן מיט מוט און קאַמפּס־גײסט. זײ זײנען די פאָנען, אונטער װעלכע די אַרמײען פון פאָלק װערן מאָביליזירט צו באַקעמפן און באַזיגן דעם רעאַקציאָנערן לאַגער.

באַטראַכט אױף אַ מאָמענט דעם ערשטן לאָזונג, װאָס װערט אָנגעגעבן אין אונזער רעזאָלוציע: „ברעכן דעם זיץ־סטרײק פון גרױס־קאַפּיטאַל!“. באַטראַכט די װיכטיקע ראָל, װאָס דער דאָזיקער לאָזונג האָט שױן אָפּגעשפּיגלט. לעצטן האַרבסט, װען דער נײער עקאָנאָמישער קריזיס האָט אָנגעהױבן פאַרשפּרײטן זײנע קאַטאַסטראָפישע װירקונגען צװישן די מיליאָנען פון דער באַפעלקערונג, האָט דער רעאַקציאָנערער לאַגער אָנגעהױבן זײן קאַמפּאַניע צװישן די מאַסן, כדי זײ אײנצורײדן, אַז דער קריזיס איז די אַרבעט פון רוזװעלט׳ן און פון די פּראָגרעסיװע פּאָליסים, װאָס זײנען דורכגעפירט געװאָרן אונטער זײן פירערשאַפט, און אַז מיטשולדיק אין דעם קריזיס איז דזשאָן ל. לואיס און די אינדוסטריעלע־יוניאָן באַװעגונג פון דער סי. אײ. אָ. די רעאַקציאָנערן האָבן געהאָפט, אַז אונטער די קלעפּ פון דעם קריזיס װעט זיך זײ אײנגעבן אװעקצוטרײבן די מאַסן פון אַ פּראָגרעסיװער פּראָגראַם, צו צעברעכן זײער אײניקײט און זײ צוריק אַװעקשלעפּן צום באַנקראָטירטן און דיסקרעדיטירטן הואָװעריזם. זײ האָבן סומירט דעם עצם פון זײער פּאָליטישער אָפּענסיװע אין זײער לאָזונג: „דאָס איז אַ רוזװעלט־סי־אײ־אָ קריזיס“. און מען מוז צוגעבן, אַז אין דער צעטומלעניש פון די ערשטע װאָכן פון דעם שאַרפן קריזיס, װאָס איז געקומען, האָבן די רעאַקציאָנערן געמאַכט פאָרטשריט; דאָס איז געװען דער סוד פון זײערע דערפאָלגן אין באַזיגן די פּראָגראַם פון דער ספּעציעלער קאָנגרעס־סעסיע אין נאָװעמבער און שפּעטער, אין דער רעגולערער סעסיע, אין דורכפירן די פּאַקטישע אָפּשאַפונג פון דעם שטײער אױף ניט־פאַרטײלטע פּראָפיטן און קאַפּיטאַלע געװינסן. זײער אָפענסיװע האָט אין דעם משך פון עטלעכע װאָכן געהאַט אַ געפערלעכן אָפּרוף צװישן די מאַסן.

*װי אַזױ האָבן מיר באַגעגנט די דאָזיקע אָפענסיװע? מיר האָבן, פאַרשטײט זיך, קלאָר געמאַכט, אַז גראָד הואָװער׳ס פּאָליסים, צו װעלכע די רעאַקציאָנערן האָבן געװאָלט צוריקקערן דאָס לאַנד, האָבן געשאַפן דעם טיפסטן קריזיס אין דער געשיכטע; אַז די קאַפּיטאַליסטן האָבן אַלײן צוריקגעבראַכט דעם קריזיס אױף אונז דורך זײער סאַבאָטאַזש פון דער „„ריקאָװערי“־פּראָגראַם; אַז די אַרבעט פון דער סי־אײ־אָ און דער פּראָגרעסיװער געזעצגעבונג איז געװען דער אײנציקער בופער, װאָס האָט

ניט דערלאָזט, אַז דער קריזיס זאָל צוריק ברענגען אַלע ליידן פון הוא־ווער׳ס רעזשים. אָבער די רעאַקציאָנערע אָפּענסיווע איז ערשט דאַמאָלט באַגעגנט און באַזיגט געוואָרן צווישן די מאַסן, ווען מיר האָבן געפונען דעם לאָזונג, וואָס האָט דאָס אַלץ אויסגעדריקט אין דער שאַרפסטער פאָרם, אַ לאָזונג, וואָס יעדער האָט אים געקאָנט גלייך פאַרשטיין, אים געדיינקען און אים איבערגעבן זיינע פריינט. דער לאָזונג איז געווען: „די גרויסע קאַפּיטאַליסטן זיינען אַרוים אויף אַ זיץ־סטרייק; ברעכן דעם זיץ־סטרייק פון גרויס־קאַפּיטאַל!“.

עס איז וויכטיק צו באַמערקן, אַז די קאָמוניסטן האָבן ניט געשאַפן דעם דאָזיקן לאָזונג. מיר האָבן אים אויפגעכאַפּט פאַרטיקערהייט פון די גרויס־קאַפּיטאַליסטן גופא. זיי האָבן באַנוצט דעם לאָזונג, כדי צו אָרגאַניזירן דעם סטרייק; מיר האָבן אים גענוצט, כדי צו ברעכן זייער סטרייק. אין דעם זעלביקן מאָמענט, ווען זיי האָבן פאַרשפּרייט צווישן די מאַסן די איינרעדעניש, אַז דאָס איז אַ „רוזוועלט־קריזיס“, האָבן זיי צווישן זיך געזאָגט אָפן, אַז „קאַפּיטאַל מוז באַזיגן די טרעיד יוניאָנס און דעם נייעם דיל דורך אַרויסגיין אין אַ זיץ־סטרייק. זיי זיינען געווען גע־נוג אומפאָרזיכטיק צו דערלויבן אַ צאָל פון אַזוינע באַמערקונגען צו דערשיינען אין זייערע פינאַנץ־צייטשריפטן און אויף די פינאַנץ־זייטן פון די צייטונגען, וואָס זיינען ניט פאַר די מאַסן צום לייענען. מיר האָבן אָבער אויפגעכאַפּט די דאָזיקע באַמערקונגען, האָבן זיי ברייט פאַרשפּרייט און זיי פאַרוואַנדעלט אין דעם לאָזונג פון די מאַסן פאַר דעם קאַמף געגן דעם קריזיס און זיינע רעזולטאַטן. און די מאַסן האָבן פאַרשטאַנען. זיי האָבן אויפגעכאַפּט דעם לאָזונג אַזוי ווירקזאַם, אַז אין עטלעכע וואָכן אַרום האָבן אַלע פאַרשטייער פון דעם דעמאָקראַטישן לאַגער גערופן צו קאַמף געגן דעם „זיץ־סטרייק פון קאַפּיטאַל“. פון די מיילער פון די קאַפּיטאַליסטן גופא האָבן מיר געקראָגן דעם לאָזונג פאַר דעם מאַסן־קאַמף געגן זיי.

אָדער באַטראַכט אַנאַנדער לאָזונג: „אַ קאַראַנטין קעגן די מלחמה־מאַכער“. פּרעזידענט רוזוועלט האָט געשאַפן דעם דאָזיקן לאָזונג אין זיין באַרימטער רעדע אין שיקאַגאָ לעצטן אָקטאָבער. דער לאָזונג האָט געמאַכט געשיכטע, מסתמא מער ווי דער פּרעזידענט האָט דערוואַרט, ווייל אין דער דאָזיקער פראַזע איז אויפגעכאַפּט און קריסטאַליזירט די וואַקסנדיקע שטרעבונג פון די פאָלקס־מאַסן צו געפינען אַ מיטל, וואָס זאָל פאַרבייטן די דייטלעך־באַנקראָטירטע פּאָליטיק, וועלכע האָט אונטערן נאָמען „נייטראַליטעט“ אין דער אמת׳ן געמאַכט אַמעריקע פאַר אַ שותף צו די פאַרברעכנס פון די מלחמה־מאַכער. די מאַסן זיינען געווען טיף באַזאָרגט און אַריינגעטראַכט אין דער דאָזיקער פראַגע, זיי זיינען גע־

ווען גרייט פאר א גרויסן באשלוס צו געפינען א נייעם וועג ; יענע פראָזע האָט געטראָפן אין פּינטל און האָט פיקסירט דעם באשלוס אין דעם באוואוסטזיין פון די מאסן. פון יענעם מאָמענט אָן האָבן די מאסן זיך שארף אוועקגעקערט פון דעם אַלטן איזאָלאציאָניזם. דאָ האָבן מיר געהאַט א פּראַכטפולן ביישפּיל פון דער מאַכט פון א ריכטיקן לאָזונג, געלונגען אויסגעדריקט, ווען אזא לאָזונג ווערט ארויסגערוקט און ברייט פארשפּרייט אין דעם פּסיכאָלאָגישן מאָמענט.

די אַנדערע לאָזונגען פון דער רעזאָלוציע, וואָס געפינט זיך פאר אייך, זיינען מער ניכטער און שפּיגלען אָפּ מער דירעקט, אָן בילדלעכער שפּראַך, די פּראָגראַמאַטישע אידייען, וואָס דאַרפן אויסגעדריקט ווערן. מיר האָבן נאָך ניט געפונען פאר אַלע פאָדערונגען פון פאָלק דאָס „פליגעלדיק וואָרט", וואָס זאָל גלייך ברענגען די דאָזיקע פאָדערונגען צו יעדן ווינקעלע אין לאַנד. זיי זיינען אָבער גוטע, ממשות'דיקע לאָזונגען און זיי האָבן ארויסגעוויזן זייער ניצלעכקייט. זיי וועלן מסתמא נאָך מוזן ארבעטן א היבשע שטיק צייט, ביז זיי וועלן פארביטן ווערן אויף אַנדערע.

„דזשאָבס אָדער געהעריקער רעליף פאר יעדן ארבעטער" איז א קורצער און גענויער אויסדרוק פון דער פאָדערונג, אַז די רעגירונג זאָל אויף זיך נעמען די פולע פאראַנטוואָרטלעכקייט פאר יענע לעבנס-באַדינגונגען, וואָס זיינען אויסער דעם קאָנטראָל פון דעם יחיד, דער פאַמיליע און די פּריוואַטע קערפּערשאַפטן פון פאָלק. אזא פאראַנטוואָרטלעכקייט איז שוין איצט עטאַבּלירט, זי איז אָנגענומען פון דער רעגירונג אין פּרינציפּ. זי איז נאָך אָבער בשום אופן ניט אָנגעווענדט ווי געהעריק אין לעבן, אין דער פּראַקטישער ארבעט פון דער אדמיניסטראַציע. דער איצטיקער ריקאָווערי-ביל, וואָס האַלט אין געווינען זיין וועג דורכ'ן קאָנגרעס, איז א פאַרשפּעטיקטע און טיילווייזע אָנערקענונג פון דעם דאָזיקן לאָזונג. אַפילו אָט-דער ניט-צופרידנשטעלנדער ביל פאָדערט אָבער, אַז דאָס גאַנצע לאַנד זאָל אויפגערודערט ווערן, כדי ניט צו דערלאָזן, אַז ער זאָל סאַבּאָטאַזשירט און צעפּליקט ווערן דורך דער רעאַקציאָנער טאָרי-קאָאַליציע.

די אייניקייט פון דער פּראָגראַם, וואָס איז אויסגעדריקט אין אונזערע לאָזונגען, און די פאַרבינדונג און שייכות צווישן אירע פאַרשיידענע טיילן, דאַרף דערקלערט ווערן אין אונזער וואַל-אַגיטאַציע, און די פולע באַדייטונג פון דער פּראָגראַם דאַרף באַלויכטן ווערן. באַטראַכט, צום ביישפּיל, די פאָלגענדיקע צוויי לאָזונגען: „ברעכן די פּראָפּיטירישע מאָנאָפּאָליעס, וואָס באַראַבעווען דאָס שפּייז-קוישל פון פאָלק", און

„גאראנטירן די פארמער דעם באזיץ פון זייער לאַנד און פּרייזן, וואָס אנטשפּרעכן דעם קאָסט פון פּראָדוקציע". וואָס זיינען די פאַקטן הינ־טער די דאַזיקע צוויי לאָזונגען? די פאַקטן זיינען, אז די מאַסע פון פאָלק צאָלט הויכע מאָנאָפּאָליסטישע פּרייזן פאר עסנוואַרג, בעת דער פּראָדוצירער פון דער שפּייז אויף דער פארם קריגט ווייניקער ווי עס קאָסט אים צו באַטרייבן די פארם און איז דעריבער אויסגעשטעלט צו דער געפאַר אפילו צו פארלירן זיין פארם, זיינע פּראָדוציר־מיטלען. די דערקלערונג פון ביידע פאַקטן ליגט אין דעם מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל, וואָס קאָנטראָלירט די מערק און די באַארבעטונג־אינדוסטריען, טרייבט אַרונ־טער די פּרייזן, וואָס דער פארמער קריגט און יאָגט אַרויף די פּרייזן, וואָס דער קאָנסומער צאָלט. דער זעלביקער מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל דער־קלערט דער שטאָטישער באַפעלקערונג, אז דער פארמער איז די אורזאַך פון די הויכע פּרייזן (און אויך די שטייערן, וואָס ער וויל זיי זאָלן פאר־קלענערט ווערן פאר זיינעטוועגן), און דעם פארמער דערקלערט ער, אז די שטאָטישע באַפעלקערונג (ספּעציעל די ארבעטער מיט זייערע טרעיד־יוניאָנס, הויכע וועידזשעס, קורצע שטונדן, א. אז. וו.) איז פאראַנט־וואָרטלעך פאר אלע זיינע צרות. אלע רעאַקציאָנערע פּאָליטישענס, אגענטן פון מאָנאָפּאָליסטישן קאַפּיטאַל, זינגען דעם דאָזיקן ווידער־שפּרעכלעכן דועט פון זייער היפּאָקריטישן בוך פּאָליטישע לידער. מיט די דאָזיקע צוויי לאָזונגען קאָנען מיר, פון דעם דעמאָקראַטישן לאַגער, גיבן די זעלביקע דערקלערונג דעם פארמער ווי דעם ארבעטער, צוזאַמען מיט א געמיינשאַפטלעכער פּראָגראַם, אין וועלכער זיי קאָנען, דורך איי־ניקייט, ביידע געפינען די לייזונג.

מיר וואָלטן געקאָנט אזוי גיין ווייטער, דורך דעם גאַנצן צעטל לאָ־זונגען, און אילוסטרירן זייער שייכות צו די באַדערפענישן פון פאָלק און צו א פונדאַמענטאַלער און באַלאַנסירטער פּראָגראַם, וואָס קאָן זיך פאַרמעסטן מיט דער נאַציאָנאַלער און אינטערנאַציאָנאַלער לאַגע פון אַמעריקע און לייזן אונזערע באַלדיקע פּראָבלעמען. מיט די דאָזיקע ביי־שפּילן מוזן מיר אָבער אַריבערגיין צו אונזערע ווייטערדיקע פראַגן, ווייל אונזער צייט איז באַגרעניצט. זאָל יעדער איינער פון אונז באַהערשן די דעמאָקראַטישע פּראָגראַם און די לאָזונגען, וואָס דריקן זי אויס, כדי צו ווערן א מייסטער־אַגיטאַטאָר צווישן פאָלק.

א גרויסער טייל פון דער דאָזיקער וואַל־פּלאַטפאָרם און א סך פון די לאָזונגען, וואָס דריקן זי אויס, איז שוין אָנגענומען פאר אלע פּראָ־גרעסיווע און דעמאָקראַטישע טיילן פון דער באַפעלקערונג און זייערע פאַרשיידענע אָרגאַניזאַציעס. די וואַל־קאַמפּאַניע שאַפט די בעסטע געלעגנהייט איינצוגלידערן די גאַנצע פּראָגראַם טיף אין די מאַסן, צו

מאכן זיי באוואוסטזיניק וועגן דער פּראָגראַם ווי אַ גאַנצע, צו מאַכן זיי זען אין יעדער באַזונדערער פאָדערונג איינעם פון די וואָרצלען, וואָס לעבט אַליין און וואַקסט בעת ער שפּייזט דעם בוים, — די פּראָגראַם ווי אַ גאַנצע, וואָס איז דער אינסטרומענט פאַר דערוועררבן ערנסטע פּאָליטישע מאַכט אויף אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב. ווייטערדיקע קאָנקרעטיזאַציע פון די לאָזונגען אין טערמינען פון די באַזונדערע פּראָבלעמען פון פאַרשיידענע געגנטן און ערטער, און פון ספּעציעלע פּראָבלעמען, ווי אויך אין טערמינען און אין דער פאָרם פון דעטאַליזירטע געזעצגעבונגס־פאָדערונגען און געזעץ־פּראָיעקטן, מוז דורכגעפירט ווערן שטענדיק מיט אַן אויג צו פאַרבינדן יעדן פּונקט מיט דער גאַנצער פּראָגראַם.

מיטלען מוזן געפונען ווערן אויף דורכצוברעכן די טאַרי־בלאָקאַדע כחות, מיט אַן אויג צו די וואַלן, און דאָס אויסהאַמערן פון אַ פּראָגראַם, ווערן שוין דורכגעפירט אין אַ סך סטעיטס און דאַרפן ענערגיש געשטויסן ווערן אומעטום. פון אַזוינע קאָנפערענצן שטייט־אויף אַ נייע פּירערשאַפט, נייע פערמאַנענטע קאָמיטעס ווערן געשאַפן. די אַלע סטעיט באַוועגונגען דאַרפן פאַראייניקט ווערן אויף אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב. אַ נאַציאָנאַלע פּאָלקס־קאָנפערענץ פאַר געזעצגעבונג ווערט רייף און דאַרף דיסקוטירט ווערן אומעטום מיט דעם געדאַנק צו פאַררופן זי אַזוי שנעל ווי מעגלעך, ווי נאָר עס איז דאָ אַן אויסזיכט פאַר אַ צוזאַמענקונפט, וואָס וועט ווי געהעריק פאַרטרעטן די אַלע באַוועגונגען.

מיטלען מוזן געפינען ווערן אויף דורכצוברעכן די טאַרי־בלאָקאַדע פון די קאַנאַלן פון עפנטלעכער אינפאָרמאַציע. אין 1936 האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז די גרויסע מערהייט פון די אַמעריקאַנער ציַיטונגען נעמט אירע פּאָליטישע דירעקטיוון פון וואָל סטריט. מיר טאָרן זיך ניט לאָזן איינשלעפערן, אין דער אַנוועזנהייט פון אַט־דער געפאַר, דורך דעם געדאַנק, אַז אַט־די ציַיטונגס־מאָנאָפּאָליע איז אַזוי מיאוס דורכגעפאַלן צוריק מיט צוויי יאָר. די פּרעסע איז אַ שעדלעכע, בייזע מאַכט, וואָס איז פּיזאיק אַנצוטאָן שרעקלעכן שאָדן דער אייניקייט פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, ספּעציעל אין אַ נאַציאָנאַלער און אינטערנאַציאָנאַלער סיטואַציע, וואָס איז אַזוי אויפרייסנדיק, און ווען די רעאַקציאָנערן, וועלכע באַזיצן די פּרעסע, זיינען אַזוי פאַרצווייפלט. די מאַכט פון דער פּרעסע אויף דער רעאַקציאָנערער זייט מוז באַלאַנסירט ווערן דורך מער סיסטעמאַטישן און פאַראייניקטע באַמיאונגען צו בויען אַ דעמאָקראַטישע פּרעסע; דורך מער ערנסט באַנוצן די ראַדיאָ; דורך פאַרטיילן גוט־צוגעגרייטע ליפלעטס אויף אַ נאַציאָנאַלן און סטעיט מאַסשטאַב, דורך עפנטלעכע פאַרזאַמלונגען, דעבאַטן און אַלע פאָרמען פון דראַמאַטישע פאָרשטע־

לונגען. מיר מוזן זיך אויסלערנען צו דערגרייכן די גאַנצע באַ־פעלקערונג מיט אונזער מעסעדזש פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט.

אָרגאַניזירן דעם דעמאָקראַטישן פראָנט אין די וואַלן

אונזער רעזאָלוציע ווייזט אָן, אַז „די אָרגאַניזאַציאָנעלע אויס־דרוקן און פאָרמען פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט דאַרפן זיין אויף אַ בויגזאַמען אופן צוגעפּאַסט צו דער קאָנקרעטער סיטואַציע אין יעדן סטעיט און קאָנגרעס דיסטריקט.“ עס איז ניטאָ קיין אָרגאַניזאַציאָנעלע סכעמע אָדער געצייכנטער פּלאַן, וואָס קאָן אָנגעווענדעט ווערן אומע־טום און ברענגען דעם געווינטשטן רעזולטאַט — אייניקייט פון אַלע דעמאָקראַטישע כחות הינטער אַן איינציקן קאַנדידאַט פאַר יעדן אמט. עס איז פאַראַן אַן אונטערשייד אין דער רייפקייט פון די פאַרשיידנאַרטיקע מענטשן און אָרגאַניזאַציעס, וואָס דאַרפן צוזאַמענגעבראַכט ווערן; עס זיינען דאָ אונטערשיידן אין די קלאַסן־פאַרהעלטעניש, עס זיינען דאָ אונטערשידן אין היסטאָרישע הינטערגרונדן און עס זיינען דאָ פאַרשיי־דענע וואַל־געזעצן סיי פאַר פּריימעריס און סיי פאַר די ענדגילטיקע וואַלן. די אַלע אונטערשידן מוזן פאָרזיכטיק אריינגענומען ווערן אין חשבון, בעת מען זוכט די אָרגאַניזאַציאָנעלע פאָרמען, וואָס זאָלן ברענגען דעם מאַקסימום דעמאָקראַטישע אייניקייט קעגן דעם לאַגער פון רע־אַקציע און מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל.

פון דער דערפאַרונג פון דער מאַסן־באַוועגונג האָבן זיך אַרויס־געטיילט פיר הויפּט־טיפּן מאַסן־אָרגאַניזאַציע, אין אָדער אַרום וועלכע עס איז מעגלעך צו פאַרזאַמלען אַ מערהייט פון די וויילער. דאָס זיינען:

1. דער טיפּ פון מינעסאָטאַ און וויסקאָנסין, אינגאַנצן זעלבסט־שטענדיקע פּאַרטייען, די פאַרמער־לייבאָר פּאַרטיי און די פּראָגרעסיווע פּאַרטיי. די דאָזיגע אָרגאַניזאַציעס זיינען שוין עטאַבלירט ווי מערהייט־פּאַרטייען, וואָס האָבן די מאַכט אין דער סטעיט־רעגירונג. דאָ איז די אויפגאַב — איינצואַוואָרצלען פעסטער די פּאַרטייען צווישן דער באַפעלקערונג דורך אויסברייטערן זייער אָרגאַניזאַציאָנעלן פונדאַמענט צווישן די מאַסן, באַזונדער אין דער טרעיד יוניאָן באַוועגונג, דורך קלאָר מאַכן זייערע פּראָגראַמען און מאָביליזירן די מאַסן פאַר זייער שטיצע.

2. דער טיפּ פון דער אַמעריקען לעיבאָר פּאַרטיי אין ניו יאָרק, וואו די זעלבשטענדיגע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציע אַרבעט אין אַ בונד מיט פּראָגרעסיווע גרופּן אין און אַרום די אַלטע פּאַרטייען און קעגן זייערע רעאַקציאָנערע פליגלען.

3. דער טיפּ פון דער קאָמאָנוועלט פעדערעישאָן פון וואשינגטאָן סטעיט, וואָס נעמט צונויף אלע מאסן־אָרגאניזאציעס ניט אין א נייער פּארטיי־סטרוקטור, נאָר אין א פעדעראציע, וואָס אָפּערירט דורך די דעמאָקראטישע פּארטיי־פּראימערים. אין א סך פלעצער האָט דער דאָזיקער טיפּ די טענדענץ זיך צו פארשמעלצן מיט דער לעיבאָר'ס נאָן פּארטיזאָן ליג אונטער אלערליי ספּעציעלע סטעיט־נעמען.

4. דער טיפּ פון דער לעיבאָר'ס נאָן פּארטיזאָן ליג, וואָס פאראייניקט הויפּטזעכלעך די טרעיד־יוניאָן כחות און ארבעט דערנאָך דורך די דעמאָקראטישע פּארטיי־פּראימערים (אמאָל אויך דורך די רעפּובליקאנישע) אין בונד מיט פארשיידענע אנדערע פּראָגרעסיווע גרופּירונגען, און ווען די פּראימערים ברענגען ניט קיין דערפאלג, ווערן צומאָל ארויסגעשטעלט זעלבסטשטענדיקע פּראָגרעסיווע קאנדידאטן־צעטלעך.

דאָס סאמע הארץ פון די אלע טיפּן אָרגאניזאציאנעלע פאָרמען איז דער פארזוך צו שאפן פאראייניקטע אקציע פון די יוניאָנס פון דער סי־איי־אָ, א. פ. אָ. ל. און די אייזנבאַן בראָדערהודס, און ארום די פאראייניקטע כחות פון די ארבעטער צו פארזאמלען אלע פּראָגרעסיווע עלעמענטן אויף צו שטיצן אן איינציקן קאנדידאט פאר יעדן אמט.

קאָמוניסטן מוזן געבן זייער פעסטע שטיצע צו יענער פאָרם פון אָרגאניזאציע, וואָס האָט די אויסזיכט צו שאפן די ברייטסטע און שטארקסטע אייניקייט. מיר מוזן אקטיוו זיך באטייליגן, דורך אונזער ראט און מיינונג, צו שאפן א פאראייניקטע עפנטלעכע מיינונג אויף צו שטיצן די אָנגענומענע פאָרם. מיר געפינען עס שטענדיק פאר מעגלעך צו אונטערוואַרפן אונזערע אייגענע מיינונגען דער מערהייט, ווען אונזערע אייגענע אָנשויאונגען ווערן ניט אָנגענומען.

די קאָמוניסטישע פּארטיי באטייליקט זיך אויך, דורך אירע מיטגלידער און אויך דירעקט, אויב עס איז דאָ די מעגלעכקייט, אין דעם דעמאָקראטישן אויסוואל פון קאנדידאטן, וואָס זאָלן פארטרעטן דעם דעמאָקראטישן פראָנט. קאָמוניסטן מעגן אויך באטראכט ווערן פאר אזוינע קאנדידאטורן, דאָרט וואו אזא אקציע וועט בייטראָגן צו דער נויטיקער אייניקייט פון דעם דערפאלג אין די וואלן פאר דעם גאנצן דעמאָקראטישן פראָנט. מיר האלטן, אז עס וואָלט געווען אין די בעסטע אינטערעסן פון דער גאנצער דעמאָקראטישער באוועגונג, פאר דער אנטוויקלונג פון דעם ארבעטער קלאַס, אזוי גוט ווי פון אונזער פּארטיי, ווען צווישן די דערוויילטע קאנדידאטן צו די סטעיט־לעדזשיסלעיטשורס און צום קאָנגרעס זאָלן אויך זיין קאָמוניסטן.

אין מערסטע סטעיטס וועט די קאָמוּניסטישע פּאַרטיי נאָמינירן אירע אייגענע קאַנדידאַטן, כּדי צו קאָנען גאַראַנטירן — דאָרט וואו די רעאַקציאָנערע קאַנדידאַטן שטופּן אַרויס אַלע פּראָגרעסיווע אויף אַנדערע טיקעטס, אַז דאָס פעלד וועט ניט מאָנאָפּאָליזירט ווערן דורך דעם רעאַקציאָנערן לאַגער, אַז אונטער אַלע באַדינגונגען וועט זיין אַ קאַנדידאַט אויף אַ טיקעט, וואָס פאַרטרעט דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. אומעטום וואו די פּראָגרעסיווע כּחות פאַראייניקן זיך אַרום אַ אַנדער קאַנדידאַט, וועלן די קאָמוניסטישע פּאַרטיי־קאַנדידאַטן צוריקגעצויגן ווערן.

אונזער רעזאָלוציע גיט אַ קלאָרע אָנווייזונג פאַר אונזער גאַנצער וואָל־אַרבעט אין 1938, ווען זי דערקלערט:

„די קאָמוניסטישע פּאַרטיי וועט ניט אויפשטעלן ווי אַן אולטימאַטיווע באַדינגונג, אַז זי זאָל אָפיציעל און פאָרמעל אַנערקענט ווערן און אַריינגענומען ווערן אין דעם דעמאָקראַ־טישן פראָנט. די פּאַרטיי וועט אַרבעטן ענערגיש צו שאַפן די פאַר־באַדינגונגען פאַר אַזאַ אָפיציעלער אַנערקענונג דורך אירע דעמאָקראַטישע פאַרבינדעטע אַזוי שנעל ווי מעגלעך, דורכדעם וואָס זי וועט געווינען זייער צוטרוי און אַכטונג צוליב דער ווירקזאַמער אַרבעט פון פּאַרטיי־מיטגלידער אין די טרעיד יוניאָנס און אַנדערע מאַסן אָרגאַניזאַציעס, דורך באַ־טייליקן זיך אין דער לעיבאָר׳ס נאָן פּאַרטיזאַן ליג, א. א. וו., און דורך דער דירעקטער אַרבעט פון דער פּאַרטיי אויף אַ זעלבשטענדיקן אופן צו העלפן אין דער געמיינשאַפטלעכער אַרבעט“.

3. געווינען אַמעריקע פאַר אַ פּאָזיטיווער פרידן־פּאָליטיק

עס איז אוממעגלעך צו באַטראַכטן ווי געהעריק וועלכע ס׳איז פּראָגע פון אונזער אינערליכן לעבן אין אַמעריקע, סיידן דאָס ווערט גע־טאָן אין דער ליכט פון דער באַלדיקער געפאַר פון אַ נייער וועלט־מלחמה, אַ מלחמה, וואָס וואָלט זיכער געווען הונדערט מאָל אַזוי צע־שטערעריש ווי די לעצטע, אַ מלחמה, אין וועלכער ציוויליזאַציע גופא איז אין געפאַר אומצוקומען. דער קאַמף פאַר פרידן איז דעריבער אַזוי אַל־וויכטיג, אַז דער דאָזיגער באַריכט וואָלט ניט געווען פאַרגאַנצט אָן אַ פונדאַמענטאַלער ווידער־אונטערזוכונג פון דער פראַגע. וועלט־פרידן איז אַ נאַציאָנאַלער אינטערעס פון די פאַראייניקטע שטאַטן.

די פאראייניקטע שטאטן פארנעמט אן איינגארטיגע פאזיציע אין וועלט־ענינים. דאס לאנד באזיצט אומגעפער א העלפט פון דער ווירק־זאמער ווירטשאפט פון דעם אנגעזאמעלטן רייכטום פון דער וועלט און פון פראדוציר־מאשינעריע. אמעריקע פארנעמט א פריווילעגירטע פא־זיציע דערמיט, וואס זי איז ניט אויסגעשטעלט צו קיין באלדיקער גע־פאר פון אגרעסיע פון דרויסן און האט דעריבער א סך מער פרייהייט פון אקציע, ווי וועלכעס ניט איז אנדער לאנד. צו אמעריקע הערן זיך צו אלע פעלקער, און דרוך א דרייסטער און קלארער דעקלאראציע פון פאליסי האט זי די מעגלעכקייט צו מאביליזירן מיליאנען און צענדלי־קער מיליאנען, וואס זאלן זי שטיצן איבער דער גאנצער וועלט.

עס איז א ספק, צי א וועלט־מלחמה קאן אויסגעמיטן ווערן, צי אירע פייערן קאנען אינגאנצן אויסגעלאשן ווערן אין שפאניע און אין כינע און אין עטאיפיע און צי עס קאן אנגעהאלטן ווערן וועלט־פרידן אן דער ווירקזאמער באטייליגונג פון אונזער אייגן לאנד אויף דורכצו־פירן די דאזיגע אויפגאב, — א געמיינשאפטלעכע אויפגאב, פון אלע פראגרעסיווע, דעמאקראטישע און פרידן־זוכענדיקע פעלקער.

דאס אמעריקאנער פאלק שטייט פאר א מורא'דיקער פאראנטוואָרט־לעכקייט — און אן אומגעהויערער געלעגנהייט. אבער אונזער רע־גירונג אין וואשינגטאן וואקלט זיך און באהערשט ניט די פראבלעם. זי אנערקענט אפן אירע פאראנטווארטלעכקייטן און דעם קלארן וועג דורך וועלכן זיי קאנען באגעגנט ווערן, אבער אין דער פראקטיק גייט זי פון איין אומגעשיקטן און פחדנ'שן טעות צו א צווייטן און זעצט פאר די פאלשע און היפאקריטישע „נייטראליטעט“, וואס די רעגירונג אליין האט אנערקענט איר באנקראט.

עס איז מער ניט מעגלעך צו באקלאגן זיך, אז די „אישו“ איז ניט קלאר, אז דער וועג פארויס איז ניט אנגעצייכנט, אדער אז די מאסן פון פאלק פארשטייען ניט און וואלטן ניט געשטיצט קיין פאזיטיווע פאליסי פאר פרידן.

די פונדאמענטאלע שטריכן פון אזא פרידנס פאליסי זיינען קלאר פארמולירט געווארן דורך פרעזידענט רוזוועלט אין זיין לאזונג, „א קאראנטין אויף די מלחמה־מאכער“, און דורך קאנגרעסמאן א'קאנעל אין זיין פרידנס־אקט, וואס געפינט זיך איצט פאר'ן קאנגרעס (ה. ר. 527) און וואס דריקט אויס דעם דאזיקן לאזונג אין די דעטאליזירטע און לעגאלע טערמינען פון א געזעץ. דער דאזיקער לאזונג און די פרינציפען פון דעם דאזיקן געזעץ־פראיעקט האבן שוין געוואונען די שטיצע פון גרויסע מאסן פון פאלק.

דער פונדאמענט פאר אזא פאזיטיווער פרידנס פאליסי איז דער קעלאג־פרידנס־פאקט, דורך וועלכן אלע רעגירונגען פון דער וועלט, אונטער דער פירערשאפט פון די פאראייניקטע שטאטן, האבן זיך פייערלעך פארפליכטעט ניט צו באנוצן זיך מיט מלחמה ווי אן אינסטרומענט פון נאציאנאלער פאליטיק. וואס עס פאדערט זיך איז פשוט צו דערגאנצן דעם דאזיגן פאקט דורך פעסטשטעלן די נעמען פון די מלוכות, וואס איבערטרעטן אים, זיי אפשניידן דעם צוטריט צו דער אמעריקאנערווירטשאפט, ביז זיי וועלן ניט אויפהערן איבערטרעטן דעם פאקט און אנצובאטן מאראלישע און עקאנאמישע קאאפעראציע צו אלע מלוכות, וואס האלטן זייער ווארט, און ספעציעל — צו די קרבנות פון מלחמה־אגרעסיע. אזא פאליסי, און בלויז אזא, קאן ווירקלעך „באזייטיקן פראפיט פון מלחמה“ און דורכדעם אנהאלטן וועלט־פרידן. בלויז אזא פאליסי קאן אייניהיטן די דעמאקראטיע אין אמעריקע.

ארום די דאזיקע איינפאכע, קלארע און אומבאשטרייטבארע פרינציפן הויבט זיך שוין אויף א גרויסע מאסן־באוועגונג. עס איז אונזער אויפגאב צו ארגאניזירן די דאזיקע באוועגונג מיט אזא ברייטקייט און מאכט, אז עס זאל מער ניט מעגלעך זיין פאר דער אדמיניסטראציע אין וואשינגטאן זיך צו וואקלען און באגיין פעלערן אויף דעם חשבון פון דעם וועלט־גורל. די אמעריקאנער ליג פאר פרידן און דעמאקראטיע שטעלט מיט זיך פאר דעם בעסט־ארגאניזירטן מאסן־צענטער פאר דער דאזיקער באוועגונג אין דער ריכטונג פון א פאזיטיווער פרידנס פאליטיק און זי מוז קריגן פולע שטיצע.

אמעריקע מוז זיך שטעלן אין דער פירערשאפט. דאס איז אונזער פאראנטווארטלעכקייט און אונזער געלעגנהייט.

מיר האבן אוועקגעלייגט אלע ארגומענטן פון די „נייטראליטעט“־פריידיגער אונטער דעם מיקראסקאפ און זיי אנאליזירט. זייער סך הכל איז — קאפיטולירן פארן פאשיזם אין דער היים און אין אויסלאנד און מיטווירקונג מיטן פאשיזם אויפ'ן געביט פון אומברענגען די ציוויליזאציע. עס איז פאר מיר ניט נויטיק צו ווידערהאלן דעם דאזיקן אנאליז אין דעם איצטיקן באריכט. איר האט דאס אין אייערע הענט, אין דעם פאמפלעט: „געמיינשאפטלעכע אקציע אדער איזאלאציע — וואס איז דער וועג צו פרידן?“, און אין דעם רעקארד פון דער דעבאטע מיט פרעדריק דזש. ליבי, דעם 4טן מאי, וואס איז אפגעדרוקט אין „ניו מעסעס“ פון דעם 24טן מאי, 1938. די דאזיקע דאקומענטן זיינען דער באזיס פון דעם דאזיקן טייל פון מיין באריכט צו דער קאנ־

ווענשאָן, און דורך אייער אָננעמען דעם דאָזיקן באַריכט, וועט איר גוט־הייסן יענע דאָקומענטן.

אַלע קעגנער פון אונזער פרידנס־פּאָליסי גיבן אָן, ווי זייער לעצטן אַרגומענט, קין׳ס ווערטער „השומר אחי אנכי?“, צי בין איך מיין ברודער׳ס היטער? שטייענדיק פאַר די צעקאַליעטשעטע קערפּערס פון מיליאָנען קרבנות פון די פאַשיסטישע מלחמה־מאַכער, שלאָגן זיי פאָר, אַז מיר זאָלן נאָכטאָן דעם ביישפּיל פון דעם פּרוש, וואָס יעזוס האָט אים באַשריבן אין זיין משל, וועלכער האָט „אָפּגעקערט זיינע אויגן און איז אַריבערגעגאַנגען אויף דער אַנדערער זייט וועג“.

מיר קאָנען דערקלערן מיט רואיקער זיכערקייט, אַז אונזער לאַנד און אונזער פאָלק וועט קיינמאָל ניט אָננעמען די דאָזיקע ביישפּילן ווי אונזער וועג־ווייזער אין די פאַרהאַלטענישן מיט אַנדערע לענדער און פעלקער פון דער וועלט.

קעגן דעם שענדלעכן לאָזונג פון „נייטראַליטעט“ צווישן די פאַשיסטישע מלחמה־מאַכער און זייערע קרבנות, הויבן מיר אויף הויך ווי אַ וועג־ווייזער פאַר אַמעריקע און איר פאָלק די אומשטערבלעכע ווערטער פון קאַרל מאַרקס: „צו באַשטעטיקן די איינפאַכע געזעצן פון מאָראַל און גערעכטיקייט, וועלכע דאַרפן רעגירן אין די פאַרהעלטענישן פון פּריוואַטע יחידים, ווי די העכסטע כללים אין דעם פאַרקער פון נאַציעס“.

פאַר אָט דער פּאָליסי וועלן מיר געווינען די מערהייט פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק אין נאָך אַ גרעסערער צאָל און אַנטשלאָסנהייט, ביז זי וועט פולשטענדיק דורכגעפירט ווערן אין לעבן דורך דער רעגירונג פון די פאַראייניקטע שטאַטן.

עס איז דאָ ניט נויטיק אויספירלעך אָנצוגעבן די דעטאַלן פון אונזערע פּראַקטישע אויפגאַבן אין דעם קאַמף פאַר פרידן. עס מוז אָבער באַטאָנט ווערן, אַז אַ מער ווירקזאַמער קאַמף פאַר דער דאָזיקער פּראָגראַם איז דער וועג צו געווינען די מאַסן פאַר אַ פּאָזיטיווער פרידנס־פּאָליסי.

און אין דער ערשטער ריי: מער הילף פאַר דער רעפּובליקאַנער רעגירונג אין שפּאַניע — פּאָליטישע הילף, מאַטעריעלע און מאָראַלישע. די מאָביליזירונג פון ברייטער שטיצע און הילף פאַר כינע קעגן די יאַפּאַנעזער איינדרינגער און אונטערדריקער; אַ ברייטע און אינטענסיווע אַגיטאַציע צווישן דעם אַמעריקאַנעם פאָלק לטובת דעם עמי־

אפישן פאָלק און קעגן די פאַשיסטישע אונטערדריקער און פארגוואַל־דיקער; מאביליזירן די אַקטיווסטע שטיצע פאַר דעם מעקסיקאַנעם פאָלק אין זיין היסטאָרישער שטרעבונג צו נאַציאָנאַלער פריַהייט און צו ברייטער דעמאָקראַטיע; און צוזאַמען מיט דעם אַלעמען — די ווייטערדיקע קאָנסאָלידירונג פון די מאַסן פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק אויף צו שטיצן די פרידנס־פּאָליסים פון דעם סאָוועטן־פאַרבאַנד.

4. מיר שטרעקן אויס די האַנט פון ברידערלעכער קאָאָפּעראַציע צו די קאַטאָליקן

אין דעם דעמאָקראַטישן לאַגער געפינט זיך די גרויסע מערהייט מיטגלידער פון דער קאַטוילישער קירך. מיר קאָמוניסטן שטרעקן אויס די האַנט פון ברידערליכער קאָאָפּעראַציע צו זיי און דריקן אויס אונזער פאַרגעניגן, וואָס מיר קענען זיין ביי זייט מיט זיי פאַר די זעלביקע עקאָנאָמישע און סאָציעלע צילן. די קאַטוילישע געמיינדע, וואָס נעמט אַריין אַרום אַ זעקסט־חלק פון דער אַמעריקאַנער באַפעלקערונג, טיילט פולשטענדיק אַלע שוועריקייטן און שטרעבונגען צו אַ בעסערן לעבן פון אונזער גאַנצן פאָלק. די דאָזיקע געמיינדע, צוליב איר אויסנעמ־לעכער סאָציאַלער אָרגאַניזאַציע, שאַפט געוויסע ספּעציעלע פּראָגן פאַר דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און דעריבער אויך פאַר די קאָמוניס־טען. לאָמיר אין קורצן באַטראַכטן די וויכטיקסטע פון אָט־די פראָגן.

ערשטנס, לאָמיר באַטראַכטן די באַציאונגען צווישן קאָמוניסטן און קאַטאָליקן. מ׳מוז צוגעבן, אַז די קאַטאָליקן זיינען אַ סך און מיר זיי־נען ווייניק, אַז אין פאַרגלייך מיט די העכער צוואַנציק מיליאָן קאַטאָליקן איז פאַראַן ווייניקער ווי צען פּראָצענט פון אָט־דער צאָל קאָמוניסטן און זייערע סימפּאַטיקער. דאָס הייסט, אַז ווען עס וואָלט עקזיסטירט וועלכער ס׳איז סאָציאַלער קאָנפליקט פון אינטערעסן צווישן די צוויי גרופּן, וואָלטן די קאַטאָליקן אונז אַריבערגעוואויגן נומעריש צען צו איינס און מיר וואָלטן געווען אין אַ זייער אומגינסטיקער פּאָזיציע. און די זאַך איז, וואָס געוויסע פערזאָנען אַרבעטן זייער שווער, כדי צו שאַפן אַ קאָנפליקט צווישן קאַטאָליקן און קאָמוניסטן, אַ קאָנפליקט וואָס מיר האָבן גאָרניט קיין פאַרלאַנג צו אים און וואָס — אויף וויפיל ער עקזיס־טירט — איז ער געבויט אויף מיספאַרשטענדעניש און מיסרעפּרעזענ־טאַציע. מיר ווילן באַזייטיקן יעדע מיספאַרשטענדעניש און באַשטרייטן יעדע מיסרעפּרעזענטאַציע אין די אינטערעסן פון ברידערלעכע סאָציאַ־לע פאַרהעלטענישן.

פראַגן פון רעליגיעזן גלויבן האָבן גאָרנישט ניט צו טאָן מיט דער

דאזיקער פראבלעם. עס איז אמת, אז מערסטע קאמוניסטן זיינען ניט קיין קאטאליקן, כאטש אלץ א גרעסערע צאל קאטאליקן טרעטן אריין אין אונזער פארטיי. אבער דאס איז אויך אמת בנוגע פינף-זעקסטלעך פון דעם אמעריקאנער פאלק, וואס זיינען אויך ניט קיין קאטאליקן. עס איז אויך אמת, אז מערסטע קאמוניסטן זיינען ניט קיין אנהענגער פון קיין שום רעליגיע און נעמען אן א פילאזאפיע, וואס געפינט ניט קיין פלאץ פאר דעם איבערנאטירלעכן עלעמענט אין לייזן סאציאלע און עקאנאמישע פראבלעמען, כאטש אין דער דאזיקער פראגע איז ניטא קיין דאגמאטישע פארפליכטונג מצד דער פארטיי מיטגלידערשאפט, און מיר האבן אלץ א גרעסערע צאל מיטגלידער, וואס האלטן אן זייערע קירך-פארבינדונגען. אבער אויך דאס איז נישט קיין אורזאך צו שאפן א קאנפלקט צווישן אונז, ווייל קאמוניסטן רעספעקטירן געוויסנהאפט אלע רעליגיעזע גלויבנס און מיידן אויס יעדע אומאכטונג צו זיי, שטיצענדיק פעסט פולשטענדיקע רעליגיעזע פרייהייט און טאלעראנץ. אויב אונזערע אנשויאונגען אנטהאלטן טעות'ן, לויט די סטאנדארדס פון קאטוילישער לערע, קאנען אזוינע טעותן זיך אונטערשיידן בלויז אין זייער שטופע פון די טעות'ן פון פינף-זעקסטל פון אלע אמעריקאנער, וואס לעבן אויך ואין טעות לויט די זעלביקע סטאנדארדס.

פראגן פון עטישע סטאנדארדס זיינען ניט קיין באדן פאר וועלכע ס'איז פראקטישע אונטערשידן צווישן קאטאליקן און קאמוניסטן. אמת, קאטאליקן בכלל ווענדן זיך צו די לערעס און דאגמעס פון זייער קירך נאך פארמולירונג און בארעכטיקונג פון עטישע און מאראלישע סטאנדארדס, בעת קאמוניסטן באזירן זייערע סטאנדארדס אינגאנצן אויף די באדערפענישן פון דער געזעלשאפט; אבער אין פראקטישן לעבן, צווישן די מאסן, איז עס איינס און דאס זעלבע — גערעכטיקייט, אמת און יושר'דיקע באציאונגען צווישן מענטש און מענטש.

פראגן פון פאמיליע און סאציאלער מאראל שאפן נישט קיין פראקטישע צעטיילונג צווישן קאטאליקן און קאמוניסטן, סיידן אין דער זעלביקער מאס ווי אזוינע פראגן טיילן אפ קאטאליקן פון אלע ניט-קאטאליקן, ווי אין דער פראגע פון דער סאציאלער דערלויבלעכקייט פון גט'ן און אז. וו. להיפוך דער פארלוימדונג, וואס ווערט פארשפרייט דורך רעאקציאנערע פאליטישענס אין קאטוילישע קרייזן, זיינען די קאמוניסטן שטארקע אנהענגער פון דער פאמיליע. מיר באטראכטן געשלעכטלעכע אוממאראלישקייט, אויסגעלאסנקייט און פארדארבענקייט ווי שעדלעכע פראדוקטן פון שלעכטער סאציאלער ארגאניזאציע, און דער וואוקס פון די דאזיקע איבלען אין אמעריקע היינט-צו-טאג — ווי, אין א גרויסער מאס, א פראדוקט פון דעם קריזיס פון דער קאפיטאליסטישער

סיסטעם, פון דער דעמאָראַליזאַציע צווישן די אויבערשטע קלאַסן, וואָס גרייפט אָן די מאַסן דורך אָנשטעקונג; און מיר באַקעמפן די דאָזיקע איבלען, ווי מיר באַקעמפן אַלע אַנדערע שעדלעכע סאָציאַלע דערשיינונגען.

איז — ווען מיר באַזייטיקן די פראַגן פון רעליגיעזן גלויבן, עטיק און פאַמיליען מאָראַל, וועלכע זיינען געווען און געבליבן די סיבה פון די ברייטסטע מיספאַרשטענדענישן, אַלס פראַגן, איבער וועלכע עס קאָנען צווישן אונז זיין ניט קיין גרעסערע מיינונגס־פאַרשידענהייטן ווי צווישן קאַטאָליקן און ניט־קאַטאָליקן בכלל, — צום ווינציקסטן אויף וויפיל עס האַנדעלט זיך וועגן איינשטעלן נאָרמאַלע ברידערלעכע באַציאונגען, וואָס דאַרפן עקזיסטירן צווישן אַלע מיטגלידער פון סאָציאַלע גרופן, בלייבט איבער דאָס גאַנצע פעלד פון פּאָליטישע פראַגן, פון פּאָליטישע פאַרהעלטענישן און פּראָבלעמען. לויט ווי מיר פאַרשטייען די קאַטוילישע לערע — קאַטוילישע אויטאָריטעטן קאָנען אונז קאָרעגירן אויב מיר האָבן אַ טעות — קאָן ניט די קאַטוילישע קירך, ווי אַ רעליגיעזע געמיינדע, זיין פאַרפליכטעט און צוגעבונדן צו וועלכער ס'איז ספּעציפישער פּאָליטישער פּאַרטיי, צו אַ פּאָליטישער פּראָגראַם און אויך ניט אפילו צו וועלכער ס'איז ספּעציפישער עקאָנאָמישער און סאָציאַלער סיסטעם. וואָס עס זאָל ניט געווען זיין דער פאַל אין דער פאַרגאַנגענהייט אָדער אין אַנדערע לענדער, — אין אונזער צייט צום ווינציקסטענס און אין אַמעריקע דערלויבט די קאַטוילישע קירך ווי אַזעלכע, ווי אַ רעליגיעזע קערפּערשאַפט, אירע אייגענע מיטגלידער אויסצוקלייבן זייערע פּאָליטישע פאַרבינדונגען ווי פרייע בירגער. מיר ווייסן, פאַרשטייט זיך, אַז אין דער פאַרגאַנגענהייט איז דאָס ניט געווען אַזוי; אַז די קאַטוילישע יעראַרכיע האָט געקעמפט ווי אַ קערפּערשאַפט, מיט ערנהאַפטע אויסנאַמען, קעגן דעם אויפשטייג פון דער בורזשואַז־דעמאָקראַטישער סיסטעם אונטער'ן קאַפּיטאַליזם און האָט פאַרדאַמט ווי אַ מאָראַלישע זינד אַלע דעמאָקראַטישע פּאָליטישע פאַרבינדונגען; מיר ווייסן, אַז אין געוויסע הינטערשטעליקע און ניט־אַנטוויקלטע לענדער איז דאָס געווען גילטיק אַפילו ביז צו אונזער צייט, ווי אין שפּאַניע, צום ביישפּיל. אָבער אין די פּאָרטגעשריטענע לענדער, ווי אין פראַנקרייך און אין אַמעריקע, צום ביישפּיל, פאַרשטייען מיר, אַז דער פרייער פּאָליטישער אויסוואַל מצד קאַטאָליקן צווישן אַלע פּאַרטייען און פּראָגראַמען איז ניט געשטערט געוואָרן דורך אַרויפלייגן וועלכע עס איז דאָקטרינעלע באַשרענקונגען. מיר פאַרשטייען, אַז קיין קאַטאָליק קאָן ניט אָנווערן די טרייסטן פון זיין קירך צוליב זיין פאַרבינדונג מיט דער רעפּובליקאַנער פּאַרטיי, מיט דער דעמאָקראַטישער פּאַרטיי, דער פאַרמער־לעיבאָר פּאַרטיי, דער פּראָגרע־

סיווער פארטיי, דער אמעריקאן־לעיבאר פארטיי אדער דער סאציאליס־טישער פארטיי. מיר פארשטייען, אז דאס איז גילטיק אויך בנוגע דער קאמוניסטישער פארטיי.

אויב אונזער פארשטענדעניש איז ריכטיק, וואלט עס געווען א גע־זעלשאפטלעכע טובה, ווען די קאטאליקן וואלטן דאס קלאר געמאכט פאר יעדן איינעם. מיר האבן געצויגן די דאזיקע שלוסן דורך שטודירן די „אישום", ווי זיי זיינען אנטשטאנען אין דער וואל־קאמפאניע פון 1928, ווען אל סמיט, א פראמינענטער קאטאליק, איז געווען א קאנדידאט פאר פרעזידענט און איז אויסגעשטעלט געווארן צו א סך ניט־יושר'דיקע און אום־אמעריקאנישע אטאקעס צוליב זיינע רעליגיעזע פארבינדונגען. אויב מיר האבן שלעכט אויסגעטייטשט די באציאונג פון דער קאטוילישער קירכע צו אמעריקאנער פאליטיק, בעטן מיר אונזערע קאטוילישע שכנים, אין דעם פריינטלעכסטן גייסט, אונז צו קארעגירן גענוי און דעטאליזירט אין א גייסט פון ברידערשאפט.

גאר אנאנדער פראגע איז ווי אזוי קאטאליקן, ווי יחידים אדער ווי מיטגלידער פון סאציאלע ארגאניזאציעס, גרופירן זיך אין פאליטישע פראגן. מיר פארשטייען, אז מערסטע רייכע קאטאליקן שטייען אין פא־ליטיק אויף דער זייט פון דער רעאקציאנערן לאגער; מיר זעען, אז זיי איבן אויס א פאליטישן איינפלוס צווישן די קירך־דינער אויסער פראפארציע צו זייער צאל, און מיר האבן געזען אין דער וואל־קאמפא־ניע פון 1936 א גאנץ ערנסטן קאנפליקט פון לאיאליטעטן צווישן די קאטוילישע מאסן בנוגע רוזוועלטן אויף איין זייט און זייערע נאציא־נאלע פירער אויף דער אנדערער. אבער ווען מיר האבן געזען ווי די ריזי־קע מערהייט קאטאליקן האט געפאלגט איר לאיאליטעט צום פרעזידענט, איז אונזער גלויבן באשטעטיקט געווארן, אז אין אמעריקע צום ווינציקסטן אפערירט ניט די קאטוילישע קירך ווי א פאליטישע קערפערשאפט, אז קאטאליקן בלייבן ביי זייער פאליטישער פרייהייט פון אויסוואל. און ווען מיר האבן געזען, ווי קאטוילישע ארבעטער זיינען געווען גאנץ פריי צו איגנארירן דעם דרוק פון א סך גלחים, וועלכע האבן זיי גע־פרואווט אפהאלטן פון אריינטרעטן אין די טרעיד יוניאנס פון דער סי. אי. א., איז אונזער מיינונג אין דעם דאזיקן פרט ווייטער באשטעטיקט געווארן.

א צאל קאטוילישע ווארט־פירער אטאקירן די קאמוניסטישע פארטיי דערפאר, וואס זי שטיצט די רעגירונג פון דער רעפובליקאנער שפאניע קעגן דעם פאשיסטישן אויפשטאנד, וואס אפערירט הויפטזעכלעך מיט מורישע טרופן און מיט איטאליענישע און דייטשישע ארמייען, וואס

זיינען אריינגעדרונגען אין לאנד. זיי זאָגן, אַז די שפּאַנישע רעפּובליק איז אַנטי־קאַטויליש און אַז דערמיט, וואָס מיר שטיצן זי, אַטאַקירן מיר די קאַטוילישע קירך און רעליגיע אומעטום. אָבער די שפּאַנישע רעפּובליק איז ניט אַנטי־קאַטויליש — דאָס איז נאָך אַ גרעסערער ליגן ווי די מעשה, אַז די שפּאַנישע רעגירונג איז אַ קאָמוניסטישע, ווייל אין דער רעגירונג זיינען דאָ עטלעכע קאָמוניסטן, אָבער קיין אַנטי־קאַטאָליציזם איז דאָרט ניטאָ. די שפּאַנישע קאַטאָליקן האָבן זיך צעטיילט אין דעם קאַמף: די רייכע, און צוזאַמען מיט זיי דער גרעסטער צאָל פון די העכערע גייסטלעכע, זיינען אַריבער צו די פאַשיסטן און האָבן פאַרראַטן זייער לאַנד, בעת די אָרימע זיינען אַוועק מיט דער רעפּובליק. איך ווייס, אַז פראַנקאָ׳ס פאַרטיידיקער באַהויפּטן, אַז די אָרימע מענטשן אין זיין טעריטאָריע שטיצן אים, איך ווייס אָבער אויך, אַז ווען דאָס וואָלט זיין אמת, וואָלט ער ניט געפונען פאַר נויטיק צו פאַרקויפן זיין לאַנד צו היטלערן און מוסאָליניז פאַר דעם פּרייז פון זייערע אַרמייען — די אָרימע מאַסן זיינען שטענדיק גרייט אויסצוקעמפן זייערע אייגענע קאַמפן, און די צאָל אָרימע מענטשן איז אומגעהויער גרויס אין אַלע טיילן פון שפּאַניע. ניין, די קאָמוניסטן זיינען ניט קעגן די קאַטאָליקן אין שפּאַניע. מיר שטיצן די קאַטאָליקן אין שפּאַניע, די גרויסע מערהייט פון זיי, וועלכע זיינען אָרים, קעגן זייערע אומלאָיאַלע פּאַסטוכער און קעגן זייערע עקספּלואַטאַטאָרס און אונטערדריקער.

געוויסע מענטשן אַטאַקירן די קאָמוניסטן דערפאַר וואָס אין סאָוועטן־פאַרבאַנד, זאָגן זיי, האָבן די קאָמוניסטן פאַרניכטעט די פרייהייט פון די קאַטאָליקן צו דינען גאָט. אָבער די רוימישע קאַטוילישע קירכע האָט אין אַלטן רוסלאַנד קיינמאָל ניט געהאַט קיין פרייהייט אָדער גלייכהייט; אונטער דעם צאַר איז די פּראַוואָסלאַוונע קירכע געווען די הערשענדע קירך און זי איז געווען אַ טייל פון דער צאַרישער מלוכה, אַ דורך־און־דורך קאָרופּטע און רעאַקציאָנערע אינסטיטוציע און אַ פּאָליטישע מאַשין. איך בין זיכער, אַז עס איז פאַראַן אַ גרויסע קאַטוילישע ליטעראַטור, וואָס שטאַמט פון די צייטן פאַר 1917, וואו עס ווערט דערקלערט געניי, וואָס פאַר אַ מאָנסטערהאַפטע קאָרופּטע דערשיינונג די פּראַוואָסלאַוונע צאַרישע קירכע איז געווען. בלויז ווי אַ רעזולטאַט פון דער סאָוועטן־מאַכט האָבן די קאַטאָליקן געקראָגן גלייכהייט און פרייהייט פון רעליגיעזער קירך־דינסט אין מאָסקווע. די קאַטאָליקן האָבן ווירקלעך ווייניק וואָס צו באַקלאָגן זיך אויף די רוסישע קאָמוניסטן ווען איך האָב צוריק מיט עטלעכע וואָכן גערעדט אין באַלטימאָר, האָב איך זיך באַנוצט מיט דער געלעגנהייט, ווען איך האָב דיסקוטירט אָט־די פראַגן, צו קריטיקירן אַ געוויסן בוך „פּעקטס עבאוט קאָמיוניזם“

(„פאקטן וועגן קאמוניזם“), געשריבן פון רעווערענד עדווארד לאדזש קא־ראן, פרעזידענט פון דער „קאטאליק טרוטה סאסייעטי“. איך האב אנגע־וויזן, אז יענער בוך איז ניט בלויז דורכגעדרונגען מיט פאלשקייטן, נאר אז ער איז אויך געפערלעך פאר דער געשלעכטלעכער מאראל פון דעם יונגן דור דורך דעם, וואס ער פארעפנטלעכט אומאנשטענדיקע שריפטן, וועלכע זיינען פאלש צוגעשריבן די קאמוניסטן. איך האב געלייענט סא־ציאליסטישע און קאמוניסטישע ליטעראטור סיסטעמאטיש און פלייסיק אין דעם משך פון 32 יאר, און איך דענק, אז איך מעג זיך אנגעבן ווי א שטיקל אויטאריטעט איבער דער דאזיקער פראגע; איך האב אבער קיינמאל, אין אלע מיינע יארן פון ליינען אזא ליטעראטור, ניט געפונען קיין זאך, וואס זאל אויף דעם מינדסטן אופן זיין ענלעך צו דעם אומאנשטענדיקן דאקומענט, וואס פאטער קאראן האט אויף דעם שענד־לעכסטן אופן איבערגעדרוקט אין זיין בוך ווי כלומרשט א כאראקטע־ריסטישן ביישפיל פון קאמוניסטישע אנשויאונגען איבער געשלעכט־מא־ראל. דאס איינציקע, וואס איך האב געפונען ענלעך צו אט־דעם דאקו־מענט, זיינען די אויסטראכטענישן וועגן „נאציאנאליזאציע פון פרויען“, וואס זיינען געווען געדרוקט אין דער הוירסט־פרעסע און ענלעכע צייַ־טונגען אין די ערשטע טעג פון דער רוסישער רעוואלוציע און זיינען פולשטענדיק דיסקרעדיטירט צווישן אלע אינטעלעקטועל־ערענטלעכע מענטשן. די פארעפנטלעכונג פון אזוינע דאקומענטן, געשטיצט דורך דער פארזיכערונג, אז מיליאנען מענטשן גלויבן און פראקטיצירן אזוינע אומאנשטענדיקייטן, וועט זיכער טאן א סך מער שאדן צו דער מאראל פון דער יוגנט, ווי פאטער קאראן קאן דאס פארריכטן דורך זיין אומ־דירעקטער פארדאמונג פון די זאכן, וואס ער דרוקט. איך צווייפל ערנסט וועגן דער אנשטענדיקייט פון דיסקוטירן קאמוניזם אויף אזא אופן, באזונדער ווען דאס טוט א גלח. דאס איז ניט אין די אינטע־רעסן פון אמת אדער פון קריסטענטום.

פאטער קאראן האט מיר געשיקט א טעלעגראמע מיט א פראטעסט קעגן די געדרוקטע באריכטן וועגן מיין רעדע און האט די טעלעגראמע פארעפנטלעכט אין די צייטונגען. ער האט אבער אין דער טעלעגראמע ניט דערמאנט מיין קריטיק וועגן זיין בוך, ניט ער האט דעם בוך פאר־טיידיקט און ניט ער האט זיך קארעגירט. אויב פאטער קאראן וויל אנגיין מיט דעם ענין ווייטער, וועל איך זיין צופרידן פארצולייגן זיין בוך און מיין קריטיק וועגן דעם פאר אן אומפארטייאישער דזשורי, וואס זאל באשטיין פון קירכלייט, א העלפט וואס ער וועט אויסקלייבן און א העלפט וואס איך וועל אויסקלייבן, און די דזשורי זאל ארויסגעבן איר אורטייל ווער פון אונז איז גערעכט פון דעם שטאנדפונקט פון עפענט־

לעבער און קריסטלעכער מאָראַל. אויב דער אורטייל וועט זיין קעגן מיר, וועל איך זיך עפנטלעך אַנטשולדיקן פאַר פאָטער קאַראַן, אויב אָבער דער אורטייל וועט זיין אויף מיין זייט, וועל איך דערוואַרטן אַז ענלעכע עפנטלעכע אַנטשולדיקונג פון אים. אויב ער וועט ניט אָננעמען דעם אָנבאָט, וועל איך דערפון ציען דעם שלוס, אַז ער באַזיצט מער פאַרזיכט ווי מוט און אַז ער אַנערקענט מיין קריטיק שוין דערמיט אַליין, וואָס ער באַשטרייט זי נישט.

ווען איך פאַרפאָלג די דאָזיקע פראַגע, בין איך דערמיט אויסן בלויז צו באַזייטיקן דעם עלעמענט פון ליגן און ביטערניש פון אַלע דיסקוסיעס צווישן קאַטאָליקן און קאָמוניסטן און דערהויבן אַזוינע דיסקוסיעס צו דער שטופע פון יענער קריסטלעכער ברידערלעכקייט און גנאַד, וואָס מיר, די ניט־רעליגיעזע, שאַצן אָפּ ווי סאָציאַלע טוגענטן.

אַ סך קאַטאָליקן האָבן זיך געלאָזט מיטרייסן מיט דער אַנטי־קאָמוניסטישער העצע קאַמפּאַניע, אַז מיר זיינען ניט־אַמעריקאַניש דערפאַר, וואָס מיר זיינען פאַרבונדן מיט די קאָמוניסטן פון אַנדערע לענדער. אַזאַ מין אַרגומענט וועט ניט האָבן קיין סך וואָג צווישן קאַטאָליקן, וועלכע זיינען שטאַרק צוגעוואוינט צו טראַכטן וועגן זיך אַליין ווי וועגן מיטגלידער פון אַ געמיינדע, וואָס שפּרייזט אַריבער אַלע נאַציאָנאַלע גרעניצן און וואָס האַלטן זיך צו דער זעלביקער צייט פאַר פּונקט אַזוינע גוטע אַמעריקאַנער, ווי ווער עס ניט איז. עס איז אָבער צום באַדויערן, וואָס געוויסע קאַטוילישע גייסטליכע פּראָווון זיך באַנוצן מיט אָט־דעם צוויי שפּיציקן געווער קעגן די קאָמוניסטן, פאַרגעסנדיק ווי געפערלעך דאָס איז פאַר דער קאַטוילישער געמיינדע אין אַמעריקע, אַזוי גוט וויפאַר דעם געזונט פון אונזער עפנטלעכן לעבן בכלל. מיר אין אַמעריקע האָבן זיכער געהאַט געַנוג פון דער „עי. פּי. עי." פון „נאַ־נאַטהינגיזם" פון דעם קו קלוקס קלען און די אַלע אַנדערע אידעאָלאָגיעס פון פינצטערלינגען, וואָס האָבן אויפגעדרייצט פּראָטעסטאַנטן קעגן קאַטאָליקן, קריסטן קעגן אידן, ווייסע קעגן נעגערן, נאַציאָנאַליטעט קעגן נאַציאָנאַליטעט און ראַסע קעגן ראַסע. מיר פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי קעמפן קעגן יעדן אויסדרוק פון אַזוינע רעאַקציאָנערע און אַנטי־סאָציאַלע אידעאָלאָגיעס, וואָס די קאַטאָליקן האָבן צום שווערסטן געליטן פון זיי אין אַמעריקע, און מיר באָטן אָן אונזער קאָאָפּעראַציע די קאַטאָליקן אויסצוראָטן אָט־די אידעאָלאָגיעס, וואו נאָר זיי באַווייזן זיך.

פאַשיסטישע רעאַקציע איז דער איינציגער לאַגער, וואָס געווינט פון דער פאַרשפּרייטונג פון אָט־די פינצטערלינג־אידעאָלאָגיעס. קאַטאָליקן, וואָס זייערע הערצער בלוטיקן פאַר זייערע ברידער אין נאַצי־דייטשלאַנד

און עסטרייך, דארפן געדענקען, אז היטלער איז געקומען צו דער מאכט אויף דער כוואליע פון דעם זעלביקן „קרייץ־צוג געגן קאמוניזם“, וואס זיי שטיצן אדער דולדן אזוי גרינג אין אמעריקע.

פאשיזם איז א געפאר ניט בלויז פאר דער ארבעטער־באוועגונג און די קאמוניסטן. דאס איז א געפאר פאר אלצדינג, וואס איז פראגרעסיוו און אנשטענדיק אין מענטשלעכן לעבן. דער פאשיזם דראעט צו פארניכטן די פרייהייט פון רעליגיע און קירכע, — קאטוילישע, פראטעסטאנטישע און אידישע. אין דער אנוועזנהייט פון אזא שרעקליכער געפאר, וואס ענגט איבער אמעריקע אזוי גוט ווי איבער אייראפע, וואלטן מיר גע־ווים געדארפט זיך אויפהויבן איבער אונזערע מיינונגס־פארשידנהייטן און זיך דערלאנגען די הענט צוליב אונזער געמיינשאפטלעכער רעטונג, פונקט ווי מיר וואלטן געטאן אין באשיצן זיך פון א שרעקליכער נאטור קאטאסטראפע.

יעדער ווארט, וואס איך אדרעסיר צו די קאטאליקן, גילט מער אדער ווייניקער פאר אלע אנדערע רעליגיעזע געמיינדעס אין אמעריקע. מיר זיינען טויט ערנסט, ווען מיר רעדן ארום די דאזיקע ווערטער, מיט דעם פולן באוואוסטזיין פון אונזער פאראנטווארטליכקייט אין דער שעה פון דעם טיפסטן קריזיס, וואס די וועלט האט ווען דורכגעמאכט. מיר שטרעקן אויס די האנט פון ברידערליכער קאאפעראציע צו דער גרויסער מאסע דעמאקראטישע קאטאליקן.

5. בויען די קאמוניסטישע מאסן־פארטיי

די פראבלעמען, וואס די דאזיקע קאנווענשאן באטראכט, זיינען די פראבלעמען פון דעם גאנצן אמעריקאנער ארבעטער קלאס און פון דעם גאנצן אמעריקאנער פאלק. די אויפגאבן, וואס מיר באהאנדלען, זיינען ריזיק. דער וויכטיקסטער אינסטרומענט פאר דער דורכפירונג פון די דאזיקע אויפגאבן, דער אינסטרומענט, וואס אן אים קענען מיר ניט מאכן אפילו דעם קלענסטן אנהויב, איז אונזער קאמוניסטישע פארטיי. אבער אונזער פארטיי, ניט געקוקט אויף איר פאליטישן און ארגאניזאציאנעלן וואוקס, איז נאך אלץ ווייט פון גענוג גרויס אדער שטארק פאר די היס־טארישע אויפגאבן, וועלכע שטייען פאר אונז.

מיר האבן אן ארבעטער־קלאס, וואס האט אויפגעוואכט צום בא־וואוסטזיין און וואקסט אין ארגאניזאציע און דערפארונג. מיר האבן א סיטואציע פון פארשארפטע קלאסן־באציאונגען און קלאסן־קאמף. מיר זיינען די עדות פון א שנעלער אויסשפרייטונג פון דעם איינפלוס פון

אונזער פּאַרטיי צווישן די מאַסן. מיר האָבן לעצטנס אויסגעפּרוּבירט אונזער רעקרוטירונגס־קראַפט אין אַ ספּעציעלער קאַמפּאַניע און האָבן אין דעם משך פון עטלעכע חדשים פאַרגרעסערט אונזער מיטגלידערשאַפט אויף 50 פּראָצענט. מיר האָבן, מיט דער הילף פון אונזערע פריינט און פאַרבינדעטע, געגרינדעט צוויי נייע טעגלעכע צייטונגען אין דער ענג־לישער שפּראַך, ווי אונזער ספּעציעלן בייטראַג צו דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. דער נאַציאָנאַלער קאָנגרעס פון פּאַרטיי־בויער אין פעברואַר האָט אַרויסגעוויזן אַ גרויסן אוצר נייע אַקטיווע טוער און פירער מיט גרויסע פייאיקייטן. די אַלע זאַכן באַווייזן, אַז אין דער פאַרגאַנגענהייט האָבן מיר אונטערשאַצט אונזערע רעסורסן און די מעגלעכקייטן, וואָס זיי שאַפן פאַר דעם אויפבוי פון אַן אמת'ער מאַסן־פּאַרטיי.

עס וועט אפשר ווערט זיין אָנצוצייכענען אַ הינטערגרונט פאַר דער דאָזיקער פראַגע דורך אַן איבערבליק איבער די וויכטיקע ציפערן פון דעם וואוקס פון ואונזער פּאַרטיי. לאָמיר אַ קוק טאָן אויף די ציפערן פון דער פּאַרטיי־מיטגלידערשאַפט אין 1929, דעם ערשטן יאָר פון קריי־זיס, אויף די ציפערן פון דער אַכטער און ניינטער קאָנוועגשאָן, און פון דער איצטיקער צענטער קאָנוועגשאָן.

אין 1929 האָבן מיר געהאַט אַרום 7,500 מיטגלידער; די יאָנג קאָמוניסט ליג האָט געהאַט אַרום 2,500; צוזאַמען — אַרום 10,000 מיטגלידער.

צו דער אַכטער קאָנוועגשאָן אין 1934 האָבן מיר געהאַט אומגעפער 25,000 מיטגלידער; די יאָנג קאָמוניסט ליג — אַרום 5,000; צוזאַמען אַרום 30,000 מיטגלידער.

אויף דער ניינטער קאָנוועגשאָן אין 1936 האָבן מיר געהאַט אומ־געפער 40,000 מיטגלידער, די יאָנג קאָמוניסט ליג האָט געהאַט עטוואָס איבער 10,000; צוזאַמען אַרום 50,000.

היינט־צו־טאָג, צו דער צענטער קאָנוועגשאָן האָבן מיר אומגעפער 75,000 מיטגלידער, די יאָנג קאָמוניסט ליג עטוואָס איבער 20,000; צוזאַמען האָבן מיר העכער 95,000 מיטגלידער.

די דאָזיקע ציפערן זאָגן עדות וועגן אַ געזונטן וואוקס, אַ לעבנס קראַפט, אַ וועזנטלעכן פּאָרטשריט. איך בין זיכער, אַז מיר זיינען אַלע גליקלעך און שטאָלץ מיט אונזער פּאַרטיי. אָבער דאָס ערגסטע, וואָס קאָן מיט אונז פּאַסירן, איז אַז מיר זאָלן זיך נאָכגעבן צו אַ שטימונג פון זעלבסט־צופרידענהייט.

מיר מוזן קוקן אין פנים אריין דעם פאקט, אז דער איצטיקער טעמפא פון דעם פאליטישן און ארגאניזאציאנאלן וואוקס פון אונזער פארטיי איז נאך אלץ ווייט צו לאנגזאם, אויב מיר דערוואַרטן צו באגעגענען די באדערפענישן פון דעם ארבעטער־קלאס, צו שפילן אונזער געהעריקע ראל אין לייזן די פראבלעמען פון אמעריקע און די היסטארישע אויפגאבן, וואס מיר האבן אויף זיך גענומען.

די געשיכטע לויפט פאראויס מיט דער שנעלקייט און אימפעט פון דעם אטאמאביל, דעם עראפלאן, דעם ראדיא. די כחות פון רעאקציע פארזאמלען זיך פאר אן אטאקע מיט דער גאנצער שנעלקייט פון מאדערנער טעכניק. דער צייט־עלעמענט איז איצט אנטשיידענדיק. מיר זיינען פארטאן אין א געוועט־לויף מיט דער צייט.

אט אין דעם זין מוזן מיר צוגיין צו אלע פראבלעמען פון פארטיי־אויפבוי. מיר מוזן פולשטענדיק אפווארפן אלע אלטע סטאנדארדס, וואס האבן געהאט זייער אורשפרונג אין די טעג פון קליינע גרופן, די טעג פון „האנט ווערקעריי" און אומגעשיקטקייט אויף דעם געביט פון פארטיי־בויאונג. מיר מוזן עטאבלירן נייע סטאנדארדס, עפענען נייע האריזאנטן. מיר מוזן ארומכאפן מיליאנען אינ׳ם פארנעם פון אונזער ארבעט און דאס מיינט, אז מיר מוזן שנעל ארומכאפן הונדערטער טויזנטער אינם פארנעם פון אונזער פארטיי־ארגאניזאציע. אונזער ענערגיע און אויפמערקזאמקייט מוז קאנצענטרירט ווערן אויף דער פאליטישער און ארגאניזאציאנעלער קאנסאלידירונג און קרעפטיקונג פון אונזער פארטיי. דאס איז אן ארגאנישער און פונדאמענטאלער טייל פון דער אויפגאב פון בויען דעם דעמאקראטישן פראנט, פון באזיגן די רעאקציע, פון פארוואנדלען אונזער לאנד אין א פעסטונג פון דעמאקראטיע און פרידן.

פארגרעסערן די פארטיי מיטגליד־ערשאפט

די ספעציעלע רעקרוטיר־קאמפאניע האט געהאט דעם צוועק ניט בלויז אריינצוברענגען א געוויסע צאל נייע מיטגלידער אין דער פארטיי, נאר אויך, און באזונדערס, ארויסצוברענגען אונזער ניט־באנוצטע פאטענציעלע מעגלעכקייט צו רעקרוטירן און צו פארוואנדלען די רעקרוטירונג אין א שטענדיקן פראצעס און טעטיקייט, וואס זאל זיין ניט צום אפטיילן פון יעדער פאזע פון אונזער מאסן־ארבעט. מיר דערקלערן ניט קיין נייע רעקרוטירונג „קאמפאניע", ווייל מיר ווילן, אז דאס זאל זיין א שטענדיקע טעטיקייט און ניט קיין „קאמפאניע".

מיר טרעטן אריין אין א נאציאנאלער וואל־קאמפאניע. דאס מוז צו דער זעלבער צייט זיין א רעקרוטירונג־קאמפאניע פון אנהויב ביז׳ן

סוף. זי מוז אויסגעשפּרייט ווערן דורך די גרויסע אינדוסטריעלע צענ־טערס און פון דאָרטן צו די קלענערע שטעט און שטעטלעך און אין די דאָרפישע געגנטן; און אומעטום, וואו עס גייט אָן די קאַמפּאַניע, מוזן פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס געשאַפן און געשטאַרקט ווערן.

דער צוועק פון רעקרוטירונג דאַרף זיין ניט בלויז די צאָל נאָר הויפּטזעכלעך די קוואַליטעט פון די מיטגלידער. מיר דאַרפן זיך באַמיען אריינצוברענגען אין דער פּאַרטיי די בעסטע עלעמענטן פון דעם אַרבע־טער־קלאַס, די וואָס שטייען צום נאָענטסטן צו די מאַסן און האָבן זייער גרעסטע מאָס צוטרוי, די פייאיקסטע, די איבערגעגעבענסטע, און ענער־גישסטע, — די וואָס זיינען צום מערסטן אויסגעפּרובירט אין די פּראַק־טישע קאַמפן פון בויען די מאַסן־באַוועגונג. ספּעציעלע אויפמערקזאַמ־קייט פאָדערט זיך צו רעקרוטירן צווישן די אַרבעטער פון די גרונט־אינדוסטריען און די אינדוסטריען פון מאַסן־פּראָדוקציע. בעת מען טאָר ניט פאַרנאַכלעסיקן אויף קיין אופן די וויכטיקע אויפגאַב פון פאַר־שטאַרקן די פּאַרטיי צווישן אַלע אַרבעטער, צווישן די „ווייסע קאָלנער“ און פּראָפעסיאָנעלע גרופּן און די שטאָטישע מיטל־קלאַס עלעמענטן, מוז אָבער די פּאַרטיי שטענדיק און אומעטום האַלטן אין צענטער פון איר אויפמערקזאַמקייט די אַרבעטער פון די וויכטיקסטע אינדוסטריען.

מערסטע פון אונזערע סטעיט אָרגאַניזאַציעס זיינען באַזונדערס שוואַך צווישן די פאַרמערס. אָבער די אַגריקולטורעלע באַפעלקערונג שפּילט אַ וויכטיקע ראָל אין יעדן סטעיט אָן אויסנאַם. אויף דער דאָזי־קער צענטער קאָנווענשאָן באַשטייען מיר דערויף, אַז יעדע סטעיט קאָ־מיטע זאָל אויפנעמען אויף אַ סיסטעמאַטישן און אויסגעהאַלטענעם אופן די אַרבעט פון רעקרוטירן מיטגלידער צווישן די פאַרמער און אויף אַן אויסגעהאַלטענעם אופן ריכטן זייערע פּאָליטישע טעטיקייטן, אריינציען די פאַרמער אין אַלע ענגערע באַציאונגען מיט די אַרבעטער אין דעם גאַנצן דעמאָקראַטישן פראָנט.

רעקרוטיר־טעטיקייטן מוזן פאַרבונדן ווערן ניט בלויז מיט די טעג־לעכע פּאָליטישע קאַמפּאַניעס, נאָר זיי מוזן אויך באַגלייט ווערן דורך בילדן און טרענירן די נייע מיטגלידער, זיי צופּאַסן פּערמאַנענט צום פּאַרטיי לעבן, זיי אריינציען אין פּאַרטיי־אַרבעט און ניט איבערלאָזן זיי מיט שווערע און ניט־צוגעפּאַסטע אויפגאַבן.

די פולשטענדיקע פאַנאַנדערוויקלונג פון אינערלעכער פּאַרטיי דע־מאָקראַטיע און איר פּאָליטישע באַרייכערונג דורך ענגער פאַרבינדונג מיט מאַסן־אַרבעט און סיסטעמאַטישער בילדונג, מיט דער אָנווענדונג פון אַמעריקאַנער מעטאָדן פון אַרבעט, מיט וועלכע די מאַסן זיינען צום

מערסטן באקאנט, — דאָס זיינען די פאַרבאַדינגונגען פאַר אַנהאַלטן אונזערע רעקרוטן און ניט פאַרלירן קיין נייע מיטגלידער, וועלכע פאַלן ארויס, ווען זיי געפינען ניט זייער געהעריקן פּלאַץ אין דער פּאַרטיי.

פאַר אַ העכערער קוואַליטעט פון ארבעט

כסדר'דיקע פאַרבעסערונג אין דער פּאָליטישער ווירקזאַמקייט פון אונזער אַרבעט, כסדר שטייגענדיקע קוואַליטעט ווערט געפאָדערט דורך דעם וואוקס פון אונזער פּאַרטיי און איר פאַרוואַנדלונג אין אַן אמת'ער מאַסן פּאַרטיי, וואָס קאָן באַאיינפלוסן מיליאָנען. דער שליסל צו פאָרטשריט אויף אַלע געביטן איז די שטענדיקע פאַרבעסערונג אין דער קוואַליטעט פון אונזער אַרבעט.

מיר לערנען זיך אוים, אָבער מיר מוזן לערנען בעסער און שנע־לער, צו אָרגאַניזירן און אויסשפּרייטן די זעלבשטענדיקע מאַסן־אַגיטאַציע פון דער פּאַרטיי צוזאַמען מיט דער טיפערער בילדונג פון די מאַסן דורך באַקענען זיי מיט דער לערע פון אונזערע גרויסע וועגווייזער — מאַרקס, ענגעלס, לענין און סטאַלין.

מיר האָבן אָנגעהויבן ערנסט פּאָפּולאַריזירן צווישן די מאַסן אונזער רייכע ירושה פון די אַמעריקאַנער רעוואָלוציאָנערע און דעמאָ־קראַטישע טראַדיציעס, פאַרבינדענדיג זיי פונדאַמענטאַל מיט אונזער גאַנצער פּאַרטיי פּראָגראַם. מיט האָבן אָנגהויבן אריינצוטאָן אמת'ע לעבנס־קראַפט אין אונזער לאָזונג: „קאָמוניזם איז אַמעריקאַניזם פון צוואַנציקסטן יאָרהונדערט." מיר מוזן אָבער באַטאָנען, אז דאָס איז בלויז אַן אָנהויב, אז עס בלייבט נאָך אַלץ צו טאָן אַ מאַסע ארבעט, אז די גאַנצע באַוועגונג מוז דורכגעדרונגען ווערן מיט דעם דאָזיקן לאָזונג, אז פון אויבן ביז אַראָפּ מוז אונזער פּאַרטיי ניט בלויז ווידערהאָלן דעם לאָזונג, נאָר אָפּשפּיגלען זיין גייסט אין יעדן וואָרט און טאַט. מיר מוזן ניט בלויז פּראָטעגדירן, נאָר מיר מוזן באַווייזן, אז מיר זיינען ווערט צו זיין די בעסטע פאַרטרעטער סיי פון אינטערנאַציאָנאַלן סאָציאַליזם און סיי פון אַמעריקאַניזם.

מיר האָבן געמאַכט פאָרטשריט אויפ'ן געביט פון דעמאַסקירן דעם אמת'ן כאַראַקטער פון די טראָצקיסטיש־לאַוועסטאָניסטישע גרופּן, ווי אַגענטן פון רעאַקציע און פאַשיזם, אויף דעם גרונד פון זייערע טעטי־קייטן אין אויסלאַנד אזוי גוט ווי אין אַמעריקע. אָבער אַ סך מער דאַרף געטאָן ווערן, כדי פולשטענדיק צו איזאָלירן זיי און פאַרניכטן זייער צע־שטערענדן איינפלוס אין אַלע אַרבעטער און פּראָגרעסיווע אָרגאַניזאַציעס. וואַכזאַמקייט אויף צו אויפדעקן יעדן סימן פון זייער איינפלוס איז נויי־

טיק, און ס'איז נויטיק צו קעגן דעמאַסקירן זיי ווי געהעריק, אויפדעקן דעם אמת'ן כאַראַקטער פון זייער איינפלוס ווי שפּאַלטער און צעשטע־רער און עקשנות'דיק דערפירן יעדן אזוינעם קאַמף ביז צו אַ גינסטיקן שלום.

עס איז ניט גענוג צו ווידערהאָלן, וואָס דאָס איז אַבסאָלוט אמת, אַז טראָצקיזם און לאָוועסטאָניזם זיינען אַגענטורן פון פאַשיזם. עס איז נוי־טיק צו אַנטדעקן און דעמאַסקירן די דאָזיקע אַגענטן פון פאַשיזם אין דער טעגלעכער אַרבעט און קאַמף פאַר דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און פאַר בויען די פאַרטיי. דער וואָס ווידערהאָלט בלויז די פאָרמולע, נאָר ווענדט ניט אָן קיין וואַכזאַמקייט אין אַנטדעקן און דעמאַסקירן דעם שונא, באַשיצט ניט די אינטערעסן פון די מאַסן, די אינטערעסן פון זייערע אָרגאַניזאַציעס, די אינטערעסן פון דער פאַרטיי.

איינער פון די מעטאָדן, וואָס דער לאָוועסטאָניזם און טראָצקיזם ווענדן אָן אין זייער פאַרזוך אריינצודרינגען אין אַנדערע אָרגאַניזאַ־ציעס, אריינגערעכנט אונזערע פאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס, איז דער מעטאָד פון מאַסקע און קאַמופלאַזש. די דאָזיקע אַגענטן פון שונא פּאַראַדירן ניט געוויינטלעך ווי טראָצקיסטן און לאָוועסטאָניסטן. פאַרקערט, זיי פּרוּוון באַהאַלטן זייער אמת'ן פּנים דורך אַלערליי קונצן. זיי פּרע־טענדירן און מאַכן אָנשטעלן. זיי פּרוּוון סטימולירן זייער צעשטערע־רישע אַרבעט פון הינטן אַרום. זיי ליגן איינגעלייגט אַ שטיק צייט און וואַרטן אויף דער געלעגנהייט צו דערלאַנגען אַ קלאַפּ ווען דאָס וועט, לויט דער מיינונג פון זייערע פאַשיסטישע האַרן, האָבן די גרעסטע וויר־קונג.

דער מעטאָד פון אַרבעט, וואָס עס ווענדן אָן די טראָצקיסטיש־לאָוועסטאָניסטישע צעשטערער איז שוין לאַנג באַשריבן געוואָרן אין די ווערטער פון דעם קלאַסישן קופּלעט:

פאַרדאַם מיט קנאַפּן לויב, שטים איין מיט העפלעכן שפּאָט
צו מאַכן שפּעטן אַנדערע — דאָס איז דיין געבאָט.

מיר וואָלטן געווען שולדיק אין דער גרעסטער מאָס נאַכלעסיקייט, קרימינעלער נאַכלעסיקייט, ווען מיר זאָלן איגנאָרירן די אַלע זאַכן. ספּעציעל נאָך די אַלע דערפאַרונגען, וואָס די אַרבעטער און פּראָגרעסיווע באַוועגונגען האָבן שוין געהאַט מיט די צעשטערערישע מאַכינאַציעס פון די טראָצקיסטן און לאָוועסטאָניסטן, נאָך די אַלע דערפאַרונגען אין סאָ־וועטנפאַרבאַנד, שפּאַניע, פראַנקרייך און מעקסיקאָ.

מען טאָר ניט דערלויבן, אַז וואַכזאַמקייט זאָל פאַרוואַנדלט ווערן אין אַ פראַזע, הינטער וועלכער דער שונא גופא זאָל זיך קאָנען באַהאַלטן. עס מוז ווערן אַן ױאײנגעגלידערטע באַציאונג, וואָס ווערט אָנגעווענדט אין דער פּראַקטיק, — אין דער פּראַקטיק פון דערקענען און דעמאַסקירן די טראָצקיסטיש-לאָוועסטאָניסטישע שונאים דורך אַלע זייערע אָנשטעלן און מאַסקעס, דעמאַסקירן זיי פאַר די מאַסן און אַזוי אַרום פאַרשנעלערן די קאָנסאָלידאַציע פון די דעמאָקראַטישע כחות געגן דער אָפענסיווע פון רעאַקציע און פאַשיזם.

מיר קאָנען זיך ניט דערלויבן צו זיין מילד און זאָרגלאָז אויף דעם דאָזיקן געביט, ווייל דורך דעם קאָנען די מאַסן און זייערע פּראָגרעסיווע באַוועגונגען ליידן ערנסטע פאַרלוסטן. און די ערשטע באַדינגונג פאַר אַן ערנסטן קאַמף קעגן טראָצקיזם און לאָוועסטאָניזם מצד יעדן פּאַרטיי מיטגליד איז מיט׳ן גאַנצן האַרצן אָנצואווענדן די פּאַרטיי ליניע ױאין דעם לעבן און קאַמף פון די מאַסן, טאָן גוטע און דערפאָלגרייכע אַרבעט אין די פּראָגרעסיווע אָרגאַניזאַציעס פון די מאַסן, געווינען דעם צוטרוי פון די מאַסן און בויען די פּאַרטיי.

מאַסן-צירקולאַציע פון אונזערע צייטונגען, זשורנאַלן, פּאַמפּלעטן און ביכער איז די אומפּערלערהאַפטע מאָס אויף צו מעסטן די קאָנסאָלידאַציע פון אונזער וואַקסנדיקן מאַסן-איינפלוס. ניט געקוקט ױאויף געוויסע פאַרבעסערונגען, באַזונדער אין דער גרינדונג פון צוויי נייע טעגליכע צייטונגען, אין דעם בסד׳דיקן וואוקס פון פּאַמפּלעטן-צירקולאַציע, אין דער פאַרגרעסערטער צירקולאַציע פון דעם „קאָמוניסט“ און „קאָמוניסט אינטערנעשאָנאַל“, בלייבט עס דאָך אַ פאַקט, אַז די מאַס-צירקולאַציע פון דעם געדרוקטן וואָרט איז היבש הינטערשטעליק לגבי דער שטייגענדער ראָל און איינפלוס פון אונזער פּאַרטיי. דאָס איז איינער פון די שוואַכסטע סעקטאָרס אויף דעם פראָנט פון פּאַרטיי-אַרבעט. די שוואַכקייט מוז אויסגעבעסערט ווערן, כדי מיר זאָלן קאָנען גיין בסדר פאָראויס.

שטענדיקע אויפמערקזאַמקייט מוז געשיינקט ווערן דער פאַרבעסערונג פון דעם אינהאַלט פון דער פּאַרטיי-פּרעסע, באַזונדער איצט, ביי דער ערנסטער אויסשפרייטונג פון איר צירקולאַציע. דאָס איז אַ באַזונדער שאַרפע פּראָבלעם פאַר דער פּרעסע פון די **נאַציאָנאַלע גרופּן**, אַזוי גוט ווי פאַר זייער אַרבעט אין אַלגעמיין, וועלכע האָט ביז איצט געקראָגן ווייט צו ױווייניק אויפמערקזאַמקייט.

מיר זיינען אָבער הינטערשטעליק ביז אַן אַלאַרמירנדיקער שטופע גראַד אין דער צירקולאַציע פון אונזערע וויכטיקסטע צייטונגען. דער

„דעילי וואָרקער“, „סאַנדעי וואָרקער“, דעילי רעקאָרד“ און „פּיפּלס וואָרלד“ זיינען שוין אַ גענוג הויכער קוואַליטעט, ניט געקוקט אויף אַלע נויטיקע פאַרבעסערונגען, צו באַרעכטיקן צען מאָל אַזאַ גרויסע צירקו־לאַציע, ווי זיי האָבן איצט. עס זיינען פאַראַן אַלע באַדינגונגען, וואָס באַרעכטיקן אונז צו פאָדערן פון יעדער סטעיט אָרגאַניזאַציע די שנעלע אויסברייטערונג פון דער צירקולאַציע פון די דאָזיקע צייטונגען. דאָס וועט ניט קומען פון זיך אַליין. דאָס מוז אָרגאַניזירט און דערגרייכט ווערן. דאָס מוזן דערגרייכן אונזערע פּאַרטיי אָרגאַניזאַציעס. אַ ווירק־לעכע מאַסן־צירקולאַציע איז דער אומבאַדינגט־נויטיקער אינסטרומענט אויף צו פאַרווירקלעכן אונזערע באַלדיקע צילן, אַזוי גוט ווי די היסטאָ־רישע אויפגאַבן, וואָס שטייען פאַר דער אַרבעטער־באַוועגונג.

פירערשאַפט — אויסוואַל, דערהויבונג, דערציאונג און קאָנטראָל

די ווירקזאַמקייט פון דער פּאָליסי פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי הענגט אָפּ אָן דעם פירענדן פּערסאָנאַל, וואָס דאַרף זי איבערזעצן אויף דער שפּראַך פון לעבן. אונזער פּאָליסי קאָן קיינמאָל נישט שטייגן העכער, ווי די פּאָליטישע שטופע פון די פירנדע פּאַרטיי־קאָמיטעס. אונזער רעזאָלוציע ברענגט דעריבער זייער עמפּאַטיש „פאַר דעם צענטראַל קאָמיטעט און דער גאַנצער פּאַרטיי די פּראָבלעם פון אויסקלייבן, דערהויבן, דערציען און פּאַרזיכטיק דורכקאָנטראָלירן דעם פירענדן פּערסאָנאַל פון דער גאַנצער פּאַרטיי“.

חבר דימיטראָוו האָט אונז געגעבן פונדאַמענטאַלע אָנווייזונגען בנוגע דעם אויסוואַל פון פירענדן פּערסאָנאַל אויף דעם זיבעטן קאָנ־גרעס, וועלכע מיר דאַרפן דאָ נאָכאַמאָל ווידערהאָלן. ער האָט אָנגעגעבן פיר סטאַנדאַרדס, וועלכע זאָלן אָנגעווענדט ווערן אין דעם אויסוואַהל פון פירער, פון די מענטשן, וואָס מוזן אויף זיך נעמען די הויפּט־פאַראַנט־וואָרטלעכקייט פאַר דער דעטאַליזירטער אָנפירונג מיט דער פּאַרטיי און דעם אַרבעטער־קלאַס. די פיר סטאַנדאַרדס זיינען:

1. אַבסאָלוטע איבערגעבנהייט צו דעם אַרבעטער־קלאַס, לאָיאַלי־טעט צו דער פּאַרטיי, וואָס איז אויסגעפּרובירט געוואָרן אין קאַמף און אונטער דעם שונא׳ס פאַרפאָלגונג.

2. ענגסטער קאָנטאַקט מיט די מאַסן, צוזאַמען מיט דער באַ־שיידענקייט פון אַלע אמת׳ע מאַסן־פירער, ווייל בלויז דאַמאָלט קאָן די פּאַרטיי אָנגענומען איינעם פאַר אַ פירער, ווען די מאַסן נעמען אים אָן פאַר אַ פירער.

3. די פייאיקייט אָנצונעמען באשלוסן, צו געפינען דעם ריכטיקן וועג אויף א זעלבסטשטענדיקן אופן, צו נעמען אויף זיך פאראנטוואָרט־לעכקייט און ארויסווייזן איניציאטיווע.

4. דיסציפּלין און פעסטקייט אין דעם קאמף קעגן דעם קלאסן־שונא, אזוי גוט ווי קעגן אַלע אָפּנייגן פון דער פּארטיי־ליניע; באוואָרנט־קייט פון פּאניק־שטימונגען און פעסימיזם, די פייאיקייט צו ארבעטן קאָלעקטיוו און פארשמעלצט די פּארטיי־כחות אין אַן איינהייטלעכער קערפערשאפט.

אין די האַזיקע פיר פונדאמענטאַלע סטאנדארדס פאר דעם אויס־וואַל פון פירערשאפט וועט איר באמערקן, אז עס ווערט ניט געפאָדערט קיין בריליאנטענע פייאיקייט פון דעם איינצעלנעם פירער און קיין טעכ־נישע קוואַליפיקאציע, ווי די פייאיקייט גוט צו שרייבן און ריידן. דאָס איז דערפאר ווייל אַן אָט־די פיר פונדאמענטאַלע קוואַליפיקאציעס, קאָ־נען אַלע אינדיווידועלע פייאיקייטן פארוואנדעלט ווערן אין געפארן און חסרונות, אָבער יוען עס זיינען פאראַן אָט־די פיר כאראקטער־שטריכן, קאָנען אַלע נויטיקע טעכנישע פייאיקייטן אנטוויקלט ווערן דורך אָנווייזונג און בילדונג.

די דערהויבונג פון פירענדע פּערזאָנען, וואָס זיינען אויסגעקליבן געוואָרן אויף דעם דאָזיקן באזיס, דארף זיין פּאָרזיכטיק צוגעפּאסט צו דער שטופע פון רייפקייט פון אָט־די פיר כאראקטער־שטריכן און צו דער פּראקטישער דערפארונג אין אָנווענדן זיי, אזוי גוט ווי צו אַלע טעכנישע פייאיקייטן, וואָס זיינען נויטיק אויף צו מאכן אָט־די קוואַלי־פיקאציעס ווירקזאם. אויף דעם באזיס פון אזא פּאָרזיכטיקער באטראכ־טונג, דארפן מיר איצטער האָבן א פּאליסי פון דרייסטער דערהויבן נייע און פרישע פירענדע מענטשן אין אונזער פּארטיי.

מיר האָבן בדעה צו פּארוואנדלען די אויסבילדונג פון אונזערע פי־רענדע מענטשן, זייער מארקסיסטיש־לענינסטישע טרענירונג אין א צענטראַלער אויפגאַבע פון דער גאנצער פּארטיי. דאָס דארף ניט בא־שרענקט ווערן אויף מיטגלידער פון צענטראַל־קאָמיטעט און די סטעיט־פירער, נאָר דאָס מוז אויסגעשפּרייט ווערן אויף א ברייטן נייעם קרייז פירער פאר די סטעיטס און סעקשאָנס און פאר פּארטיי־פירער אין די מאסן־אָרגאניזאציעס, טרעיד־יוניאָנס, פרידן, יוגנט, נעגערן, פרויען, קול־טורעלע, פּרויען, רעליגיעזע, נאציאָנאַלע גרופּן און אנדערע אָרגאני־זאציעס.

די קאנאַלן פאר אזא בילדונג און טרענירונג זיינען פארשידן. מיר

דארפֿן אויסברייטערן און פֿארבעסערן אונזער סיסטעם פֿון סקולס, אָנהויבנדיק פֿון דער „נעשאנעל טרעינינג סקול“, — וועלכע האָט נאָר וואָס פֿארענדיקט איר צווייטן פֿול-צייטיקן קורס פֿון זעקס חדשים פֿאר זעכציק סטודענטן — דורך די סטעיט טרעינינג סקולס ביז צו די לאָקאלע וואָכענד און נאַכט-סקולס פֿאר פֿירענדע מענטשן, און די ווארקערס סקולס, וואָס זיינען אָפֿן פֿאר אַלעמען. מיר מוזן אַנטוויקלען און אַרויסגעבן אונזערע אייגענע אַמעריקאַנער לערן-ביכער פֿאר די דאָזיקע סקולס. מיר מוזן העכערן די סטאַנדאַרדס פֿון די למודים און אונטערריכט.

אויף אַ ברייטערן מאַסשטאַב קאָן די דאָזיקע אַרבעט דורכגעפֿירט ווערן דורך ספּעציעלע און פּעריאָדישע קאָנפֿערענצן פֿון פֿירנדע מענטשן, כדי צו דיסקוטירן ספּעציעלע פּראָבלעמען און געביטן פֿון אַרבעט. אַזוינע קאָנפֿערענצן דארפֿן פּארזיכטיק צוגעגרייט און געפֿירט ווערן דורך די נאַציאָנאַלע, סטעיט און לאָקאַלע פֿירענדע קאָמיטעס. יעדער מיטגלידער-שאַפֿט מיטינג און קאָמיטע-זיצונג דארף געפּלאַנט ווערן אַזוי, אַז עס זאָל אַריינגעבראַכט ווערן אַ געוויסער עלעמענט פֿון פּאָליטישער בילדונג.

צולעצט—סיסטעמאַטישע זעלבסט-בילדונג מוז ווערן אַ געוואוינהייט צווישן אַלע פֿירענדע מענטשן אין אונזער פּארטיי. יעדער באַזונדער דארף לייענען און שטודירן אויף אַ פּלאַנמעסיקן אופֿן. אין דערגאַנצן דאָס דורך אינדיווידועלע קאָנסולטאַציעס און הילף צווישן די קאָלעגן, דאָס איז די אוניווערסאַלע פֿאָרם פֿון בילדונג, וואָס מיר דארפֿן איינפֿירן אומעטום אין אונזער פּארטיי. די פֿונדאַמענטאַלע ווערק פֿון מאַרקס, ענגעלס, לענין און סטאַלין דארפֿן אונז ווערן אַלעמען באַקאַנט, דארפֿן ווערן אַזוי נויטיק אין אונזער טעגלעכן לעבן ווי די לופֿט, וואָס מיר אָטעמען. מיר דארפֿן באַהערשן די שריפֿטן פֿון די גרינדער פֿון דער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע, און מיר קאָמוניסטן דארפֿן זען, אַז טאָמאַס דזשעפֿערסאָן, טאָם פּעין און אייבראַהעם לינקאָלן זאָלן ווידער לעבן אין אַמעריקע. מיר דארפֿן ווערן עקספּערטן איבער אַמעריקאַנער געשיכטע און זי פֿארשטיין און אויסטייטשן בעסער, ווי ווער עס איז. מיר דארפֿן כסדר שטודירן אונזערע אייגענע פּארטיי דאָקומענטן און ניט לאָזן זיי אויף אונזערע פּאָליצעס, אַז עס זאָל זיך אויף זיי אָנזאַמלען שטויב. מיר זיינען די טרעגער פֿון דער אַמעריקאַנער קולטור און ציוויליזאַציע און מיר מוזן אויסנוצן יעדע שעה זיך צו קוואַליפֿיצירן פֿאר דער דאָזיקער נאָבעלער און היסטאָרישער ראָלע.

די אַלע, וואָס נעמען, אויף זיך די פֿאראַנטוואָרטלעכקייט פֿון פֿירערשאַפֿט אין אונזער באַוועגונג, שטעלן זיך דערמיט אַרויס צו שטענדיקער אינספּעקציע, קריטיק און פּראָבע פֿון דער גאַנצער באַוועגונג.

קיינער קאָן ניט רוען אויף זיינע לאָרבער־קראַנצן און לאָזן אַלץ גיין ווי עס גייט, נאָכדעם ווי ער האָט דערגרייכט צו אַ פירענדן פּאָסט. ווייניקער ווי אַלץ טאָר קיינעם ניט דערלויבט ווערן צו דעגענערירן, צו ווערן אָפּגע־לאָזן און גלייכגילטיק, אָדער צו פאַלן אַ קרבן פון קאָרופּציע, אָדער פונם איינפלוס פון אידייען פון דעם שונא'ס לאַגער. איצט, ווען אונזער פּאַר־טיי איז אַרויס פון איר איזאָלאַציע, ווען זי איז פולשטענדיק אין דעם שטראָם פון אַ גרויסער מאַסן־באַוועגונג פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק, ווען זי איז יעדן טאָג אויסגעשטעלט צו דעם דרוק פון אָפענע און פאַר־מאַסקירטע פיינטלעכע איינפלוסן, — איצט מער ווי ווען עס איז פריער נויטיקט זיך אונזער פּאַרטיי אין שטענדיקער וואַכזאַמקייט, אין שטענ־דיקן דורכקוק פון אירע פירענדע מענטשן, אין שטענדיק אונטערזוכן זייער פונדאַמענטאַלן פּאָליטישן געזונט.

אַ קאָמוניסטישער פירער מוז, ווי צעזער'ס ווייב, זיין העכער פון פאַרדאַכט. ער מוז זיין אַ מוסטער פאַר זיינע מיטמענטשן און פאַר די מאַסן, אַ ביישפּיל פון די בעסטע מעלות פון דעם אַרבעטער־קלאַס און דעם אַמעריקאַנער פאָלק. ער מוז אינספּירירן און האָבן דעם צוטרוי פון די מאַסן. ער מוז זיין דער שטאָלענער רינג, וואָס פאַרבינדט אונזער פּאַרטיי אויף שטענדיק מיט דעם האַרעפּאַשנעם פאָלק.

פּאַרטיי־אַרבעט אין די מאַסן אָרגאַניזאַציעס

די אויפגאַבן פון בויען דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, די אַנטוויק־לונג און פאַרשפּרייטונג פון זיין פּראָגראַם געפינט מען אויף דעם קאָנ־קרעטסטן און דרינגענדיקסטן אופן אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס, וואָס נעמען אַרום אַ סך מיליאָנען מיטגלידער. יעדע פון אָט־די אָרגאַניזאַ־ציעס האָט אירע אייגענע ספּעציעלע אויפגאַבן. און די קאָמוניסטן מוזן שטרעבן זיי דורכצופירן אויף דעם ווירקזאַמסטן אופן. דעריבער מוז ספּעציעל אָט־די אַרבעט פון די קאָמוניסטן אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס אויף־דאָס־ניי אונטערזוכט און פאַרבעסערט ווערן פּאָליטיש און אָרגאַ־ניזאַציאָנעל.

אונזערע פּאַרטיי־מיטגלידער קאָן מען געפינען אין די פאַרשיידענ־אַרטיקסטע מאַסן־אָרגאַניזאַציעס, — אין די טרעיד־יוניאָנס פון דער א. פ. אָוו ל., דער סי. אי. אָ. און די אייזנבאַן בראָטהערהודס; אין דער אַמעריקאַנער ליג פאַר פרידן און דעמאָקראַטיע; אין דער וואָרקערס אַלאַיענס; אין דעם אַמעריקאַנער יוגנט קאָנגרעס, אין די פאַרשיידענע אָרגאַניזאַציעס פון וועלט־מלחמה וועטעראַנען; אין דעם נאַציאָ־נאַלן נעגער קאָנגרעס; אין די פאַרמערישע, קולטורעלע, פראַטערנאַלע,

רעליגיעזע, פּראָפעסיאָנעלע און אַנדערע אָרגאַניזאַציעס און אין די אָרגאַניזאַציעס פון די נאַציאָנאַלע גרופּן.

מיר מאַכן עס פאַר דעם צוועק פון אַלע קאָמוניסטן אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס בייצושטייערן זייער ווירקזאַמע אַרבעט אויף צו בויען און קאָנסאָלידירן די אָרגאַניזאַציעס און באַשיצן זייער איינהייט קעגן אַלע צעשטערערישע עלעמענטן. מיר מאַכן עס פאַר אונזער אויפגאַב צו געווינען פולשטענדיקן צוטרוי מצד די פּראָגרעסיווע פירער און אַלע מיטגלידער פון יענע אָרגאַניזאַציעס. מיר פאָדערן־אויף די קאָמוניסטן צו נעמען אויף זיך מער סיסטעמאַטיש זייער חלק פון די אַלע פאַראַנטוואָרטלעכקייטן, וואָס האָבן צו טאָן מיט דעם אויפבוי און אַנטוויקלונג פון יענע אָרגאַניזאַציעס. אויף דעם באַזיס פון אַזאַ באַשיידענער און ענערגישער אַרבעט דערוואַרטן מיר אַלע קאָמוניסטן אויסצוברייטערן זייערע פאַרבינדונגען צווישן די מיטגלידער, צו געווינען זיי פאַר דער שטיצע פון דער פּראָגראַם און דער אָרגאַניזאַציע פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און דער מערהייט פון פאָלק און צו געווינען זייערע פאָרטגעשריטענסטע פאַרטרעטער ווי מיטגלידער אין דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי.

אַ גוטער ביישפּיל פון דעם, וויפיל די קאָמוניסטן העלפן אין דעם אויפבוי פון מאַסן־אָרגאַניזאַציעס, איז דער וואוקס פון דעם אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטער אָרדן, וועלכער האָט דערגרייכט אַ מיטגלידערשאַפט פון 150 טויזנט. מיר זיינען שטאָלץ מיט אונזער ביטראַג צום א. אַ. אָ. און ־וועלן אים ווייטער געבן אונזער פולע שטיצע דורך אונזערע מיטגלידער.

אונזער גאַנצע אַרבעט מוז געפירט ווערן אין דער ריכטונג פון אָט־די ברייטע צילן. אַלץ וואָס שטערט אין דער דערגרייכונג פון אָט־די צילן, מוז רעווידירט ווערן. די דערפאַרונג האָט באַוויזן, אַז יועז קאָמוניסטן אַרבעטן אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס אויף דעם באַזיס פון פאַרמאַכטע פּראַקציעס, וואָס זייערע באַשלוסן זיינען בינדענד אויף זייערע מיטגלידער, שאַפט דאָס אָפט אַ פאַרדאַכט צווישן געוויסע מיטגלידער אַז די קאָמוניסטן האָבן געוויסע באַזונדערע אינטערעסן. אַזאַ פאַרדאַכט ווערט קולטיווירט דורך רעאַקציאָנערן און שונאים פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי. צו דער זעלביקער צייט איז עס אויך באַוויזן געוואָרן דורך דערפאַרונג, אַז אַזוינע פּראַקציעס זיינען ניט נויטיק אויף צו דערגרייכן די צילן פון אונזער אַרבעט אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס, וואָס גייען קיינמאָל ניט אין דער ריכטונג פון אַ „קאָמוניסטישן קאָנטראָל", וועלכן

מיר ווילן ניט, און וואָס זיינען אין איינקלאַנג מיט די צילן פון די מאַסן מיטגלידער אָן אונטערשייד פון פּאָליטישער מיינונג. ס'איז שוין דעריבער אַ שטיק צייט, אַז מיר פאָדערן־אויף אונזערע מיטגלידער אין די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס אויפצולייזן יעדע פראַקציע־אָרגאַניזאַציע, וואָס זאָל האָבן עקזיסטירט אין דער פאַרגאַנגענהייט, און צו קאָאָפּערירן פריי מיט דער גרויסער מערהייט פון פּראָגרעסיווע מיטגלידער אין דער אָרגאַניזאַציע, כדי אויסצומיידן און אנטמוטיקן אַלע קינסטליכע גרופּירונגען אָדער קאָקוסן אָדער פראַקציעס פון וועלכן ס'ניט איז סאָרט צווישן די מיטגלידער און צו דערגרייכן איינהייט אין זייער אַרבעט דורך די נאָרמאַלע קאַנאַלן פון דער אָרגאַניזאַציע. איך בין זיכער, אַז די דאָזיקע קאָנווענשאָן וועט פולשטענדיק גוטהייסן אַזאַ קורס.

די באַפרייאונגס באַוועגונג פון די נעגערן

פון איר סאַמע אָנהויב אָן איז דער וועג פון אונזער קאָמוניסטישער פּאַרטיי אָנגעצייכנט געוואָרן דורך די ווערטער פון קאַרל מאַרקס: „דער אַרבעטער מיט אַ ווייסער הויט קאַנען קיינמאָל ניט זיין פריי ווען דער אַרבעטער מיט אַ שוואַרצער הויט איז פאַרשקלאַפּט“. אַ סך יאָרן האָבן מיר געאַרבעט שווער און געגעבן אונזער גרעסטע מאָס קאָאָפּעראַציע צו די פּאָרטגעשריטענסטע נעגערן אין זייערע פאַרזוכן אויפצוהויבן אַ נייע באַפרייאונגס־באַוועגונג צווישן זיי; מיר האָבן גלייכצייטיק אַוועקגעגעבן אונזער ענערגיע צו געווינען די ווייסע אַרבעטער און דעמאָקראַטישע מאַסן פאַר אַ בונד מיט די נעגערן, כדי צו קעמפן פאַר דער גלייכער בירגערשאַפט, וואָס איז אַזוי לעבנס וויכטיק אין אַ גלייכער מאָס פאַר ווייסע און שוואַרצע.

אויף אונזער נײַנטער קאָנווענשאָן האָבן מיר געקאָנט פאַרצייכענען מיט האָפענונג די גרינדונג, מיט עטלעכע חדשים פריער, פון דעם נאַציאָנאַלן נעגער קאָנגרעס, וועלכער האָט אויף זיך גענומען די אויפגאַב פון מאָביליזירן אַזאַ באַפרייאונגס־באַוועגונג. היינט, אויף אונזער צענטער קאָנווענשאָן, קאָנען מיר דערקלערן, אַז דער נאַציאָנאַלער נעגער קאָנגרעס הויבט אָן פאַרווירקלעכן זיינע אויפגאַבן אויף אַן ערנסטן אופן. ער איז שוין געוואָרן דער אנערקענטער וואָרט־פירער פאַר די נעגערשע מאַסן און דער אינסטרומענט פון זייער איינהייט מיט די ווייסע מאַסן. ער האָט געהאָלפן אין אַ גרויסער מאָס צו דערגרייכן אַ ברייטע מאָס אָרגאַניזאַציע פון נעגערן אין די אינדוסטריעלע יוניאָנס פון דער סי. אַי. אָ. און צו באַאיינפלוסן פערמאַנענט יענע קערפערשאַפט פאַר אַ ריכטיקער שטעלונג צו נעגער־אַרבעטער. ער האָט פאָרמולירט די פאָדערונגען פון דעם נעגער־פאָלק אין אַזאַ קלאָרער אָבער איינגעהאַלטענער פאָרם,

אז ער האט געוואונען די אויפמערקזאמקייט און רעספעקט פון די ברייט־סטע מאסן פון דער באפעלקערונג.

מיר מוזן ווייטער געבן דעם נאציאנאלן נעגער־קאנגרעס אונזער הארציקסטע שטיצע. מיר דארפן אים העלפן לייזן זיינע ארגאניזאציא־נעלע פראבלעמען, צו פארבינדן דורך פראקטישער קאאפעראציע די פארשיידענע ארגאניזאציעס פון די נעגערן, צו פאדערן נאך מער עקשנות'־דיק פון די אלגעמיינע ארבעטער און דעמאקראטישע ארגאניזאציעס די פולשטענדיקע אנערקענונג פון דעם נעגער און זיינע פראבלעמען, ווי א באדינגונג פון פארטשריט פאר אלעמען. פארטשריט איז געמאכט געווארן אין די לעצטע צוויי יאר אויף דעם געביט פון רעקרוטירן נע־גערן אין אונזער פארטיי און טרענירן זיי פאר פירערשאפט; מיר קא־נען אבער בשום אופן נישט זיין צופרידן מיט אונזערע דערגרייכונגען. שטענדיקע אויפמערקזאמקייט צו דער דאזיקער פראגע איז נויטיק, שטענ־דיקע זעלבסט־קריטישע אונטערזוכונג פון אונזער ארבעט. זאלן די אנגעזעענע ביטראגן צו אונזער פארטיי מצד חבר דזשעימס פארד זיין א שטענדיקע דערמאנונג פאר יעדן איינעם פון אונז וועגן די גרויסע רע־סורסן, וואס ווארטן אויף אונזער פארטיי צווישן די נעגער מאסן. אונ־זערע שונאים אין דער סאוט האבן אונז א נאמען געגעבן „די נעגער פארטיי"; מיר ווידערהאלן נאכאמאל, אז מיר נעמען אן דעם נאמען ווי אן ערן־טיטל. לאמיר אבער פארדינען דעם דאזיקן נאמען דורך ערנסט רעקרוטירונג פון נעגער־מיטגלידער.

נאך אן ארגאניזאציע, וואס דארף פון אונז קריגן מער הילף, איז די אינטערנעשאנאל לעיבאר דעפענס (איי. על. די), מיט דעם פראגרע־סיוון רעפובליקאנער, וויטא מארקאנטאניא, און חברטע אנא דעימאן אן דער שפיץ. די וויכטיקייט פון דער איי. על. די. ווערט באטאנט דורך דער ראל, וואס די דאזיקע ארגאניזאציע שפילט גראד אין דעם איצטיקן מאמענט אין די קאמפן פאר בירגערלעכע פרייהייטן אין דזשוירזי סיטי און אין פלארידע, אין דעם קאמף פאר דער באפרייאונג פון טאם מוני און בילינגס, די סקאטסבארא באים און הונדערטער לאקאלע קאמפן. מער שטיצע פאר דער אי. על. די!

די נאציאנאלע גרופן און זייערע ארגאניזאציעס

פרעזידענט רוזוועלט האט אנומלטן דערמאנט א פארזאמלונג פון די „טעכטער פון דער אמעריקאנער רעוואלוציע", אז אין אמעריקע שטא־מען מיר אלע פון רעוואלוציאנערן און אימיגראנטן. מיר אונטערשיידן זיך בלויז אין דער צאל דורות, וואס טיילן אונז אפ פון אונזערע אימי־גראנטישע עלטערן. אמעריקע איז דער גרויסער שמעלץ־טאפ, אין וועלכן

עס האבן אריינגעשטראמט די פעלקער פון אלע ראסן און לענדער, צו שאפן דאס, וואס מיר רופן דאס אמעריקאנער פאלק און א נייע נאציע.

א גרויסע טייל פון אונזער באפעלקערונג, אפשר א גאנצער דריטל־חלק, האבן פאראייניקט זייער אמעריקאניזאציע מיט איינהיטן א געמיינדע־לעבן און א באוואוסטזיין, וואס איז באזירט אויף זייער נאציאנאלער אפשטאמונג. די דאזיקע טיילן פון דער באפעלקערונג האלטן אן זייער אריגינעלע שפראך צוזאמען מיט באהערשן די אלגעמיינע שפראך פון לאנד, ווייל די שפראך אנטהאלט פאר זיי א סך פון זייער קולטורעלער ירושה, וואס זיי ווילן איינהיטן, און איז דער אויסדרוק־מיטל פאר זייערע רעוואלוציאנערע און דעמאקראטישע טראדיציעס, וואס זיי האלטן טייער. די דאזיקע נאציאנאלע געמיינדעס אדער גרופן זיינען אן ארגאנישער און סטאבלירטער טייל פון אמעריקאנעם לעבן, וואס זיי האבן באריכערט. יעדע פאליטישע פארטיי אין אמעריקע מוז שענקען זייער ערנסטע אויפמערקזאמקייט צו די דאזיקע נאציאנאלע גרופן, און יעדע פארטיי האט דאס געטאן. נאך א פעריאדע, אין וועלכער אונזער פארטיי האט געהאט די טענדענץ זיי צו פארנאכלעסיקן, מוז די צענטע קאנווענשאן שארפציען די אויפמערקזאמקייט פון דער גאנצער פארטיי צו די נאציאנאלע גרופן און צו די פראבלעמען פון ארבעט צווישן זיי.

די נומעריש־גרעסטע און וויכטיקסטע פון די דאזיקע גרופן זיינען די איטאליענער, דייטשן, פאליאקן, אידן, דרום־סלאוון און די שפאניש־ריידנדיקע נאציאנאליטעטן. צוזאמען ציילן זיי א סך מיליאנען און נעמען אריין א באזונדער גרויסן טייל פון די ארבעטער אין די גרונט אינדוסטריען און אין די גרויסע אינדוסטריעלע צענטערס.

אונזער פארטיי האט ארגאניזאציעס און א פרעסע צווישן מערסטע פון די דאזיקע נאציאנאלע גרופן. אבער מיט ווייניקע אויסנאמען מוז מען צוגעבן, אז זיי ארבעטן ניט גוט, אז זיי האבן די טענדענץ צו זיין הינטערשטעליק לגבי דער פארטיי ווי א גאנצע. זיי ליידן נאך אלץ פון א מער־ווייניקער סעקטאנטישן אויסקוק און מעטאדן פון ארבעט, זיי זיינען שוואך פארבונדן מיט זייערע נאציאנאלע גרופן און באזונדער שוואך פארבונדן מיט דעם לעבן פון דעם גאנצן אמעריקאנער פאלק.

עס איז נויטיק אריינצוברענגען נײַ לעבן אין דעם דאזיקן פעלד. די נאציאנאלע ביוראס, וואס פירן אן מיט דער דאזיקער ארבעט, צוזאמען מיט דער שפראך פרעסע, מוזן ווערן פארזיכטיק אונטערזוכט, באנייט, געקרעפטיקט און ענגער פארבונדן מיט דעם לעבן פון דער גאנצער באוועגונג און אונטער דער פירערשאפט פון דעם צענטראל קאמיטעט. זיי מוזן ווערן מעכטיקע כחות אין דעם לעבן פון זייערע געמיינדעס, מוזן

אויפלעבן זייערע פּראָגרעסיווע, נאַציאָנאַלע רעוואָלוציאָנערע טראַדיציעס און באַזונדערס דורך די טרעיד יוניאָנס און פּראָטערנאַלע אָרגאַניזאַציעס אַריינציען זייערע נאַציאָנאַלע גרופּן אין אַ גרעסערער מאָס אין דער ברייטער באַוועגונג פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. דער צענטראַל קאָמיטעט איז אַנטשלאָסן צו שאַפן מער ווירקזאַמע אָנפירערשאַפט מיט דער אַרבעט פון די נאַציאָנאַלע גרופּן. די זעלביקע אויפגאַב שטייט פאַר יעדער סטעיט קאָמיטע פון דער פּאַרטיי. אין דעם גרויסן אַמעריקאַנער שמעלץ־טאָפּ האָבן די נאַציאָנאַלע גרופּן בייגעטראָגן און וועלן ווייטער ביישטראָגן אַ וויכטיקן טייל פון דער פאַרשיידנאַרטיקער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע. אָט־דער טייל קאָן און מוז אַריינגעבראַכט ווערן אין דעם דעמאָקראַטישן פראָנט, און זיינע פּאָרטגעשריטענסטע עלעמענטן — אין אונזער פּאַרטיי. דאָס איז די אויפגאַבע פון דער גאַנצער פּאַרטיי.

פּראָבלעמען פון די פאַרמערס

איינע פון אונזערע טיפערסטע שטרעבונגען האָט אָנגעהויבן פאַרווירקלעכט צו ווערן צוריק מיט עטלעכע חדשים, ווען די „פאַרמערס יוניאָן", „לעיבאָרס' נאָן־פּאַרטיזאַן ליג", און די סי. אי. אָ., פאַרטראָטן דורך דער „אַגריקאַלטשורעל ענד קענערי וואָרקערס יוניאָן", האָבן אונטערגעשריבן אַן אָפּמאַך צו באַראַטן זיך און אַרבעטן געמיינשאַפטלעך איבער אַלע פראַגן, וואָס רירן אָן אַלע גרופּן.

אַזוינע קאָאָפּעראַטיווע פאַרבינדונגען מוזן אויסגעברייטערט ווערן אַרונטער צו, אויף אַ לאָקאַלן און געגנט־מאַסשטאַב, איבערן גאַנצן לאַנד און אַרומנעמען אַלע אָרגאַניזאַציעס פון די אַרבעטער און פאַרמער. דער אַרבעטער־קלאַס מוז שאַרפער באַגרייפן, אַז דער קאַמף פאַר די באַדערפענישן פון די פאַרמער איז איינער פון די פונקטן אין זיין אייגענער פּראָגראַם און אַז דער קאַמף פאַר דער דאָזיקער פּלאַטפאָרם מוז געפירט ווערן צוזאַמען מיט די אַרבעטער. עס איז די אויפגאַבע פון אונזער פּאַרטיי אויפצוקלערן און דערציען די אַרבעטער־באַוועגונג איבער דער דאָזיקער פראַגע.

די גרויסע מערהייט פאַרמער, די וואָס באַאַרבעטן דעם באָדן מיט זייער אייגענער אַרבעט, ניט מיט דער געדונגענער אַרבעט פון אַנדערע, שטייען פאַר אַלץ גרעסערע שוועריקייטן. אַלץ אַ גרעסערע צאָל פון זיי זיינען טענענטס, וואָס האָבן שוין אָנגעוואָרן דעם באַזיץ פון זייער לאַנד ; נאָך אַ גרויסער טייל איז טיף איינגעטונקען אין חובות און מאָרטגעדזשעס און צאָלט צינזן די קאַפּיטאַליסטן איבער די כחות ; אַלע ליידן זיי פון די מאַרק מאָנאָפּאָליעס, וועלכע האַלטן די פרייזן נידעריק אין

דאָרף און הויך אין שטאַט; אַ סך פון זיי קאָנען פון זיי זייער תבואה ניט ארויסקריגן אפילו אזויפיל, ווי עס קאָסט זיי צו פּראָדוצירן די תבואה.

בעת מיר שטיצן די פאָדערונגען פון די פארמער בנוגע רעליף און רעפאָרמען אויף צו לייזן זייערע שוועריקייטן — דעם קאמף צו דעמאָקראַטיזירן די אַגראַרע געזעצן און זייער אָנווענדונג — דאַרפן מיר דערגרייכן און זיך באַקענען מיט אַ סך גרעסערער צאָל פארמערישע אָרגאַניזאַציעס. די מערסטע פארמער זיינען אָרגאַניזירט אין איין פאָרם אָדער אַ צווייטער. ניט בלויז איז פאַראַן די „נעשאָנאַל גרעינדזש", די „פאַרמערים יוניאָן" און ענלעכע קערפּערשאַפטן, נאָר ס'איז אויך פאַראַן — און דאָס איז וויכטיקער — אַ ברייטע נעץ פאָרם ביוראָס און זייערע אַגענטן, און ספּעציאַליזירטע אָרגאַניזאַציעס פון פארמער, וואָס פּראָדוצירן איין מין תבואה. די מערסטע פון זיי זיינען פארנאַכלעסיקט געוואָרן מצד די אַרבעטער און די דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס אין די שטעט. עס איז נויטיק שטענדיק צו שטודירן און אַרבעטן איבער דער דאָזיקער פּראָבלעם, צו פאַרבינדן די שטאָט מיט'ן דאָרף אין דעם ענגסטן בונד פון געמיינשאַפטלעכן קאַמף צו בויען דעם דעמאָקראַטישן פראָנט.

לאָמיר דאָ אויך דערמאָנען די שטייגענדע וויכטיקייט פון דער קאָאָפּעראַטיווער באַוועגונג, אין וועלכער עס גייען אריין פאָרם-קאָאָפּעראַטיוון, קאָנסומערס-קאָאָפּעראַטיוון, קרעדיט-געזעלשאַפטן, ווי די הויפּט-פאָרמען פון קאָאָפּעראַטיווער אָרגאַניזאַציע. אונזער פּאַרטיי מוז שטודירן די דאָזיקע באַוועגונג און אים אָרגאַניזירן פאַר אַקטיוון איינטייל אין איר.

אַרבעט צווישן פרויען

מיר האָבן אָפּטמאָל זיך אַליין דערמאָנט, אַז פרויען באַטרעפן אַ העלפט פון אונזער באַפעלקערונג, כדי אונטערצוטרייבן אונזער נאָכלעסיקער הינטערשטעליקע אַרבעט פון געווינען זיי פאַר אונזער פּאַרטיי און פאַר דער אַרבעטער און פּראָגרעסיווער באַוועגונג. מיר מוזן אָנהויבן זיין מער קאָנקרעט איצט און אנערקענען, אַז די מאַסן פרויען ווערן אַקטיוו, אָרגאַניזירן זיך סיי אין די געמיינשאַפטלעכע קערפּערשאַפטן פון מענער און פרויען, ווי אין די טרעיד יוניאָנס, און סיי אין זייערע אייגענע פרויען אָרגאַניזאַציעס. צווישן די מיליאָנען פּאָליטיש-אויפגעוואַכטע און אַקטיווע פרויען דאַרפן מיר מאַכן אַ סך מער פאָרטשריט, ווי ס'איז געווען דער פאַל ביז איצט.

דערלויבט מיר אָנצוגעבן אַ ביישפּיל פון דער פּאָליטישער רייפקייט פון די פרויען. די „יאָנג ווימענס קריסטשען אַסאָסיאיישאָן" האָט לעצטנס געהאַט אַ נאַציאָנאַלע קאָנווענשאָן אין קאָלאָמבוס, אָהייאָ. דאָס

איז די אמעריקאנער סעקציע פון אן אינטערנאציאנאלער ארגאניזאציע, מיט ברענטשעס אין פופציק לענדער, כמעט אזוי פיל ווי מיר האבן אין דער קאמוניסטישער באוועגונג. זייער קאנווענשאן האט אויסגעדריקט א באשטימטע פראגרעסיווע און דעמאקראטישע פראגראם פאר סאציאלער און ארבעטער געזעצגעבונג, פאר קאאפעראציע אויף דעם געביט פון בויען די טרעיד יוניאנס און אזוי ווייטער. זי האט אנגענומען א רעזאלוציע, אז אמעריקע זאל קאאפערירן מיט די פרידנס־כחות פון דער וועלט, אז עס זאלן אנגעווענדעט ווערן עקאנאמישע סאנקציעס קעגן די מלחמה־מאכענדיקע רעגירונגען און עס זאל ארויפגענומען ווערן די עמבארגא קעגן לאיאליסטישער שפאניע. בלויז צוויי שטימען זיינען אויפגעהויבן געווארן אויף דער קאנווענשאן קעגן דער דאזיקער פרידנס־פאליסי, וועלכע שטימט אזוי נאענט מיט דער פאליסי, וואס מיר פרייריקן. איינע פון די צוויי קעגנערינס איז געווען א „סאציאליסטקע" און די צווייטע — אן אפענע רעאקציאנערין. די קאנווענשאן האט באשלאסן צו מאכן און שטיצן פארזוכן צו דערווערבן גלייכע מעגלעכקייטן פאר דעם נעגער פאלק, צו שטיצן דעם קאמף פאר בירגערלעכע רעכט פון נעגערן און פאר אנטי־לינטשינג געזעצגעבונג. עס איז קלאר, אז אין דער דאזיקער ארגאניזאציע איז שוין פאראן א גרויסע צאל פראגרעסיווע פרויען און א פייאיקע, קלאר־קעפיקע פירערשאפט. דא האבן מיר זייער א וויכטיקן סעקטאר פון דער פרויען־באוועגונג. מיר מוזן אים שיינקען א סך מער אויפמערקזאמקייט.

א צוזאגענדיקע באוועגונג אנטוויקלט זיך ארום דעם אזוי־גערופענעם „ווימענ'ס טשארטער", א סיסטעמאטישע פארמולירונג פון די ספעציעלע באדערפענישן און פאדערונגען פון די פרויען. אנטשטאנען הויפטזעכלעך פון די טרעיד־יוניאנס און די קרייזן פון דער „ווימענ'ס טרעיד יוניאן ליג", זוכט די דאזיקע באוועגונג צו פארבינדן אלע פרויען־ארגאניזאציעס אויף דעם באזיס פון א געמיינשאפטלעך־אנגענומענער פראגרעסיווער פלאטפארם. מיט דער געהעריקער הילף און אנטוויקלונג, קאן פון אזא באוועגונג ארויסקומען א סך גוטס.

רעקרוטירונג פון פרויען, ווי אקטיווע מיטגלידער פון אונזער פארטיי, האט געמאכט פארטשריט אין א צאל דיסטריקטן זינט אונזער ניינטער קאנווענשאן. ניו יארק איז אפשר דער פירער אין דעם דאזיקן זין, ווייל ווי איך פארשטיי, באטרעפן פרויען 39 פראצענט פון דער ניוי־ארקער פארטיי־מיטגלידערשאפט, א העכערער פראצענט ווי צוריק מיט צוויי יאר, ווען אונזער מיטגלידערשאפט איז געווען א העלפט פון דער איצטיקער. יעדער סטעיט דארף ארייננקוקן אין אט דער פראגע. פונקט ווי מען אורטיילט די ציוויליזאציע־שטופע פון פעלקער לויט דעם

סטאַטוס, וואָס פרויען פאַרנעמען ביי זיי, אַזוי וועלן אונזערע סטעיט אָרגאַניזאַציעס געאָורטיילט ווערן, בנוגע זייער פּאָליטישער רייפקייט, אויך לויט דער צאָל פרויען, וואָס זיי האָבן אַריינגעצויגן אין דער אַק־טיווער מיטגלידערשאַפט פון אונזער פאַרטיי. אַ טייל פון דער דאָזי־קער אויפגאַבע איז די באַגלייטענדיקע נויטווענדיקייט אויסצוקלייבן, דער־הויבן, אויסבילדן און דורכקאָנטראָלירן דעם פירנדיקן פערסאָנאַל צווישן די פרויען אויף אַ זייער ערנסטן אופן.

די פאַרטיי און די יוגנט

די שטייגנדע דעמאָקראַטישע באַוועגונג איז אין ערגעץ ניט אַזוי טיף־געשפּירט ווי צווישן דער יוגנט. ס'איז אַ פאַקט, אַז די יונגע מענטשן זיינען אין דעם אַוואַנגאַרד אויף דעם געביט פון דערגרייכן אַ פונדאַ־מענטאַלע אייניקייט אויף אַ נאַציאָנאַלן מאַסשטאַב — מיט דעם אויפ־שטייג פון דעם נאַציאָנאַלן יוגנט קאָנגרעס, וועלכער עקזיסטירט שוין דאָס פינפטע יאָר און נעמט שוין אַרום אַ גרויסע מערהייט פון דער אָר־גאַניזירטער יוגנט אין לאַנד. דורך זיין קאַמף פאַר דעם „נאַציאָ־נאַלן יוגנט אַקט" האָט דער נאַציאָנאַלער יוגנט־קאָנגרעס אויסגעלייגט אַ וועג פאַר דער „יוגנט־אַדמינסטראַציע" פון דעם „נייעם דיל", וואָס — ווי קנאַפּ עס זאָלן ניט זיין אירע אויפטוען — האָט זי דאָך געשאַפן אַן אומגעהויער־וויכטיקע שוץ פאַר הונדערטער טויזנטער יונגע לייט קעגן די ערגסטע קאַטאַסטראָפעס פון דעם קריזיס. דער יוגנט קאָנ־גרעס איז געווען דערפאָלגרייך אין אויסראָטן די רעאַקציאָנערסטע שטריכן פון די „סי־ סי. סי." קעמפּס און זיי געהאָלפן אָנהאַלטן קעגן די אַטאַ־קעס פון די רעאַקציאָנערן. ער האָט געגעבן די ברייטע מאַסן פון דער יוגנט אַ פונדאַמענטאַלע דערציאונג און טרענירונג אויף דער ליניע פון דעמאָקראַטיע און פאָרטשריט. ער האָט ניט דערלאָזט, אַז דער קריזיס זאָל ברעכן דעם מוט פון דער יוגנט און זי באַשיצט קעגן דעם סם פון פאַשיסטישער אידעאָלאָגיע און שטימונגען, און פאַרוואַנדלט דעם יונגן דור אין אַ כח פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן.

מיר קאָנען זיין זייער שטאָלץ מיט אונזער יאָנג קאָמיוניסט ליג, וואָס זי איז פון סאַמע אָנהויב אָן, קליין ווי זי איז, געווען אַ לעבעדיקער כח אין דער ברייטער יוגנט־באַוועגונג און אַן אַנטשיידענדיקער פאַקטאָר אין באַשיצן די אייניקייט פון דער דאָזיקער באַוועגונג קעגן אַלע פאַר־זוכן, וואָס זיינען געמאַכט געוואָרן זי צו צעטיילן און צעזייען.

די יאָנג קאָמיוניסט ליג וואַקסט, אָבער נאָך אַלץ צו לאַנגזאַם. זי רוקט אַרויס די מערסטע פּראָבלעמען פון פאַרטיי־אויפבוי, און אַ צאָל

פון זיי — שאַרפער ווי דאָס טוט די גאַנצע פּאַרטיי. זי נויטיקט זיך אין אַ סך מער הילף און אָנפירערשאַפט מצד אונזער פּאַרטיי, כדי צו ווערן אויף אַן אמת'ן אַ מאַסן־ליג, וואָס זאָל דערציען די יוגנט פון אַמעריקע אין דעם גייסט פון מאַרקסיזם־לעניניזם, פון דער פּראָגראַם און דעם גייסט פון אונזער פּאַרטיי. די דאָזיקע קאָנווענשאָן דאַרף אַנטשיידענדיק פאַרבעסערן די פּאַרטיי־אַרבעט צווישן דער יוגנט.

פאַר אַן אַרבעטער־געזונט פּראָגראַם

עס הויבט זיך אויף אַ גרויסע באַוועגונג פאַר אַ געזעלשאַפטלעכער געזונט־פּראָגראַם, ספּעציעל פאַר אַן אַרבעטער־געזונט פּראָגראַם. אונזער פּאַרטיי מוז שיינקען אַלץ מער אויפמערקזאַמקייט צו דעם דאָזיקן געביט. פאַרשיידענע רעגירונגס־באַריכטן דעקן אויף אַ שוידערלעכן צושטאַנד פון אומנויטיקער קראַנקהייט און פּריציייטיקן טויט צווישן די אַרבעטלאָזע, די נידעריק־באַצאָלטע אַרבעטער און די אָרימע פאַרמער. צווישן רעליף־אַרבעטער באַטרעפן די קראַנקען־פאַלן מיט 47 פּראָצענט מער אין שאַרפע פאַרקריינקונגען און מיט 87 פּראָצענט מער אין כראָנישע קראַנקהייטן, ווי צווישן פאַמיליעס מיט העכער דריי טויזנט דאָלאַר אַ יאָר איינקונפט. קינדער־שטערבלעכקייט איז שטייגענדיק העכער אין די סלאַם־געגנטן. באַשעפטיקונגס־קראַנקהייטן פאַרשפּרייטן אומנויטיקן חורבן צווישן די אַרבעטער. מער ווי אַ העלפט פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק האָט ניט קיין געהעריקע מעדיצינישע און דענטיסטישע באַהאַנדלונג און אויפזיכט, און די לאַגע ווערט ערגער, וואָס מער דער קריזיס פאַרטיפט זיך.

די פראַגע פון פאָלקס־געזונט איז אַ פּאָליטישע פראַגע פון גרויסער וויכטיקייט. טרעיד יוניאָנס, פּראָטערנאַלע געזעלשאַפטן, פרויען־קלובן, יוגנט־אָרגאַניזאַציעס, אַזוי גוט ווי דער פּראָגרעסיווער פליגל פון דער אַמעריקאַן מעדיקאַל אַסאָסיאיישאָן, און פון דער רוזוועלט אַדמיניסטראַציע ווייזן אַרויס אַלץ אַ גרעסערן אינטערעס צו דער פראַגע. אין פאַרשיידענע שטעט און סטעיטס זיינען אַריינגעבראַכט געוואָרן צענדליקער בילס, וואָס האָבן צו טאָן מיט דער פראַגע פון געזעלשאַפטלעכן געזונט. די דאָזיקע פּראָבלעם איז שאַרף געבראַכט געוואָרן צו אונזער אויפמערקזאַמקייט דורך חבר פאַסטער, וועלכער האָט אָפּגעשאַצט איר וויכטיקייט, אין דער צייט, ווען די מערסטע פון אונז האָבן נאָך אַלץ באַטראַכט די געזונט־פראַגע ווי אַ פראַגע בלויז פאַר דאָקטוירים.

מיר דאַרפן זיך באַטייליקן אין די אַלע פּראָגרעסיווע באַוועגונגען און קעמפן פאַר בעסערע באַדינגונגען פון מאַסן־געזונט, ספּעציעל פאַר

שטאַטישע און דאָרפישע געזונט־צענטערס, וואָס זאָלן באַזאָרגן די באַפעלקערונג מיט געהעריקער מעדיצינישער אויפזיכט, פריי פון קאָסטן, און אויך פאַר דעם, אַז די רעגירונג זאָל איינשליסן געזונט־אינשורענס אין די געזעצן וועגן סאָציאַלער זיכערונג. די געזעלשאַפטלעכע געזונט־באַוועגונג שאַפט אַ וויכטיקן מיטל צו בויען דעם דעמאָקראַטישן פראָנט.

אונזערע פליכטן צו לאַטיינישער אַמעריקע און די פיליפינען

אויף דעם געביט פון ספּעציעלע אינטערנאַציאָנאַלע פליכטן פון אונזער פּאַרטיי האָבן מיר שוין גערעדט וועגן אונזערע גרעסערע אויפגאַבן בנוגע די פעלקער פון שפּאַניע און כינע, וואָס ווערן אַלץ גרעסער און וויכטיקער. מיר האַלטן אָן אונזער סאָלידאַריטעט־פּאָנד, דורך וועלכן מיר אַנטוויקלען מער און מער אינטערנאַציאָנאַלע פאַרבינדונגען, טוישן אויס אינפאָרמאַציע, באַזאָרגן מיט ליטעראַטור און גיבן אַ קליינע מאָס פינאַנציעלע הילף צו צען ברידערלעכע פּאַרטייען, וואָס ליידן פון ספּעציעלער אונטערדריקונג.

די פאַרשאַרפונג פון דעם קאַמף קעגן פאַשיזם און מלחמה און דער אויפשטייג פון אַ דעמאָקראַטישער מאַסן־באַוועגונג אין די לענדער פון לאַטיינישער אַמעריקע און אין די פיליפינען שטעלן אַוועק אונזערע ברידערלעכע פּאַרטייען אין די דאָזיקע לענדער פאַר אַלערליי קאָמפּליצירטע פּראָבלעמען, אין אַ לאַגע, אין וועלכער זייערע פּראַקטישע שוועריקייטן שטייגן גלייכצייטיק מיט זייער שטאַרק־אויסגעברייטערטער מעגלעכקייט צו מאַכן פאָרטשריט. אונזער רעזאָלוציע שלאָגט פאָר, אַז אונזער פּאַרטיי זאָל אויף זיך נעמען די פאַראַנטוואָרטלעכקייט פאַר אויסברייטערן באַדייטענדיק און מער סיסטעמאַטיש איר פּראַקטישע און פּאָליטישע הילף פאַר זיי. דאָס וועט פאָדערן מער רעגלמעסיקן אויסטויש פון דעלעגאַציעס, צייטשריפטן און ביכער, פּאָליטישער קאָרעספּאָנדענץ, אָנגעפירט פון אונזער צענטראַל קאָמיטעט, און מצד דער גאַנצער פּאַרטיי — טיפערע און סיסטעמאַטישע אויפמערקזאַמקייט און אַקציע בנוגע פראַגן, וואָס רירן אָן יענע לענדער, די מאָביליזירונג פון די כחות פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט פאַר אַ באַוואוסטזיניקער סאָלידאַריטעט מיט אונזערע ברידער אין לאַטיינישער אַמעריקע און אין די פיליפינען אין זייער קאַמף קעגן רעאַקציע, פאַשיזם און מלחמה. די געשעענישן פון די לעצטע וואָכן אין מעקסיקאָ זיינען גענוג אויף צו באַטאָנען די אומגעהויערע וויכטיקייט פון די דאָזיקע אויפגאַבן. ענלעכע געשעענישן וואַקסן־אָן אין טשילי, אויף וועלכער מיר מוזן האַלטן אונזערע אויגן.

די נייע פּאַרטיי־קאָנסטיטוציע

די קאָנווענשאָן האָט פאַר זיך אַ נייע און רעווידירטע פּאַרטיי־קאָנ־סטיטוציע. מיר האָבן אַפּערירט אין דעם משך פון העכער ניין יאָר מיט אַ „ניט־געשריבענער קאָנסטיטוציע”. אונזער זעקסטע קאָנוועשאָן, אין אָנהויב 1929, האָט געהאַט אָנגענומען אַ פּראָיעקט פון אַ קאָנסטיטו־ציע, נאָר אַזוי ווי דאָס איז געווען אין דעם ברען פון דער פראַקציאָנע־לער שטערונג, געשאַפן דורך דעם רענעגאַט לאָווסטאָן, האָט זי ניט גע־קראָגן קיין ערנסטע אויפמערקזאַמקייט, איז קיינמאָל ניט דערגאַנגען צו דער פּאַרטיי און איז פאַרלאָרן געוואָרן. מיר זיינען איצט געקומען צו אַ פּונקט אין אונזער אַנטוויקלונג, ווען עס איז געוואָרן נויטיק צו מאַכן אַ סוף צו דער צעשוואָומענקייט און אומזיכערקייט בנוגע דער פּאַרטיי, איר פונדאַמענטאַלער פּראָגראַם, איר סטרוקטור, און איר פאַרהעלטעניש מיט דעם לאַנד און דער וועלט. דאָס איז די באַדייטונג פון דער קאָנ־סטיטוציע, וואָס ווערט פאַר אייך פאָרגעבראַכט.

אין דער נייער קאָנסטיטוציע איז גאָרנישט ניט ניי אין פּרט פון פּרינציפּ. זי איז די קאָדיפיקאַציע פון אונזער עקזיסטירענדיקער אָרגאַ־ניזאַציאָנעלער פּראַקטיק און דריקט אויס אונזער פונדאַמענטאַלע פּראָ־גראַם אין טערמינען פון מאָדערנער אַמעריקע און אין דעם ליכט פון דעם זיבעטן וועלט־קאָנגרעס פון דער אינטערנאַציאָנאַלער קאָמוניסטישער באַוועגונג.

אויף אונזער נייַנטער קאָנוועשאָן האָבן מיר אָנגענומען אַ ספּע־ציעלע רעזאָלוציע אויף צו באַשטרייטן אַלע אונזערע שונאים, וועלכע האָבן געוואָלט פאַרבאָטן אונזער פּאַרטיי אָדער איזאָלירן זי דורך דער באַשולדיקונג, אַז מיר זיינען אַ קאָנספּיראַטיווע פּאַרטיי, וואָס זוכט אויף אַ גוואַלדזאַמען אופן אומצואוואַרפן די אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע. אונ־זערע שונאים האָבן איגנאָרירט אונזערע טאַטן און זיינען אָנגעגאַנגען אַלץ מער מיט זייערע פאַרלוימדונגען קעגן אונז. מיר האָבן דעריבער באַשלאָסן אריינצושרייבן אונזער ענטפער צו די רעאַקציאָנערן אין אונ־זער קאָנסטיטוציע אין אַזוינע גענויע און פולשטענדיקע טערמינען, אַז אַפילו אַ קאַפּיטאַליסטישער צייטונגס־רעדאַקטאָר קאָן דאָס ניט אויס־מיידן אָדער פאַרקריפּלען.

מיר רעכענען, אַז מיר האָבן אָנגעשריבן אַ גוטע קאָנסטיטוציע, אַזאַ וואָס וועט אויסהאַלטן די פּראָבע פון די קומענדיקע יאָרן און וואָס דריקט אויס דייטלעך און שאַרף די באַלדיקע און די ווייטערע צוקונפטיקע צילן פון אונזער פּאַרטיי, ווי אויך די אָרגאַניזאַציאָנעלע פּאַרטיי־סטרוקטור.

נאטירלעך דערוואַרטן מיר ניט צופרידן צו שטעלן אַלעמען. מיר
באַמערקן, אַז מר. טשאַרני וולאַדעק האָט לעצטע וואָך אין איילעניש אָפּ־
געדרוקט אין די צייטונגען געוויסע אומגינסטיקע קאָמענטאַרן וועגן דער
קאָנסטיטוציע. מר. וולאַדעק'ס אָנשויאונגען האָבן אַ געוויסע וויכטי־
קייט, ווייל ער פאַרנעמט דעם פּאָסט פון אַ קאָונסילאָר אין דער שטאָט
ניו יאָרק, פאַרטרעטנדיק די לעיבאָר פּאַרטיי. ער איז דערווײלט גע־
וואָרן צו דעם דאָזיקן אַמט אַ דאַנק די קאָמבינירטע שטימען פון דער
לעיבאָר פּאַרטיי און די קאָמוניסטן. ווייל מיר זיינען אַזוי אַרום פאַר־
אַנטוואָרטלעך, ביז אַ געוויסער שטופּע, פאַר זיין אָפּיציעלער פּאָזיציע,
קאָנען מיר ניט איגנאָרירן זיין קריטיק. ער זאָגט, אַז אונזער קאָנסטי־
טוציע איז אַ „פולשטענדיקע איבערקערונג" פון אונזער פריערדיקער פּאָ־
זיציע, להיפּוך דער קאָמוניסטישער דאָקטרינע, „דיקטירט דורך די באַ־
דערפענישן פון דעם סאָוועטישן אויסלענדישן אָפּיס", און אַז דעריבער
קאָן מען די קאָנסטיטוציע ניט באַטראַכטן ווי פּערמאַנענט אָדער אויפ־
ריכטיק. אָבער, מר. וולאַדעק, איז ניט צומאָל אייער אַנטדעקונג וועגן
דער „פולשטענדיקער איבערקערונג" א ביסל פאַרשפּעטיקט, ווען מען
האָט אין זינען דעם פאַקט, אַז פון צען ביז צוואַנציק מיליאָן אַמערי־
קאַנער האָבן זיך צוגעהערט צו מיינע ראַדיאָ־רעדעס, וואָס איך האָב גע־
האַלטן אַלס קאָמוניסטישער פּרעזידענט־קאַנדידאַט צוריק מיט צוויי יאָר,
אין וועלכע איך האָב פאַרטיידיקט „דעמאָקראַטיע קעגן פאַשיזם" , פאַר־
וואָס האָט איר דאַמאַלט ניט אַנטדעקט די „פולשטענדיקע איבערקערונג"?
וואָס איז שייך „אָרטאָדאָקסישער קאָמוניסטישער דאָקטרינע", איז עס
צו פיל צו דערוואַרטן פון איך, אַז איר זאָלטווירקלעך וויסן, וואָס דאָס
איז אַזוינס, אָבער אויב דאָס אינטערעסירט אייך, וועל איך אייך שיקן
(פריי, פאַרשטייט זיך!) אַן עקזעמפּלאַר פון מיין בוך, „די פּיפּלס
פראָנט", וועלכער איז רייך אין ציטאַטן פון אַזוינע „אָרטאָדאָקסאַלע קאָ־
מוניסטן" ווי מאַרקס, ענגעלס, לענין און סטאַלין, וואָס פאַרבינדן אָר־
גאַניש זייער לערע מיט דער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטישער טראַדיציע,
— אַ בוך פון וועלכן איר קאָנט, אגב, לערנען געוויסע זאַכן וועגן אַמע־
ריקאַנער דעמאָקראַטיע, וואָס איר האָט זיי פריער ניט באַמערקט. וואָ־
איז שייך די באַדערפענישן פון דעם סאָוועטישן אויסלענדישן אָפּיס, זיי־
נען זיי אין דער ערשטער ריי פאַרקערפּערט אין דער באַדערפעניש אָנצו־
האַלטן וועלט־פרידן, וואָס דאָס איז אין אַ גלייכער מאָס די באַדערפעניש
פון די אַמעריקאַנער אַרבעטער און פון דעם גאַנצן אַמעריקאַנעם פאָלק;
און ס'איז טאַקי אַ פּערמאַנענטע באַדערפעניש, אַזוי אַז וועגן דעם האָט
איר זיך ניט וואָס צו זאָרגן. וואָס איז שייך אונזער אויפריכטיקייט אין
פאַרטיידיקן דעמאָקראַטיע, האָבן דאָס מער ווי צוויי טויזנט אַמעריקאַנער
קאָמוניסטן און מיטגלידער פון דער יאָנג קאָמיוניסט ליג, צווישן די

3,700 מיטגלידער פון דער לינקאָלן־וואַשינגטאָן בריגאַדע אין שפּאַניע, פאַרזיגלט מיט זייער בלוט, — אַ פאַקט, וואָס די מערסטע אָנשטענדיקע אַמעריקאַנער האָבן אָנערקענט. און איר אַליין, מר. וואָלאַדעק, וואָלט באַדאַרפט זיין דער ערשטער צו באַגריסן דעם ענדגילטיקן דאָקומענטאַלן באַווייז, וואָס אייער פיינער לעגאַלער קאָפּ שאַצט אַזוי אָפּ, אַז די שטימען, וואָס האָבן אייך דערוויילט צום אַמט, זיינען ניט געקומען פון בונטאַרישע און קאָנספּיראַטאָרישע שונאים פון דעמאָקראַטיע, נאָר פון אירע סאַמע ערנסטע, מוטיקע און פייאיקע פאַרטיידיקער.

אַ צווייטער דזשענטעלמאַן, וואָס איז אומצופרידן מיט אונזער קאָנסטיטוציע, איז באָאַק קאַרטער, דער רעאַקציאָנערער קאָלומניסט. מיר הערן זיך צו אויפמערקזאַם צו יעדער שטים און מיר זיינען ניט צו שטאָלץ צו לערנען אַפילו פון אונזערע שונאים. אפשר קאָנען מיר עפּעס טאָן אויף צו באַגעגענען קאַרטער׳ס אויסזעצונגען. ער באַקלאָגט זיך, אַז דער פּראָיעקט פון אונזער נייער קאָנסטיטוציע דערמאָנט ניט ספּעציפיש קיין פאַרפליכטונג „צו זיין לאָיאַל צו דער קאָנסטיטוציע פון די פאַראייניקטע שטאַטן“. ווען מיר דערמאָנען זיך, אַז די איינציקע ערנסטע געפאַר פון אומוואַרפן די קאָנסטיטוציע פון די פאַראייניקטע שטאַטן קומט פון מר. קאַרטער׳ס באַלעבאַטים, וואָס צאָלן זיין געהאַלט, די רעאַקציאָנערן און עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן, זעט עס אויך רעכט, אַז מיר זאָלן ספּעציפיש רעגיסטרירן דעם דאָזיקן פאַקט אין אונזער פּאָליטישער רעזאָלוציע און דערקלערן אונזער אַנטשלאָסנהייט צו פאַרטיידיקן די קאָנסטיטוציע פון די פאַראייניקטע שטאַטן, וואָס פאַרקערפּערט אַ סך פון די וויכטיקע דערגרייכונגען פון דער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע, פון אַט־די אַטאַקעס מצד די רעאַקציאָנערן. מיר האָפן, אַז מר. קאַרטער וועט זיין צופרידן דערפון פונקט אין אַזאַ מאָס, ווי די אַרבעטער וועלן דערפון זיין צופרידן.

מר. קאַרטער האָט אויך געצויגן אונזער אויפמערקזאַמקייט צו אַ קליינעם טעכנישן פעלער. דאָרט וואו מיר ווייזן אָן אויף געוויסע אומגעווינשטע עלעמענטן, וואָס מוזן אומדערבאַרעמדיק אויסגעראַמט ווערן פון אונזערע רייען, זאָגט אונזער קאָנסטיטוציע, אַז זיי „זאָלן גלייך אָפּגעזאָגט ווערן פון זייערע פאַראַנטוואָרטלעכע שטעלן, אויסגעשלאָסן ווערן און דעמאַסקירט ווערן פאַר דער עפנטלעכקייט“. מר. קאַרטער באַמערקט מיט פרייד, אַז נאָך דעם וואָרט „אויסגעשלאָסן“ האָבן מיר פאַרפעלט צו שרייבן „פון דער פּאַרטיי“, און ער איז זיך דעריבער משער, אַז מיר וועלן „דעמאַסירן אין דער עפענטלעכקייט“ אַזוינע פאַרברעכער, נאָר מיר וועלן זיי האַלטן ווי פּאַרטיי־מיטגלידער. מר. קאַרטער׳ס אויספיר איז, פאַרשטייט זיך, ניט קיין ריכטיקער; „אויסגעשלאָסן“ מיינט „פון דער

פּאַרטיי", און אונזער קאָנסטיטוציע־קאָמיסיע וועט דאָ וואַרשיינלעך פאַר־ריכטן דעם פעלער.

ווען די רעאַקציאָנערן הויבן אויף אַ „רויטן געיעג" און לאָזן אָפּ זייערע זשורנאַליסטישע הינט אויף אונז, איז איינע פון די העכסטע האַוקערייען שטענדיק — די שטים פון מר. איסטמאַן. אַט דער אויטאָריטעט איבער „פּראָלעטאַרישע און סאָציאַליסטישע אידייען" באַקלאָגט זיך, אַז אונזער קאָנסטיטוציע באַווייזט, דורך איר פּונקט וועגן אויסשליסן שפּיאָנען און „פאַררעטער פון פּאַרטיי־צוטרוי", אַז מיר זייַנען „ניט קיין אמת'ע פּאָליטישע פּאַרטיי". אָבער די אַרבעטער, און דאָס אַמעריקאַנער פאָלק בכלל, וועט פולשטענדיק פאַרשטיין, ווען מיר דערמאָנען זיי, אַז — צו אונזער שאַנד — מוזן מיר צוגעבן, אַז צוריק מיט וואָסערע פערצן יאָר איז, דורך אונזער מאַנגל אין וואַכזאַמקייט, ניט קיין אַנדערער ווי מר. איסטמאַן אַליין געוואָרן אויף אַ קורצער צייט אַ מיטגליד פון אונזער פּאַרטיי, און דורך זיין אויפפירונג האָט ער באַוויזן ווי נויטיק עס איז צו האָבן גראָד אַזאַ פּונקט אין אונזער קאָנסטיטוציע. ווייל מיר האָבן פון אונזערע רייען אויסגעראָמט די איסטמאַנס, לאָווסטאָנס און דעם גאַנצן אָפּפאַל פון דעם דאָזיקן סאָרט, זיינען מיר געוואָרן „אַן אמת'ע פּאָליטישע פּאַרטיי".

די „ניו יאָרק וואָרלד־טעלעגראַם" האָט אין די לעצטע פינף חדשים אוועקגעגעבן מער פּלאַץ אויף צו באַווייזן, אַז קאָמוניזם איז „גוואַלד־זאַמע שטירצונג פון דעמאָקראַטיע", ווי אויף די מלחמות אין שפּאַניע און כינע און אויף דעם עקאָנאָמישן קריזיס צוזאַמענגענומען, — מער פּלאַץ ווי פאַר וועלכער ס'איז פראַגע, מיט דער אויסנאַם פון פאַרדאַמען רוזוועלט'ס „ריקאָווערי ביל". ס'ווייזט אויס, אַז דער רעדאַקטאָר האָט אַ סך גלויבן אין זיין כח פון איבערצייגונג, ווייל דעם 18טן מאַי האָט ער אויסגעדריקט די מיינונג און די האָפענונג, אַז „דער האַרטער לענינים־טישער יאָדער" פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי (מיינענדיק, פאַרשטייט זיך, די, וואָס נעמען אָן זיין אויסטייטשונג פון קאָמוניזם) וועט קומען צו דער צענטער קאָנוועגשאָן אונזערער כדי „גרינדלעך צו פאַרדאַמען" אָט־די קאָנסטיטוציע ווי „אָפּאָרטוניזם מיט שוואַכע קני" און וועט די קאָנסטיטוציע צוריקווייזן אָדער ברייט צעשפּאַלטן די קאָמוניסטישע פּאַרטיי.

עס איז אפשר ניט פיין פון אונזער זייט צו אַנטוישן מר. ראָי האָוואַרד'ן אַזוי שטאַרק. ער מוז נעבאַך האָבן אַ קאָנספּיראַטיווע פּאַרטיי פון גוואַלדמאַכט פאַר זיינע געשעפטן, און אויב מיר וועלן אים ניט צוליב טאָן, איז אַפילו דאָ אַ געפאַר, אַז ער וועט אַליין אָרגאַניזירן אַזאַ

פּאַרטיי. זיינע פּאַרזוכן צו בויערן פון אינווייניק אין דער קאָמוניסטי־שער פּאַרטיי האָבן געשאַפן בלויז איין רעקרוט אין אונזערע רייען, און דאָס איז געווען אַן אָרימער יונג, וואָס איז אַראָפּ פון זינען אונטער דעם דרוק פון אַרבעטלאָזיקייט און וואַרטענדיק אויף רעליף. אפשר וואָלט זיך מר. האוארד געווענדט צו נאָרמאַן טאָמאַס'ן און דער סאָציאַליס־טישער פּאַרטיי, וועלכע באַרימען זיך, אַז זייער פּאַרטיי איז „אַלץ־איינ־שליסענדיק", און זיי באַווייזן דאָס דורך דעם, וואָס זיי שליסן איין צווישן זערע פינף טויזנט מיטגלידער אַלע מיינונגען אויף דער וועלט.

ניין, מיר קאָנען ניט צופרידנשטעלן אַלעמען. מיר גלויבן אָבער, אַז אונזער נייע קאָנסטיטוציע וועט זיין גאַנץ צופרידנשטעלענדיק פאַר דער צענטער קאָנווענשאָן, פאַר דער גאַנצער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, פאַר דעם אַרבעטער קלאַס און פאַר דער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע בכלל.

די אייניקייט פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי

אונזערע שונאים וועלן שטאַרק אַנטוישט ווערן דורכדעם, וואָס אונ־זער צענטע קאָנווענשאָן באַווייזט אַזוי דראַמאַטיש די פאַלשקייט פון זייערע נביאות וועגן אַ שפּאַלטונג אין אונזערע רייען. זיי האָבן ספּע־קולירט אויף אַזאַ אופן: די קאָמוניסטישע פּאַרטיי אונטערשטרייכט, אַז זי איז אַמעריקאַניש; פּאָליטישע פּאַרטייען אין אַמעריקע זיינען אין אַ צושטאַנד פון צעטומלעניש און שפּאַלטונג אומעטום; דעריבער דאַרף די קאָנווענשאָן פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי שאַפן אַ שפּאַלטונג. זיי זיינען גרייט צו פאַרדאַמען אונז ווי „אום־אַמעריקאַניש", אויב מיר וועלן זיך אָפּזאָגן זיי צוצושטעלן אַ „טיפּיש־אַמעריקאַנישע" שפּאַלטונג.

די דאָזיקע הערן קאָנען ניט פאַרשטיין די אייניקייט פון דער קאָמו־ניסטישער פּאַרטיי. דאָס איז בלויז אַן אָפּשפּיגלונג פון זייער אַלגעמיי־נער פּאָליטישער אומוויסנהייט. זיי קאָנען ניט באַגרייפן קיין אייניקייט פון אַ פּאָליטישער פּאַרטיי, אויסער אין טערמינען פון אַ „פּאָליטישן באָס", אַ קליינלעכן דיקטאַטאָר, וואָס צווינגט אַרויף זיין פּערזענלעכן ווילן דורך אָפּשרעקעריי, כיטרעקייט און קאָמפּראָמיס מיט פּרינציפּן. מיר איבערטרעטן יעדן איינעם פון זייערע סטאַנדאַרדס דורך פאַנאַנדערוויק־לען די ברייטסטע אינערלעכע פּאַרטיי דעמאָקראַטיע, וואָס מען האָט ווען געזען אין דעם פּאָליטישן לעבן פון אונזער לאַנד; דורך אָפנהער־ציג פאַרבערענגען אונזער גאַנצע סטראַטעגיע און טאַקטיק פאַר די ברייט־סטע מאַסן און דורך זיך האַלטן שטרענג אַן דער ליניע פון אונזערע פּרינציפּן. און ווי אַ רעזולטאַט — פאַר די רעאַקציאָנערע פּאָליטישענס איז דאָס אַ וואונדער פון אַלע וואונדער — באַקומט זיך, אַנשטאַט צע־

טומלעניש און שטריט, די פולשטענדיקסטע און ענטוזיאסטישסטע אייני־קייט אין אונזערע וואקסענדיקע רייען, וואס מען האט זעען געזען.

אונזערע שונאים האבן פארגעניגן דערפון, וואס זיי דערמאנען אונז, אז אין דער פארגאנגענהייט איז די קאמוניסטישע פארטיי אויך געווען אויסגעשטעלט צו אינערלעכן שטריט און שפאלטונגען. דאס איז אמת, און מיר זיינען די לעצטע דאס צו פארגעסן. אבער זינט 1928, ווען מיר האבן ארויסגעטריבן די טראצקיסטן פון אונזערע רייען, און 1929, ווען מיר האבן אויסראמט פון אונזער הויז די בוכארין־לאווסטאן שעדיקער, איז די געשיכטע פון אונזער פארטיי א געשיכטע פון ניט־אונטערבראכענעם וואוקס און אלץ פעסטערער אייניקייט. מיר ווייסן, אז אט־די שעדיקער און צעשטערער פרואוון אריינשיקן זייערע אגענטן אין אונזער פארטיי, זיי ווערן אבער אלץ מער און מער פאר־בלאקירט דורך דער וואכזאמקייט און אייניקייט פון אונזערע מיטגלי־דער. דאס איז אן אייניקייט, וואס איז באזירט אויף פארשטענדעניש און וויסנשאפט, אויף דער וויסנשאפט פון געשיכטע, געגרינדעט פון קארל מארקס און פרידריק ענגעלס און אנטוויקלט אין דער איצטיקער עפאכע פון אימפעריאליזם און אין דעם אויפשטייג פון סאציאליזם ווי א וועלט־מאכט, דורך וולאדימיר לענין און יאזעף סטאלין.

אונזערע שונאים האבן צווישן זיך אפגעמאכט צו רופן אונז „סטא־ליניסטן". מיט דעם טיפסטן שטאלץ נעמען מיר אן דעם נאמען פון אונזער באליבטן לערער און פירער. מיר זיינען ווירקלעך סטאליניסטן און מיר האפן מער און מער צו זיין ווערט אט־דעם גלארייכן נאמען. מיר געדענקען ווי מיט יארן צוריק איז דער נאמען „לעניניסט" אויך דערפונדן געווארן דורך דעם געמיינעם טראצקי ווי א „חוזק"־נאמען; רער דאזיקער נאמען איז אבער דערהויבן געווארן אזוי, אז ער האט אי־זאלירט און באזיגט טראצקין מיט זיין חברה און איז געווארן איינער פון די ערנהאפטסטע נעמען, וואס זיינען באקאנט צווישן די אונטער־דריקטע פון אלע לענדער. און אזוי איז עס היינט־צו־טאג מיט סטאלינ'ס נאמען: ער דריקט אויס דעם סך־הכל פון די לערעס פון מארקס, ענ־געלס און לענין, שטעלט מיט זיך פאר די העכסטע שטופע פון מארק־סיזם, וואס איז דערגרייכט געווארן אין דעם פעסטן פונדאמענט פון א סאציאליסטישער געזעלשאפט אויף א זעקסט־חלק פון דער ערד, סימ־באליזירט די מעכטיקע פעסטונג פון פרידן און סאציאליזם אין דעם סא־וועטן־פארבאנד, די האפנונג און אינספיראציע און שוץ פון די ארבע־טער און אלע אונטערדריקטע פעלקער פון דער וועלט. סטאליניסט איז באמת א שטאלצער נאמען, און מיר מוזן אים טראגן מיט באשיידנקייט, ווייל ער טראגט מיט זיך אן אומגעהויערע פאראנטווארטלעכקייט.

מיר האָבן דאָ אונטערשטראָכן, אַז אונזער קאָמוניסטישע פּאַרטיי שטייט פולשטענדיק אויף אירע אייגענע פיס, מאַכט אירע אייגענע באַשלוסן און איז אין יעדן זין אַן אַמעריקאַנער פּאַרטיי. אונזערע שונאים האָבן אויסגעשריגן מיט פרייד, אַז דאָס מיינט, אַז מיר טיילן זיך אָפּ פון אַנדערע קאָמוניסטישע פּאַרטייען פון דער וועלט, פון דעם סאָוועטן־פאַרבאַנד און פון דעם קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל. ווידער האָבן זיי אַ ביטערן טעות. קיין זאַך איז ניט ווייטער פון דעם אמת, ווי אָט־דער אויספיר זייערער. ניט נאָר איז עס אמת, אַז די איינִיקייט פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי פון די פאַראייניקטע שטאַטן איז פעסטער ווי ווען עס איז, נאָר עס איז פּונקט אַזוי אמת, אַז די אינטערנאַציאָנאַלע איינִיקייט פון אַלע קאָמוניסטן פון דער וועלט, וועלכע זיינען צונויפגעבונדן אין אונזער קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל, איז געוואָרן, אונטער דער פירערשאַפט פון אונזער באַליבטן געאָרגי דימיטראָוו, וועלכער סימבאָליזירט מיט זיין אייגענער פּערזאָן די מאַכט, וואָס צעשמעטערט דעם פאַשיזם, מער פולשטענדיק און אומבאַדינגט, ווי ווען עס איז פריער אין דער געשיכטע. אין דעם צענטער פון דער וואַקסענדיקער איינִיקייט פון אַלע קאָמוניסטן און אַלע אַרבעטער און אונטערדריקטע שטייט די גלאָררייכע אינספּיראַציע פון דעם סאָוועטן־פאַרבאַנד אונטער דער פירערשאַפט פון זיין קאָמוניסטישער פּאַרטיי און פון יאָזעף סטאַלין. מיר פּראָקלאַמירן דעם דאָזיקן פאַקט צו דער גאַנצער וועלט. דאָס איז אונזער שטאַרקע שוץ און געווער.

ניט ווילנדיק מוזן אונזערע שונאים אויסדריקן אַנערקענונג צו דעם דאָזיקן פאַקט. צוריק מיט עטלעכע טעג האָט איינער פון די פּויאַקסטע פּראָפּאַגאַנדיסטן פון דעם רעאַקציאָנערן לאַגער בייגעטראָגן אַ באַדייטענגספולע באַמערקונג. איך רעד וועגן מיס דאָראָטי טאָמפּסאָן, די וועלט־באַקאַנטע קאָלומניסטקע און קאָמענטאַטאָרין, וואָס איר נאָמען איז דערמאָנט געוואָרן ווי דער רעאַקציאָנערער קאַנדידאַט פאַר פּרעזידענט פון אַמעריקע. עס דאַרף באַמערקט ווערן פאַרבייגייענדיק, אַז די פּאָליטישע שטופּע פון אָט־דער קאַנדידאַטקע פאַר רעאַקציאָנערער אויסצייכענונג איז אַ סך העכער, ווי פון אַנדערע אַנדידאַטן, וואָס זיינען דערמאָנט געוואָרן פאַר דעם אמט, — צו דאָס איז הוואווער, לענדאָן אָדער וואַנדענבערג. מיס טאָמפּסאָן האָט געשריבן די פאָלגענדע ווערטער אין איר קאָלום, וואָס איז געווען געדרוקט דעם 20טן מאַי:

„אויב עס ווערט קלאָר, אַז רוסלאַנד איז דאָס איינציקע לאַנד אין דער וועלט, וואָס וועט פּאַרטיידיקן די קליינע דעמאָקראַטיעס אין דער צייט ווען די גרויסע דעמאָקראַטיעס זיינען גרייט זיי צו פאַרשאַכערן, דאַמאָלט זאָל דער הימל אַליין העלפן די גרויסע דעמאָקראַטיעס!“

עס איז אָבער שוין קלאָר געוואָרן, אַז רוסלאַנד, דער סאָוועטן־פאַר־באַנד, „איז דאָס איינציקע לאַנד אויף דער וועלט" וואָס העלפט טאַקע די קליינע דעמאָקראַטיעס און די אונטערדריקטע פעלקער בכלל! עס איז קלאָר, אַז צום ווינציקסטן איינע פון די „גרויסע דעמאָקראַטיעס", ענג־לאַנד, איז ניט בלויז „גרייט צו פאַרשאַכערן זיי", נאָר זי פאַרשאַכערט זיי שוין און פאַרקויפט זיי אויף ווי ווייט זי קאָן נאָר! עס איז קלאָר, אַז פראַנקרייך און די פאַראייניקטע שטאַטן, נישט געקוקט אויף די גוט־אויסגעדריקטע בעסטע אבזיכטן, לאָזן זיך אַריינשלעפּן אין דעם שאַכער־מאַכער! מיט טאַמפּסאָן מעג ווירקלעך פילן, אַז זי דאַרף זיך ווענדן צום הימל, ווייל אירע בעל הבתים און קאָלעגן וועלן איר קיינמאָל ניט העלפן אַרויסצוקריכן פון אָט־דער שוועריקייט. אָבער מיר, וועלכע שטיצן זיך אויף דעם סאָוועטן־פאַרבאַנד און אַפּעלירן צו די דעמאָקראַטישע מאַסן פאַר אייניקייט אין אַקציע, האָבן אַ פעסטערן פונדאַמענט. מיר קאָנען זיין זיכערער וועגן דער צוקונפט.

און דאָס איז דער באַזיס פאַר דער אומפאַרגלייכלעכער אייניקייט פון דער קאָמוניסטישער פאַרטיי. און דערפאַר קאָן אונזער רעזאָלוציע ריידן אַזוי ניכטער, אַזוי קאָנקרעט וועגן די אויפגאַבן פון דערהויבן די דאָזיקע אייניקייט און איר פירערשאַפט צו אַ העכערער שטופע. אָט דערפאַר לייגן מיר אַרויף די פליכט אויף אַלע פירנדע קאָמיטעס פון אונ־זער פאַרטיי צו פאַרשטאַרקן זייער קאָלעקטיווע אַרבעט און פירערשאַפט, צו פאַרבעסערן זייער באָלשעוויסטישע זעלבסט־קריטיק, בייקומען אַלע רעשטלעך פון סעקטאַנטישקייט אין דער אָנווענדונג פון די ריכטיקע פאָ־ליסיס פון אונזער פאַרטיי. אָט דערפאַר וואָרענען מיר קעגן אַלע טענ־דענצן צו האַלטן אונזער פאַרטיי אין דעם עק פון דער מאַסן־באַוועגונג, אויסצומיידן אַלע שטימונגען פון זעלבסט־צופרידנהייט, שמידן נאָך פעסטער די אייניקייט און דיסציפּלין פון דער פאַרטיי, אַנטוויקלען וואַכ־זאַמקייט איבער אַלע פּראָבלעמען, וואָס רירן אָן דאָס לעבן פון אונזער פאַרטיי און פון די מאַסן־באַוועגונגען. אָט־דערפאַר אונטערשטרייכן מיר די אַבסאָלוטע נויטיקייט פון קאָלעקטיווער און פריינטלעכער דיס־קוסיע וועגן אַלע מיינונגס־פאַרשיידענהייטן, וואָס קאָנען אַרויפשווימען וועגן פּאָליטישע אָדער טאַקטישע פּראָבלעמען, כדי וואָס שנעלער בייצו־קומען די מיינונגס פאַרשידענהייטן. און אָט דערפאַר שטעלן מיר עס פאַר דער אויפגאַב פון אַלע פירענדע קערפּערשאַפטן פון אונזער פאַרטיי צו פאַראייניקן און באַהערשן מער באַוואוסטזיניק די לעקציעס פון חבר סטאַלינ׳ס פירערשאַפט, וואָס געפינען אַזאַ גלאַנצרייכן ביישפּיל אין דער קאָמוניסטישער פאַרטיי פון דעם סאָוועטן־פאַרבאַנד און אין איר אַל־וועלטלעך־היסטאָרישן אויפטו פון בויען די סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט.

6. די אַמעריקאַנער טראַדיציע און סאָציאַליזם

די קאָמוניסטישע פּאַרטיי פון די פאַראייניקטע שטאַטן איז באַזירט אויף דער פונדאַמענטאַלער פּראָגראַם פאַר דער רעוואָלוציאָנערער סאָציאַליסטישער ריעאָרגאַניזאַציע פון אונזער לאַנד, דאָס הייסט, אַז דאָס גאַנצע פאָלק דורך זיינע מלוכה׳שע אָרגאַניזאַציעס זאָל איבערנעמען דעם באַזיץ און די באַטריבונג פון דער נאַציאָנאַלערווירטשאַפט פאַר דעם וואוילזיין פון דעם גאַנצן פאָלק.

דערפאַר וואָס די מערהייט פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק איז ניט איבערצייגט אין דער נויטיקייט פון אַט־דער סאָציאַליסטישער ריעאָרגאַניזאַציע, קאָן די דאָזיקע פּראָגראַם אָנגענומען ווערן דערווייל בלויז פון פאַרהעלטנעסמעסיק קליינער מערהייט; און אַזוי ווי דער הויפּט־שונא היינט־צו־טאָג איז דער פאַשיזם, געפינט די קאָמוניסטישע פּאַרטיי פאַר נויטיק אוועקצוגעבן אַלע אירע כחות אויף צו פאַרווירקלעכן די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט און בויען די אָרגאַניזאַציעס פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט ווי די איינציקע גאַראַנטיע קעגן דעם זיג פון רעאַקציע און פאַשיזם, וועלכער דראָעט צו פאַרניכטן די דעמאָקראַטיע און אַלע אירע דערגרייכונגען פון דער פאַרגאַנגענהייט, צו פאַרניכטן די ציוויליזאַציע גופא.

די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט איז ניט קיין סאָציאַליסטישע פּראָגראַם. דאָס איז דער מינימום פון יענע נויטיקע ענדערונגען, אונטער דעם קאַפּיטאַליזם, אויף צו באַשיצן און אויסשפּרייטן די דעמאָקראַטיע, פון די אַלע זאַכן, וואָס זיינען דאָס הארץ פון דער אַמעריקאַנער טראַדיציע אין דער פאַרגאַנגענהייט, זינט דער רעוואָלוציאָנערער גרינדונג פון די פאַראייניקטע שטאַטן. די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט איז דורכאויס באַזירט אויף טראַדיציאָנעלן אַמעריקאַניזם.

פאַרשטייט זיך, אַז דער רעאַקציאָנערער לאַגער לייקענט דאָס. אַלצדינג, וואָס קומט אויף דעם. מינדסטן אופן אין צוזאַמענשטויס מיט די פּראָפּיטן פון מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל, באַצייכענען זיי מיט דעם אַלץ־אַרומנעמענדיקן נאָמען „קאָמוניזם“. אפילו דער צענטריסטישער „ניו־דיל“ פון פּרעזידענט רוזוועלט, וואָס באַשטייט אויף געוויסע הנחות מצד מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל צו די פאָדערונגען פון דעם פאָלק גראַד פאַר דעם צוועק צו ראַטעווען די איצטיקע סיסטעם פון צוזאַמענברוך און חורבן, פאַרדאַמען די דאָזיקע בלינדע רעאַקציאָנערן ווי „רויט“ און „רעוואָלוציאָנער“ מיט אַ ביטערקייט, וואָס שטייגט אַפּילו אַריבער אויף דעם מאָמענט די ביטערקייט, מיט וועלכער זיי אַטאַקירן די אמת׳ע רעוואָלוציאָנערן, די קאָמוניסטישע פּאַרטיי. מיר דאַרפן אָבער ניט פאַרלירן קיין סך צייט

ביי דער דאָזיקער קאָנוועַנשאָן אויף פּאָלעמיק מיט אָט־די „רעד בייטערס", וועלכע האָבן באַוויזן אין די וואַלן פון 1936 און 1937, אַז זיי האָבן אין אַ גרויסער מאָס פאַרלאָרן די באַרירונג מיט די אַמעריקאַנער מאַסן. דורך זייערע ווילדע פאַרדאַמונגען האָבן זיי בלויז באַוויזן צו באַשיצן די גרויסע מאַסן קעגן דער ווירקונג פון די אויסגעשפּראָכענסטע פאָרמען פון „רעד בייטינג". אַזוי אַרום האָבן סענאַטאָר קאָפּלאַנד און סטעיט סענאַטאָר מעקנאַבאָ, צום ביישפּיל, דורך אַ פּראָצעס פון „רעדוקטיאָ אַד אַבסורדום„ "רעדוצירן צו אַן אַבסורד) ניט ווילנדיק אויפגעטאָן אַ גוזשעלשאַפטלעך־גוטע זאַך, פאַר וועלכער מען דאַרף זיי אָבער ניט דאַנקען, ווייל זיי ווייסן ניט וואָס זיי טוען. אַלע בעסטע מוחות פון דעם דעמאָקראַטישן לאַגער באַגרייפן איצט די סטראַטעגיע פון דער „אַנטי־קאָמוניסטישער אַליאַנץ" פון היטלער, מוסאָליני און דעם מיקאַדאָ. זיי דערקענען די זעלביקע סטראַטעגיע, ווי זי ווערט אָנגעווענדט אין דעם אינערלעכן לעבן פון אַמעריקע דורך דעם רעאַקציאָנערן לאַגער, און זיי זיינען שוין באַוואָפנט קעגן איר. מיר מוזן אויסשפּרייטן אָט־די פאַרשטענדעניש ביז צו די ברייטסטע מאַסן פון דער דעמאָקראַטישער באַוועגונג און אַלע אירע אויפריכטיקע פירער.

מיר מוזן זיך אָבער ווענדן צו יענע פריינט און פּאָטענציעלע פאַרבינדעטע אין דעם דעמאָקראַטישן לאַגער, וואָס זעען אויף אַ גאַנץ אַנדערן אופן אַ ווידערשפּרוך צווישן דער קאָמוניסטישער שטיצע פאַר דער דעמאָקראַטישער פּראָגראַם היינט־צו־טאָג און אונזערע שטרעבונגען צום סאָציאַליזם מאָרגן; וועלכע זעען אין סאָציאַליזם גופא ווירקלעכן סאָציאַליזם און ניט די רעאַקציאָנערע סטראַשידלע, וואָס איז פרעמד צו די דעמאָקראַטישע טראַדיציעס פון אַמעריקאַניזם. מיר דאַרפן מאַכן קלאָר פאַר זיי, און פאַר אונז, די אמתע שייכות צווישן דעמאָקראַטיע היינט און דערגרייכן צום סאָציאַליזם מאָרגן.

כדי אויסצומיידן אַלע מיספאַרשטענדענישן, איצט און אין דער צוקונפט, לאָמיר עס קלאָר מאַכן אויסער יעדן ספק, אַז די קאָמוניסטישע פּאַרטיי גיט ניט אויף און שוואַכט ניט אָפּ אויף דעם מינדסטן אופן איר ענד־ציל פון דער פולשטענדיקער פאַרווירקלעכונג פון סאָציאַליזם פאַר אַמעריקע אַזוי פרי ווי עס לאָזט זיך, וואָס דאָס מיינט — אַזוי שנעל ווי סאָציאַליזם געווינט די שטיצע פון דער מערהייט. גראָד דערפאַר און ניט, ווי אייניקע דענקען, קאָנטיק, נישט געקוקט דעראויף, זיינען מיר דער אויסגעהאַלטנסטער און לאָיאַלסטער סעקטאָר פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט. אין אונזער לאָיאַליטעט צום סאָציאַליזם ליגט דער שליסל צו אונזער לאָיאַליטעט צום דעמאָקראַטישן פראָנט.

אונזער לאָזונג, וואָס מיר נעמען דירעקט פון לענינ'ס איז: „דורך

דעמאָקראַטיע צו סאָציאַליזם; דורך סאָציאַליזם צו דער העכסטער און פולשטענדיקסטער פאַרווירקלעכונג פון דעמאָקראַטיע".

אונזער פּראָגראַם פאַר סאָציאַליזם איז אָרגאַניש צונויפגעבונדן מיט, און איז אַ נויטיקער אַרויסוואוקס פון דער טראַדיציאָנעלער אַמעריקאַנער דעמאָקראַטיע, ווי זי איז געגרינדעט געוואָרן דורך טאָמאַס דזשעפערסאָן, וועמעס פּאָליטישע יורשים מיר זיינען. זאָלן די אַלע, וואָס שטעלן דזשעפערסאָנען קעגן מאַרקסן, ענגעלסן, לענינען און סטאַלינען און וואָס זעען אין סאָציאַליזם אַן „אויסלענדישע אימפּאָרטאַציע", אַ „פרעמדע זאַך", געדענקען, אַז אין דעם זעלביקן זין האָט דזשעפערסאָן אויך „אימפּאָרטירט" די טעאָריעס פון דעמאָקראַטיע פון אייראָפּע קיין אַמעריקע, וואו זיי האָבן געפונען זייער ערשטע און בעסטע פאַרווירקלעכונג אין יענער פּעריאָדע. דזשעפערסאָנס גרויסקייט האָט געשטאַמט דירעקט פון זיין אַלץ־אַרומנעמענדיקער זוכעניש, אין דער גאַנצער וועלט פון געדאַנק, כדי צו געפינען דאָס בעסטע פון אומעטום, פון אַלע לענדער. פונקט ווי דאָס אַמעריקאַנער פאָלק איז געוואָרן שטאַרק און גרויס, ווייל עס איז צוזאַמענגעשטעלט געוואָרן פון דעם קרעפטיסטן און דינאַמישסטן אַוואַנגאַרד פון אַלע לענדער פון דער אַלטער וועלט, אַזוי איז די אַמעריקאַנער דעמאָקראַטישע פילאָזאָפיע און פּראָגראַם געשפּייזט געוואָרן דורך די בעסטע דענקער פון דער וועלט און האָט באַוויזן צו געבן דער וועלט פירערשאַפט גראָד אַ דאַנק יענעם פאַקט. מיר גייען דעריבער פעסט אין דזשעפערסאָנ'ס פוס־טריט, ווען מיר וואַרפן אָפּ יעדן שמאָלן נאַציאָנאַליזם פון געדאַנק און פּראָגראַם, ווען מיר זוכן אויס די גאַנצע וועלט, כדי צו געפינען דאָס בעסטע פון אומעטום. ווי דזשעפערסאָן, גלויבן מיר, אַז אַמעריקע איז באַרעכטיקט צו דעם בעסטן פון אַלצדינג, פון וואַנען דאָס זאָל ניט קומען.

וואָס איז געווען דער עצם פון דזשעפערסאָנס דעמאָקראַטישע אידייען, וועלכע האָבן געשאַפן די פונדאַמענטאַלע אַמעריקאַנער טראַדיציע? מיר קאָנען דאָס סומירן אין עטלעכע גרונטלאַגן:

1. עס קאָן ניט זיין קיין סאָציאַלע געזונטקייט און פּאָרטשריט אין אַ געזעלשאַפט, וואו די עגאָאיסטישע פּריוואַטע אינטערעסן פון אַ מינאָריטעט ווערן אַרויפגעצוואונגען אויף די פאָלקס־מאַסן דורך רעגירונגס־צוואַנג; רעגירונג מוז דעריבער זיין באַזירט אויף דעם דעמאָקראַטיש־אויסגעדריקטן ווילן פון דער מערהייט.

2. רעגירונגס מאַכט, פּאָליטישע מאַכט, קאָן געבויט ווערן בלויז אויף אַ פונדאַמענט פון עקאָנאָמישער מאַכט, דאָס הייסט, — אויף דעם באַזיס, קאָנטראָל און באַטרייבונג פון דער פונדאַמענטאַלער ווירטשאַפט פון לאַנד, וועלכע איז דער פונדאַמענט פון סאָציאַלן לעבן; די אַמע־

ריקע פון דעם סוף פון 18טן און אָנהויב פון 19טן יאָר הונדערט האָט באַוויזן צו שאַפן אַזאַ פונדאַמענט דורך דעם, וואָס זי האָט צעבראָכן די גרויסע קאָלאָניאַלע לאַנד־מאָנאָפּאָליעס און אויפגעעפנט די גרויסע טעריטאָריעס פון דער וועסט, און דורך דער ברייטער פאַרשפּרייטונג פון פרייע און ביליקע לאַנד־שטרעקן. די דעמאָקראַטיע איז דעריבער געווען הויפּטזעכלעך אַן אַגראַרע, דערגאַנצט דורך דער שטאָטישער דעמאָקראַטיע פון באַלמעלאָכעס, וועלכע זיינען געווען די באַזיצער פון דעם געציג, מיט וועלכן זיי האָבן געאַרבעט.

3. די העכסטע מאַכט, די מלוכה, מוז באַשאַנקען ווערן מיט געגוג מאַכט אויף דורכצופירן איר פונקציע פון באַשיצן די סאָציאַלע אָרדנונג, וואָס האָט זי געשאַפן, פון אַטאַקעס מצד עגאָאיסטישע מינאָריטעט־אינטערעסן אין לאַנד און פון דרויסנדיקן אָנגריף, און ניט מער. דעריבער מוז אין דער דעמאָקראַטיע, וואָס איז באַזירט אויף ווייט אויסגעשפּרייטער פאַרטיילונג פון דער נאַציאָנאַלער ווירטשאַפט אין די הענט פון אינדיווידועלע פּראָדוצירער, זיין אַ מאַקסימום לאָקאַלע זעלבסט־רעגירונג, און רעגירונג בכלל, וואָס דאָס איז אין בעסטן פאַל אַ נויטיקער איבל, מוז באַשרענקט ווערן אויף יענע געביטן, וואו אירע פונקציעס זיינען אומבאַדינג נויטיק אויף צו לייזן די פּראָבלעמען פון דעם פאָלק.

מיר קאָמוניסטן אונטערשטיצן פולשטענדיק די דזשעפערסאָנישע פּרינציפּן, וואָס זיינען דאָ אויסגעדריקט, און מיר האַלטן, אַז דזשעפערסאָנ׳ס קאָנקרעטע אָנווענדונג פון די דאָזיקע פּרינציפּן האָט געשאַפן די העכסטע, די פּראָגרעסיווסטע געזעלשאַפט, וואָס די געשיכטע האָט ווען געזען ביז צו יענער צייט. מיר האַלטן, אַז דזשעפערסאָנ׳ס פּרינציפּן זיינען פונקט אַזוי גילטיק היינט־צו־טאָג, אויב זיי זאָלן צוגעפּאַסט ווערן צו די אומגעהויערע ענדערונגען, וואָס זיינען פאָרגעקומען אין די לעצטע 150 יאָר. אין וואָס באַשטיין די דאָזיקע ענדערונגען? דאָס זיינען די ענדערונגען פון דער עקאָנאָמישער רעוואָלוציע, דער אויפשטייג פון מאַשין־פּראָדוקציע אין אינדוסטריע אויף אַ גרויסן מאַסשטאַב, דאָס פאַרשווינדן פון אינדיווידועלער פּראָדוקציע, דער אופשטייג פון ריזיקע טראָסט און מאָנאָפּאָליעס, די אונטערוואָרפענקייט פון דער פאָרם צו דער שטאָט און די הערשאַפט פון מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל איבער די רעשטלעך פון אינדיווידועלער אַגראַרער פּראָדוקציע. אין דזשעפערסאָנ׳ס צייט איז די נאַציאָנאַלע ווירטשאַפט געווען הויפּטזעכלעך אין די הענט פון די מאַסן פון פאָלק. דזשעפערסאָנ׳ס הויפּט־באַשעפטיקונג האָט געהאַט צו טאָן מיט דער פּראָבלעם פון אָנהאַלטן די פאָלקס ווירטשאַפט אין די הענט פון די מאַסן. אים האָט זיך איינגעגעבן צו שאַפן אַן אויפבוי פון אַ דעמאָקראַטישער רעגירונג און צו עטאַבלירן אַ מעכטיקע

דעמאָקראַטישע טראַדיציע; אָבער זיין שטרעבונג צו פּאַראייביקן די אגראַרע דעמאָקראַטיע איז צעשמעטערט געוואָרן דורך דעם אויפשטייג פון מאַשינעריע און מעכאַנישער קראַפט, דורך דער אינדוסטריעלער רע־וואָלוציע, וועלכע ער האָט ניט געקאָנט פּאַראויסזען. היינט־צו־טאָג, אין 1938, איז די נאַציאָנאַלע ווירטשאַפט מער ניט אין די הענט פון פאָלק; העכער 90 פּראָצענט פון דער ווירטשאַפט באַלאַנגט דירעקט צו די גרויסע קאָרפּאָריישאָנס, וואָס פאַרטרעטן אַ נישטיק־קליינעם טייל פון דער באַ־פעלקערונג; דאָס גאַנצע נאַציאָנאַלע ווירטשאַפטלעכע לעבן ווערט באַ־הערשט דורך דער דאָזיקער מינאָריטעט, די עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן, וועל־כע זיינען אונטערוואָרפן צו דער באַשרענקונג בלויז פון דער שטופע פון רעגירונגס־אריינמישונג אונטער דעם איינפלוס פון די דעמאָקראַטישע מאַסן. דער עקאָנאָמישער פונדאַמענט פון דזשעפערסאָנ׳ס דעמאָקראַ־טיע איז פאַרשוואונדן; דער אויבערבוי פון דער דעמאָקראַטישער רעגי־רונג און די זעלבסט־אָרגאַניזאַציע פון פאָלק, וואָס די רעגירונג מאַכט מעגלעך, בלייבן ווי די איינציקע אינסטרומענטן, דורך וועלכע די מאַסן קאָנען באַאיינפלוסן אָדער קאָנטראָלירן זייער ווירטשאַפט. אָט־דערפאַר ווערט די דעמאָקראַטיע באַדראָעט היינט־צו־טאָג דורך די עקאָנאָמישע ראָיאַליסטן, דורך מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל.

די גאַנצע דעמאָקראַטישע מאַסן־באַוועגונג, וואָס הויבט זיך אויף היינט־צו־טאָג אין אַמעריקע, איז געווענדט אין דער ריכטונג פון געפינען וועלכע ס׳איז מיטלען צוריק צו שאַפן דעם פאַרלאָרענעם עקאָנאָמישן פונדאַמענט פאַר דער דזשעפערסאָנישער דעמאָקראַטיע. אויב די דאָזיקע באַוועגונג זאָל בלייבן געטריי צו דזשעפערסאָנ׳ס פּרינציפּן, מוז זי גע־פינען אַ נייע און אַ גאַנץ אַנדערע פּראַקטישע פּראָגראַם. די אַלטע אינ־דיווידואַליסטישע ווירטשאַפט איז אוועק און קאָן נישט צוריק געבראַכט ווערן; בעת דזשעפערסאָן האָט געקאָנט באַפעסטיקן די דעמאָקראַטיע דורך באַשיצן אינדיווידועלן פּריוואַטן באַזיץ פון דער פּראָדוקציע, איז די לאַגע היינט־צו־טאָג אַ פאַרקערטע: אַלע מיטלען צו פאַרשטאַרקן פּריו־וואַט־אייגנטום פאַרשטאַרקן בלויז די מאַכט פון מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל, פון דער רייכער מינאָריטעט איבער די מאַסן פון פאָלק. די סאַמע עק־זיסטענץ פון דעמאָקראַטישער זעלבסט־רעגירונג ווערט באַדראָעט. עס איז ניטאָ קיין וועג, וואָס פירט צוריק צו דער פאַרגאַנגענהייט. מיר זיי־נען געצוואונגען אויפצוגעבן דזשעפערסאָנ׳ס טרוים וועגן אַן אַגראַרער דעמאָקראַטיע, אויב מיר ווילן אָנהאַלטן דזשעפערסאָנ׳ס דעמאָקראַטישע פּרינציפּן.

אַלע פּראָגרעסיווע מיטלען פון רוזוועלט׳ס „ניו דיל“ זיינען ניט־

פֿאַרענדיקטע און צעבראָקלטע פּאַרזוכן אָנצואווענדן דזשעפֿערסאָנ'ס דע־מאָקראַטישע פּרינציפּן אויף די נייע באַדינגונגען פֿון דעם 20טן יאָר־הונדערט. זיי זיינען ניט פֿאַרענדיקט און צעבראָקלט, ווייל זיי מיידן אוים זייערע לאָגישע אויספֿירן פֿון אַ פֿונדאַמענטאַלן צוזאַמענשטויס מיט מאָנאָפּאָל־קאַפּיטאַל.

די פּראָגראַם פֿון דעם דעמאָקראַטישן פֿראָנט, וואָס מיר האָבן דאָ אַנטוויקלט, איז אַ ווייטערדיקער, אַ מער סיסטעמאַטישער פּאַרזוך אָנ־צואווענדן דזשעפֿערסאָנ'ס פּרינציפּן אין די גרעניצן פֿון דער קאַפּיטאַ־ליסטישער סיסטעם פֿון פּראָדוקציע און פֿאַרטיילונג.

אָבער אַ פֿולשטענדיקע אָנווענדונג פֿון דזשעפֿערסאָנ'ס פּרינציפּן, די אויסגעהאַלטענע אָנווענדונג פֿון דעמאָקראַטישע אידייען אויף די באַדינגונגען פֿון היינט־צו־טאָג, וועט נאַטירלעך און אומפֿאַרמיידלעך פֿירן צו דער גאַנצער פּראָגראַם פֿון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, צו דער סאָציאַליסטישער רעאָרגאַניזאַציע פֿון די פֿאַראייניקטע שטאַטן, צו גע־מיינשאַפֿטלעכן באַזיץ און באַטרייבונג פֿון אונזערווירטשאַפֿט פֿאַר אַלע־מענס נוצן. כדי דאָס צו אילוסטרירן, דערלויבט מיר ווידער אויסצו־דריקן דזשעפֿערסאָנ'ס דריי צענטראַלע אידייען אין טערמינען פֿון די באַדינגונגען פֿון היינט־צו־טאָג. מיר האָבן דאַמאָלט דאָס פֿאָלגענדע:

1. די ערשטע, די פֿונדאַמענטאַלסטע גרונטלאַגע דזשעפֿערסאָנ'ס בלייבט ניט פֿאַרענדערט. מיר קאָנען זי ווידערהאָלן היינט־צו־טאָג: עס קאָן ניט זיין קיין סאָציאַלע גערונטקייט און פֿאָרשריט אין אַ געזעל־שאַפֿט, וואו די עקאָנאָמישע פּריוואַטע אינטערעסן פֿון אַ מינאָריטעט ווערן ארויפֿגעצוואונגען אויף די מאַסן פֿון פֿאָלק דורך רעגירונגס־צוואַנג; רעגירונג מוז דעריבער זיין באַזירט אויף דעם דעמאָקראַטיש־אויסגע־דרוקטן ווילן פֿון דער מערהייט.

2. פּאָליטישע מאַכט קאָן געבויט ווערן בלויז אויף אַ פֿונדאַמענט פֿון עקאָנאָמישער מאַכט, אויף דעם באַזיץ, קאָנטראָל און באַטרייבונג פֿון דער פֿונדאַמענטאַלער ווירטשאַפֿט פֿון לאַנד, וועלכע איז דער פֿונ־דאַמענט פֿון סאָציאַלן לעבן; די אַמעריקע פֿון דעם 20טן יאָר־הונדערט איז אַ נייע וועלט אין אַ טיפֿערן זין ווי די אָריגינעלע אַמעריקע איז פֿאַר אייראָפּע געוועזן אַ נייע וועלט; זי געפֿינט איר פֿונדאַמענטאַלע און קאָנ־טראָלירנדע ווירטשאַפֿט אין דער פֿאָרם פֿון ריזיקע אונטערנעמונגען, וואָס זיינען סאָציאַל באַטריבן, זיינען פֿאַרבונדן און דורכגעפֿלאָכטן איינע מיט די אַנדערע און קאָנען ניט צעבראָכן ווערן אָן דער פֿאַרניכטונג פֿון דער פּראָדוציר־קראַפֿט, וועלכע קאָן ווערן דער פֿונדאַמענט פֿאַר דעמאָ־קראַטישער זעלבסט־רעגירונג בלויז דאַמאָלט, ווען זי ווערט אינגאַנצן איבערגענומען דורך די אָרגאַנען פֿון דער דעמאָקראַטישער זעלבסט־

רעגירונג. די דעמאָקראַטיע מוז דעריבער ווערן הויפּטזעכלעך אַן אינ־דוסטריעלע דעמאָקראַטיע, אַ דעמאָקראַטיע פון סאָציאַל־באַזיצטע און באַטריבענע אינדוסטריען, דערגאַנצט דורך די אַגראַרע דעמאָקראַטישע כחות אַלס פאַרבינדעטע; דאָס הייסט, זי מוז זיין אַ סאָציאַליסטישע דע־מאָקראַטיע.

3. די העכסטע מאַכט, די מלוכה, מוז באַשאַנקען ווערן מיט גענוג מאַכט אויף דורכצופירן איר פונקציע פון באַשיצן די סאָציאַלע אָרדנונג, וואָס האָט זי געשאַפן, פון אַטאַקעס מצד עגאָאיסטישע מינאָריטעט־אינטערעסן אין לאַנד און פון דרויסנדיקן אָנגריף, און ניט מער. אויף אַזוי ווייט ווידערהאָלן מיר דזשעפערסאָנ׳ס אָריגינעלן פּרינציפּ אָן ענ־דערונגען. אָבער אין די באַדינגונגען פון דער ווירטשאַפט פון דעם 20טן יאָר־הונדערט, וועלכע קאָן ניט פאַרטיילט ווערן צווישן אינדיווידועלע פּראָדוצירער, וועלכע מוז זיין דעמאָקראַטיש פאַרמאָגט, קאָנטראָלירט און באַטריבן, מוז לאָקאַלע זעלבסט־רעגירונג זיך אריינפאַסן אין אַ נאַ־ציאָנאַלער מלוכה, וועלכע זאָל האָבן די גאַנצע נויטיקע מאַכט אויף צו באַטרייבן די נאַציאָנאַלע ווירטשאַפט און באַשיצן זי פון אַטאַקעס; די רעגירונג בכלל — וואָס צום בעסטן איז דאָס אַ נויטיקער איבל — מוז געווענדט ווערן אין דער ריכטונג פון שאַפן אַ קלאַסנלאָזע געזעלשאַפט, וואו עקספּלואַטאַציע פון איין מענטשן דורך אַ צווייטן איז אינגאַנצן אָפּגעשאַפט און וואו די רעגירונג, די מלוכה־מאַכט, וועט דעריבער מיט דער צייט ווערן אומנויטיק און וועט אָפּשטאַרבן און פאַרשווינדן.

אין דער דאָזיקער נייער פאָרמולירונג פון דזשעפערסאָנ׳ס פונדאַ־מענטאַלע דעמאָקראַטישע פּרינציפּן האָבן מיר די איינציקע מעגלעכע לייזונג פאַר דער ענדגילטיקער באַשיצונג פון די דאָזיקע פּרינציפּן. אָבער צו דער זעלביקער צייט האָבן מיר דורך דעם פולשטענדיק פאַרשמאָלצן דזשעפערסאָנ׳ס לערע מיט דער לערע פון מאַרקס, ענגעלס, לענין און סטאַלין. מיר האָבן דאָ די פולע פּראָגראַם פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי.

אָט־דערפאַר רעאַליזירן מיר אין דער אַרבעט פון דער קאָמוניס־טישער פּאַרטיי די פּראָגראַם פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט אַזוי גוט ווי אונזער קאַמף פאַר דער פולער קאָמוניסטישער פּראָגראַם פאַר סאָ־ציאַליזם; מיר דערקלערן, אַז מיר זעצן פאָר די גרויסע אַמעריקאַנער טראַ־דיציע, אַז מיר גייען אָן מיט דער אַרבעט פון דזשעפערסאָן, פּעין, דזשעק־סאָן און לינקאָלן. מיר דריקן אויס די דאָזיקע צונויפשמעלצונג פון דער אַמעריקאַנער טראַדיציע מיט סאָציאַליזם, ווען מיר זינגען „די סטאַר ספּענגעלד בענער“ און דעם „אינטערנאַציאָנאַל“ צוזאַמען, ווען מיר דע־קאָרירן אונזער פּלאַטפאָרם היינט־צו־טאָג מיט דער פאָן פון אונזער דע־

מאָקראַטישער רעוואָלוציע פונם 18טן יאָר־הונדערט און מיט דער רויטער פאָן פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע פון דעם 20טן יאָר־הונדערט. דאָס איז די באַדייטונג פון אונזער לאָזונג:

„קאָמוניזם איז אַמעריקאַניזם פון 20טן יאָר־הונדערט".

ש ל ו ם

חברים, אין דער פּראָגראַם, וואָס מיר שלאָגן פאָר אויף דער דאָזיקער קאָנווענשאָן, אין דער אַרבעט וואָס מיר טוען שוין, כדי זיך דורכצופירן, שאַפן מיר די רעוואָלוציאָנערע פּאַרטיי פון דעם אַרבעטער־קלאַס, פון דער סאָציאַליסטישער רעאָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע — די קאָמוניסטישע מאַסן־פּאַרטיי פון די פאַראייניקטע שטאַטן.

די קאָמוניסטישע פּאַרטיי איז די באַוואוסטזיניקסטע, די אַקטיווסטע, די לאָיאַלסטע, די מוטיקסטע און די בעסט דיסציפּלינירטע אַרמיי אין דעם קאַמף פאַר דעמאָקראַטיע און פרידן און דורך דעמאָקראַטיע — צו סאָציאַליזם.

לאָמיר זיך דערמאָנען אָן די סטאַנדאַרדס, וואָס אונזער גרויסער לערער און פירער לענין האָט אוועקגעשטעלט פאַר אַזאַ פּאַרטיי. לענין האָט געזאָגט:

„ווי אַזוי ווערט די דיסציפּלין פון אַ רעוואָלוציאָנערער פּאַרטיי פון פּראָלעטאַריאַט אָנגעהאַלטן? ווי אַזוי ווערט זי געשטעלט צו דער פּראָבע? ווי אַזוי ווערט זי געשטאַרקט? ערשטנס, דורך דעם קלאַסן־באַוואוסטזיין פון דעם פּראָלעטאַרישן אַוואַנגאַרד, דורך זיין איבערגעבנהייט, זיין פעסטקייט, זיין מסירת נפש און העלדישקייט. צווייטנס, דורך זיין פיאיקייט זיך צו פאַרבינדן, שטייען אין ענגן קאָנטאַקט און ביז אַ געוויסער שטופע, אויב איר ווילט, זיך פאַרשמעלצן מיט די ברייטסטע מאַסן פון די האַרעפּאַשניקעס, הויפּטזעכלעך מיט די פּראָלעטאַריער, אָבער אויך מיט די ניט־פּראָלעטאַרישע האַרעפּאַשנע מאַסן. דריטנס, דורך דער ריכטיקייט פון דער פּאָליטישער אָנפירונג, וואָס דער דאָזיקער אַוואַנגאַרד ווענדט אָן, און דורך דער ריכטיקייט פון זיין פּאָליטישער סטראַטעגיע און טאַקטיק, מיט דער באַדינגונג אַז די ברייטסטע מאַסן זאָלן איבערצייגט ווערן אין דער דאָזיקער ריכטיקייט דורך זייער אייגענער דערפאַרונג.

לאָמיר ווייטער קאָנטראָלירן אונזער קורס דורך דעם קאָמפּאַס פון דער לערע פון אונער באַליבטן סטאַלין. צוריק מיט העכער 13 יאָר האָט חבר סטאַלין אַרויסגערוקט אייניקע ווערטער, וואָס זיינען פונקט אַזוי גוט פאַר אונז היינט־צו־טאָג. ער האָט געזאָגט:

„עס איז נויטיק, אַז די פּאַרטיי זאָל זיין פיייִק צו קאָמ־בינירן אין איר אַרבעט די גרעסטע געטריישאַפט צו פּרינציפּ (ניט צונויפמישן מיט סעקטאַנטישקייט!) מיט אַ מאַקסימום קאָנטאַקט און פאַרבינדונגען מיט די מאַסן. (ניט צונויפמישן מיט „עקיזם“!), וואָס אָן דעם איז עס ניט בלויז אוממעגלעך פאַר דער פּאַרטיי צו לערנען די מאַסן, נאָר עס איז אויך אומ־מעגלעך צו לערנען פון זיי, ניט בלויז צו פירן די מאַסן און זיי דערהויבן צו דער שטופע פון דער פּאַרטיי, נאָר אויך זיך צוצוהערן צו דער שטים פון די מאַסן און אויסגעפינען זייערע דרינגענדיגסטע באַדערפעניש.“

מיר רעאַליזירן די עצה, וואָס עס האָט אונז געגעבן אונזער העל־דישער און קלוגער געאָרגי דימיטראָוו, ווען ער האָט אויף דעם 7טן וועלט־קאָנגרעס אָנגעוויזן דעם וועג פאַר אַלע קאָמוניסטישע פּאַרטייען:

„. . . אַרויסצוקומען און האַנדלען ווי אמתע פּאָליטישע פּאַרטייען פון אַרבעטער־קלאַס, צו ווערן אויף אַן אמת'ן אַ פּאָליטישער פאַקטאָר אין דעם לעבן פון זייערע לענדער, צו פאַרפאָלגן צו יעדער צייט אַן אַקטיווע באָלשעוויסטישע מאַסן־פּאָליסי און זיך ניט באַשרענקען אויף פּראָפּאַגאַנדע און קריי־טיק און אויף בלויזע אויפרופן צו קעמפן פאַר פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור . . . מיר ווילן אַז זיי זאָלן אַזוי שנעל ווי מעגלעך זיך אויסלערנען צו פירן די שיף איבער די שטורעמדיקע וואַ־סערן פון דעם קלאַסן־קאַמף, און ניט בלייבן אויף דעם ברעג ווי באַאָבאַכטער און פאַרצייכענער פון די ברויזענדיקע כוואַ־ליעס, וואַרטענדיק אויף אַ שיינעם וועטער!“

אין דעם גייסט פון אונזערע גרויסע לערער האַמערן מיר אויס אַ פּראָגראַם פאַר די מאַסן אין זייער קאַמף פאַר דזשאַבס, זיכערקייט, דעמאָ־קראַטיע און פרידן. מיר האַמערן אויס די אייניקייט פון דעם דעמאָ־קראַטישן פראָנט, וועלכער וועט פירן צו דעם אַמעריקאַנער פאָלקס־פראָנט, — די פעסטע גאַראַנטיע, אַז פאַשיזם זאָל קיינמאָל נישט קומען צו דער מאַכט אין אונזער לאַנד. מיר שמידן אויס אַלע אַ שטאַרקערן און נוי־טיקן געווער פאַר יעדער שטופע פון דעם קאַמף, וועלכער וועט ענדלעך אונז פירן דורך דעמאָקראַטיע צו סאָציאַליזם, — די קאָמוניסטישע פּאַרטיי.

פאָראויס צו זיג אין דער קומענדיקער גרויסער שלאַכט, צו דער מפּלה פון רעאַקציע און פאַשיזם, צום זיג פון דער מערהייט פון דעם אַמעריקאַנעם פאָלק, צום זיג פון דעם דעמאָקראַטישן פראָנט!

לייענט די

„מאָרגן פרייהייט“

יעדן טאָג

אונ דעם

„האמער“

יעדן חודש